

୧୦
୨୪୩

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଓ ଶାରଙ୍ଗଦାସଙ୍କ କବିତା

ମହାଭାରତ

ଅଶ୍ବମେଧ ଓ ଆଶ୍ବମିନି ପର୍ବ

ଅକ୍ଷତ୍ୟା
ଆଶ୍ରମିକ ପର୍ବ

ନୂତନ
ମୁଦ୍ରଣ

ମୂଲ୍ୟ

ପ୍ରକାଶକ-

ଶ୍ରୀ ରାଧାନାଥ ପୁସ୍ତକାଳୟ, କଟକ, କଟକ-୨

ସୁଚିପତ୍ର

ଅଶ୍ୱମେଧ ପଦ୍ୟ

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
ବନ୍ଦନା	୨
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ	୨
ବ୍ରାହ୍ମଣର ମୃତସୁନ୍ଦ ଆନୟନ	୩
କଦମ୍ବାୟୁରର ଯୁଦ୍ଧଯାତ୍ରା	୭
ଯାଗଭଗ୍ନ	୯
କଦମ୍ବାୟୁର ବଧ	୧୨
ମରୁତସେନ ଚରିତ	୧୭
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର ଅଶ୍ୱମେଧଯାଗ	୨୨
ଅଶ୍ୱସହଚ ଅର୍ଜୁନର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଭ୍ରମଣ ଓ ବରୁବାହନ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ	୨୩
ମୁଦାୟୁର ବଧ	୩୨

ଆଶ୍ରମିକ ପଦ୍ୟ

ବନ୍ଦନା	୩୮
ଯଦୁବଂଶ ଧ୍ରୁବ ବିବରଣ	୩୮
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କର ବନଗମନୋଦ୍‌ଯୋଗ	୪୨
କୁନ୍ତୀ, ଗାନ୍ଧାରୀ ସହଚ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର, ସଞ୍ଜୟ ଓ ବିଦୁରର ବାନପ୍ରସ୍ଥାଶ୍ରମେ ଗମନ ଓ ଗାର୍ଯ୍ୟଯାତ୍ରା	୪୯
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର ସର୍ବେନ୍ଦ୍ୟ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗମନ ଓ ବଧବା ନାଶ୍ୟମାନଙ୍କର ସ୍ୱର୍ଗପ୍ରାପ୍ତି	୫୦
ବିଦୁରର ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ପ୍ରବେଶ ଓ ଦେବ ସମ୍ବାର	୫୩
ସଞ୍ଜୟର ପଳାୟନ, ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର, ଗାନ୍ଧାରୀ ଓ କୁନ୍ତୀର ବନବାସେ ବର୍ଣ୍ଣନା ଏବଂ ଅନ୍ୟୋନ୍ୟସ୍ଥିତି ଇତ୍ୟାଦି	୫୫

ଅଶ୍ୱମେଧ ଓ ଆଶ୍ରମିକପଦ୍ୟ ସରିଷ୍ଟ

ସ ମ ଶ୍ରୀ

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

ମହାଭାରତ

ଅଶ୍ବମେଧ ଓ ଆଶ୍ବମିକ ପଦ୍ୟ

ନାଗପୁଣ୍ୟ ନମସ୍ତୁତ୍ୟ ନରଂ ତୈବ ନଗ୍ନେଷମଂ ।
ଦେବୀ ସରସ୍ବତୀ ବ୍ୟାସ ଚତୋଜୟମୁଦ୍ଧରପ୍ରେତ୍ ।
ବେଦେ ରାମାୟଣେ ତୈବ ପୁରାଣେ ଭରତେ ତଥା ।
ଆଦୌ ରୁଦ୍ରେ ତ ମଧ୍ୟେ ତ ହରିଃ ସର୍ବେଶ ଶୀଘ୍ରତେ ॥

ତଂ ଦେବଶାସ୍ତ୍ରପରିନିଷ୍ଠିତଶୁଭକୃତ୍,
ଚର୍ମାମ୍ବୁରଂ ସୁରମୁଖଂ ନୃତଂ କର୍ମାତ୍ମଂ ।
କୃଷ୍ଣରୁଷଂ କଳକପିଜଜଟାକଳାପଂ,
ବ୍ୟାସ ନମାମି ଶିରସା ତଳକଂ ମୁଖନାଂ ।

ଆଦୌ ଚକ୍ରତରୁଣାଶ୍ଚ ଜନନଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀଗୃହେ ଦାହନଂ,
ଦ୍ୟୁତେ ସ୍ବାହରଣଂ ବନେ ବିଚରଣଂ ମସ୍ତ୍ୟାଳୟେ ଗୋପନଂ ।
ଲୀଳା ଗୋ ହରଣଂ ହ୍ୟନେନ ଚରଣଂ ସନ୍ନିହିତ୍ୱା କୃମ୍ଭଣଂ,
ଶ୍ଵସ୍ତ୍ରୋଶସ୍ତ୍ରଯୋଧନାହି ଦଳନଂ ଏତନ୍ନହାଭରତଂ ॥

ଶ୍ଵସ୍ତ୍ରୋଶତଟା ଜୟଦ୍ରୁପଜଳା ଗାନ୍ଧାରୀଲୋପୁଳା,
ଶଲ୍ୟଗ୍ରାହବନ୍ଧା କୃପେଶ ବହନା କର୍ଣ୍ଣେନ ବେଳାକୁଳା ।
ଅଶ୍ଵଥାମାବକଶ୍ଚ ବୋର ମକର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନାବର୍ଜିନୀ,
ସୋଃତ୍ରୀର୍ଣ୍ଣା ଖଡ୍ଗ ପାଣ୍ଡବେଃ ରଣନୟା ଯଜ୍ଞର୍ଣ୍ଣଧାରେ ହରିଃ ॥

ଭରତ ଶୁଭିମାସେଶ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନେନ ମାନବଃ ।
ବିଷ୍ଣୁ ସୁରଶମାସେଶ ସର୍ବପାପେଃ ପ୍ରମୁଚ୍ୟତେ ॥
ବ୍ୟାସ ବଶିଷ୍ଠନପ୍ତାରଂ ଶକ୍ତେଃ ପ୍ରୋସମକଲ୍ପଂ ।
ପରସରାମ୍ଭକଂ ବନ୍ଦେ ଶୁକତାତଂ ଚପୋନଧିଂ ।

ତସୈବ ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ତ ତହ ଗୋଦାବରୀ ତହ ସରସ୍ବତୀ ତ ।
ସର୍ବାଣି ଶୀର୍ଥାନି ବସନ୍ତି ତହ ଯଯାତୁତୋଦାର କଥାପ୍ରସଙ୍ଗଃ ।

ବନ୍ଦନା

ଜୟ ଜୟ ବିଶ୍ଵନାଥ ପ୍ରସନ୍ନ ବନ୍ଦନ
 ଜୟ ଜୟ କୃତ୍ତିବାସ ଜୟ ସିନୟନ ।
 ବ୍ୟାଘ୍ରତମ୍ବ ମେଖଳା ଯେ ଶିରେ ଶୋଭେ ଜଟ ।
 ଦଶମୁରନାଥ ମାରିଥାଅ ଯେ ଲେଙ୍ଗଟା ।
 ଅମରପଦ ସେବକଲେକଙ୍କୁ ଯେ ଦିଅ
 ଭୋଗେ ମନ ନ ଦେଇ ଯେ ତୁଳି ହୋଇଥାଅ
 ପରମାନନ୍ଦ ନାଥ ତୁ ପର ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସବୁ ଦେଇ କିଛି ନାହିଁ ଭଣି ।
 ସଂସାରପାଳକ ନାଥ ଚରଣେ ନମସ୍ତେ
 ଦୁଷ୍ଟର ସାଗରୁ ନାଥ ଉଦ୍ଧର ଯେ ମୋତେ ।
 ମମହୃଦେ ଜ୍ଞାନ ପାପ ଜାଳ ପଞ୍ଚାନନ
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅଗ୍ନି ଅଟେ ତୁମ୍ଭର ନୟନ ।
 ସୁଗନ୍ଧ ତେଜ ଚତୁର୍ଥ ଭୂଷଣ ଯେ ହୁଅ
 ମାଳବର୍ଣ୍ଣ କଣ୍ଠ ତବ ସ୍ପଟିକ ଯେ ଦେହ ।
 କେତେ ଏହି ସଂସାରେ ଯେ ହେଲଣି ପ୍ରଳୟ
 ରହିଅଛି ଦେବ ତୁ ମୋ ଧରି ନିଜ ଦେହ ।
 ଟିଲେକ ରକ୍ଷଣେ ଭକ୍ତିଥିଲ କାଳକୂଟ
 ତେଣୁ ତବ ନାମ ହୋଇଅଛି ମଳଜଣ୍ଡ ।
 ଶ୍ଵପ୍ତର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵରେ ଦେବ ତବରୂପ ଦେଖି
 ଜନମାନେ ସର୍ବପାପ ଆସନ୍ତି ଉତ୍ତେଜି ।
 ଶ୍ରୀରାମେଶ୍ଵରବେଦକ ପାଦେ ସଦା ସେବ
 ନମର ଶ୍ରୀଗୁରୁମୁନି ଶାରଳା ଯେ କବି ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ

ଶୁଣ ବେଦସ୍ଵତ ମନୁ ବଦନ୍ତି ଅଗନ୍ତି
 କହିବାକ ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗର ଯେ ଶକ୍ତି ।
 କହନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୁଖ ବୁଝି ବଳଦେବ
 ବହୁ ନରହତ୍ୟା କୁହ କଲୁ ରେ ମାଧବ ।
 ସେହି ବୋଧ ମାନକରୁ ଉଦ୍ଧାର ନମନ୍ତେ
 ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ ବାବୁ କର ଶୁଦ୍ଧ ଚିତ୍ତେ ।
 ଆଦର ବୋଇଲେ ଆନନ୍ଦରେ ଯାଗକର
 ମୋ ଘରେ ରହିଲ ଯାଗଶାଳା ରକ୍ଷା ଭର ।

ଚୌରାଣୀ ଗୁଣ ଲକ୍ଷଣ ଅଶ୍ଵ ଏକ ଆଶି
 ଶିରେ ମଣି ଖଞ୍ଜି କୋଟି କରଣକୁ ଜଣି ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଅହର ଯିବୁ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ
 ପଞ୍ଚାଶ୍ରବଙ୍କୁ ଦେନ ଆସିବୁ ତୁ ଏଥେ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ଦ୍ରୌପଦୀ ଦେନ ଆସ ବାବୁ ବେନେ
 ବୋଲିବ କୃଷ୍ଣ କରିଲେ ଅଶ୍ଵମେଧ ଯଜ୍ଞେ
 ଅହର ଗମନ କଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଚନେ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥର ଆଶ୍ଵାନେ ।
 ପ୍ରଣାମୀ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଆଗେ କହିଲ ସକଳ
 ଶୁଣିଣ ସାନନ୍ଦ ହେଲେ ପଣ୍ଡୁର ଦୁଲ୍ଲଭ ।
 ଅହର କହନ୍ତେ ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ କଥା
 ଦଣ୍ଡ ସାଜିଲେ ପାଣ୍ଡବ ପଞ୍ଚମହାରଥା ।
 ଆସିଣ ହେଲେ ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନେ ପ୍ରବେଶ
 ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ପୂଜା କଲେ ପ୍ରଭୁ ହୃଷୀକେଶ ।
 ଦ୍ରୌପଦୀ ସତ୍ୟଭାମାଙ୍କ ବଢ଼ିଲ ପୀରତି
 ଆନନ୍ଦେ ରହିଲେ ଯାଗ କରିବେ ଶ୍ରୀପତି ।
 ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯୁଧିଷ୍ଠିକେ ହେ ନରେନ୍ଦ୍ର
 କୁମ୍ଭେ ଆସିବାରୁ ହେଲ ମୁଁ ବଡ଼ ଆନନ୍ଦ ।
 ପାଞ୍ଚଭାଇଯାକ ଏଥୁ ରହ ଯେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ
 ବଦନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠିଦେବ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଏକାନ୍ତେ ।
 ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ ଦେବ କରିବ ତ କୁମ୍ଭେ
 ସମସ୍ତ ସତରୁ ସୁଖେ କରିବୁ ଯେ ଆମ୍ଭେ ।
 ଯାଗଶାଳେକ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭାଞ୍ଜିଲେ କୁରିତେ
 ଆସିଲେ କୃଷ୍ଣ ଆଜ୍ଞାରେ ମହର୍ଷି ସମସ୍ତେ ।
 ରୂପମାନଙ୍କୁ କହିଲେ ତହୁଁ ନାରାୟଣ
 କୁମ୍ଭେମାନେ ଯାଇ ଯାଗ କର ଆଶ୍ଵେପଣ ।
 ବଶିଷ୍ଠ ଯେ ମାରକଣ୍ଡ ପୌଲସ୍ତି ଅଗନ୍ତି
 ଯଜ୍ଞଗର ଭରଦ୍ଵାଜ ଲେମ୍ବଣ ଯେ ଶକ୍ତି ।
 ବିଭୀଷିକ ରାକ୍ଷାଶୁକ ପଣ୍ଡୁଙ୍କ ସନ୍ତତି
 ଜନକ ସନକ ରୁଷି କଉସ୍ଠର ଯତି ।
 ବ୍ୟାସ କାଳମୀନି ମୁନି ବଶିଷ୍ଠ ମେଲେ
 ସମସ୍ତେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଆସି ଯାଗଶାଳେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ଯୁଧିଷ୍ଠିଦେବଙ୍କୁ
 ଦାଣ୍ଡ ହୋଇ କୁମ୍ଭେ ଚର୍ଚ୍ଚା କର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଦ୍ଵାରେ ଅରଜୁନ ଆଉ
 ତାହା ବନା ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କେ କରିପାରେ ଆଉ

କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ତା ସାଧୁ ନ ପାରେ ଅର୍ଜୁନ
 କେଉଁ ଯଜ୍ଞ କରି ନ ପାରିବୁ ସମାପନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ସ୍ୱାମି ସବୁ ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ
 କପାଇଁ ଏପରି କଥା କହ ନାସୟଣ ।
 ମହାଯୁଦ୍ଧେ ଶ୍ୱଶୁ ଶ୍ରୋଣ କର୍ତ୍ତୃ ଶଲ୍ମ ମୂଳେ
 ଏଗାର ଯଜ୍ଞଣୀ ବଳ ନାଶିଲ ମୁଁ ହେଲେ ।
 ଏତେ ପରାକ୍ରମ ମୋର ଥିଲୁଟି ସେ ବେଳେ
 ଯାଗ ଦ୍ୱାର ରଖି ନ ପାରିବି ଏତେବେଳେ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଭଗବାନ ମନେ କରୁଥିଲେ
 କୋପ କରିବ ଏ ମନେ ହାରେ ନ ରଖିଲେ ।
 ବୋଇଲେ ଦ୍ୱାରକୁ ଯେବେ ପାର ରଥାକରି
 ଦ୍ୱାରପାଳ ସୁଖେ ଯାଇଁ ହୁଅ ଧନୁର୍ଦ୍ଧାର ।
 ତହୁଁ ଯାଇଁ ଦ୍ୱାରପାଳ ହେଲେ ଅରଜୁନ
 ଧରି ଧନୁଶର ପାଶୁପତ ଅସ ହୋଣ ।
 ଲକ୍ଷେ ଷାଠିଏ ସହସ୍ର କୃଷ୍ଣଙ୍କର ପୁଅ
 ତତ୍ତ୍ୱେ ଲକ୍ଷ ଯାବଦ୍ ବଳ ଯେ ସମସ୍ତ ।
 ଅରଜ ବଂଶ ଯେ କୃଷ୍ଣ ବଂଶ ଭୋଜ ବଂଶ
 ଏ ଉପରେ ସାତବଂଶ ଘେନି ହୃଷୀକେଶ ।
 ବଞ୍ଚଣସହସ୍ର ଜନ୍ମ ଆଶ୍ୱ ପାଟବଂଶୀ
 ହବ୍ୟ ଅଳଙ୍କାର ପିନ୍ଧି ଯାଗଣାଲେ ପଶି ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ପାର୍ଥ ତୁ ଥିବୁ ଯାଗହାରେ
 କନା ଆଜ୍ଞାରେ କେହି ନ ପଶିବେ ଭିତରେ
 ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତେହେଁ ଥିବ ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଧରି
 ବଳାହାରେ ଯେ ପଶିବ ପକାଇବ ମାର ।
 ପିନ୍ଧିଲେ ଯେ ଯାଗନକମାନେ ହୀନବାସ
 ଧରିଯ୍ୟ ଧରି ବସିଲେ ପ୍ରଭୁ ହୃଷୀକେଶ ।
 ବସିଲେ ଯେ କପିଳାର ଗୁଳେ ବେବହର
 କଟାର ମେଖଲା କୃଷ୍ଣାଜନ ଯେ ଭରଣ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଶୋଜନ ସେ ହସନ୍ତ ଅନେକ
 ଅଗ୍ନି ଆଗ୍ନେୟଣ କଲେ ଯାଇଁ ଯାଗନକ ।
 ମକର ଶୁକଳପକ୍ଷ ତତ୍ତ୍ୱର୍ଥୀ ଯେ ତଥୁ
 ଶ୍ରବଣାନକ୍ଷତ୍ର ପୁଣି ବାର ବୃହସ୍ପତି ।
 ଆୟୁଷ୍ମାନ ନାମେ ଯୋଗ ତୈତଳ କରଣ
 ସେ ଦିନ ହୋଇଲ ଯଜ୍ଞ କର୍ମ ଆଗ୍ନେୟଣ ।

ବ୍ରାହ୍ମଣର ମୃତପୁତ୍ର ଆନୟନ

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ କଥା ଶୁଣ ହେ ନରେଶ
 ଯଜ୍ଞର ଭୃଗୁସ୍ତ୍ର ଦିନ ହୋଇଲ ପ୍ରବେଶ ।
 ସେ ନଗରେ ଥାଇ ବସୁକନ୍ତ ଦିନବର
 ଶ୍ରୀପୁ ନାମେଣ ଭାରିଆ ଅଟଇ ତାହାର ।
 ସତ୍ତ୍ୱଗୋଟି ପୁଅ ତାର ଜାତ ହୋଇଥିଲେ
 ଅନୁଭୂଷାକୁ ସେ ଅଦଭୁତେ କେଶେ ଗଲେ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ବଳଲ ତହୁଁ ହେଲ ଦିନବର
 ପୁଣି ଅଶ୍ୱଶୁ ହୋଇଛୁ ଭାରିଆ ତାହାର ।
 ଶୁଲଭ ଦିନ ବସି ଏ ଅଟେ ବସୁପୁର
 ବରଷୁଣା ତତ୍ତ୍ୱ ଏଥି ବୁଲେ ଶତଧାର ।
 ଯମ ଦେବତା ଯଜ୍ଞ ନ ପଶେ ଭୟ କରି
 ଅନୁଭୂଷାକୁ ପୁଅ କିଏ ନିଏ ହରି ।
 ବାର ବାର ହୋଇ ସତ୍ତ୍ୱପୁଅ ଜାତ ହେଲେ
 ବଡ଼ ଅଭୁତ ଏ ଅନୁଭୂଷାଲେ କେଶେ ଗଲେ
 କେବଣ ତରିତ ଏହା କପରି ବୁଝିବ
 ଶୁଲଭ ବ୍ରାହ୍ମଣ କେଉଁ ଉପାୟ କରିବ ।
 ଏ ମୋ କପରି କରିବ କେତୁ ପ୍ରତିକାର
 ଅନୁଭୂଷାକୁ ପୁଅ କେ ନେଲ ମୋହର ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲ ଶୋଭୁ ଶୋଭୁ ଏ ଦ୍ୱାରକା
 ଏ ବସୁ ଭବନେ ପାପ କଲି ମୁହିଁ ଏକା ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ବୋଲେ ପଣ୍ଡାଏ ନ ହୁଅ ବଳଲ
 ଦୁଃଖନାଶ ହେବ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ଯାଗଶାଳ ।
 ଯଜ୍ଞ ହାରେ ତୁମ୍ଭେ ଯାଇଁ ମାଗ ବଚନେକ
 ଅବଶ୍ୟ ଦେବାକୁ ସେହି ହୋଇବେ ଭୟାନକ
 ଯାଗର ଭୃଗୁସ୍ତ୍ର ଦିନ ଆଜ ଯେ ଅଟଇ
 ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ପତ୍ନୀ ତାର ବଞ୍ଚିଲ ବୁଝାଇ ।
 ଯେ ଯାହା ମାଗଇ ଅନୁଷ୍ଠାନେ ଦ୍ୟୁତ ବାନ
 ତୁମ୍ଭେ ଏବେ ଯାଇ ପୁଅ ବାନ ମାଗି ଘେନ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ତଳିଲ ତହୁଁ ବେଦଧ୍ୟାନ କରି
 ଯାଗଶାଳ ହାରେ ଯାଇ କରଇ ଗୃହାର ।
 କେଡ଼େ କେଡ଼େ ଦୁଷ୍ଟଙ୍କର ଗର୍ବ ମୁଁ ଭାଙ୍ଗିଲି
 କେଉଁ କଥାକୁ ଡୋର ମୁଁ କ୍ଷମ ଯେ ନୋହୁଲି
 ଦ୍ରୁପଦ ଗୁଣା ଯେକାଳେ କଲ ସ୍ୱପ୍ନମର
 ଲକ୍ଷେ ଗୁଣା ଆସିଥିଲେ ନିମନ୍ତେଣ ତାର ।

ଲକ୍ଷ କହୁ ଶ୍ରୋତାଙ୍କି ମୁହିଁ ଯେ ଆଶିଲି
 କୁରୁବଳ ସୈନ୍ୟ ମୁହିଁ ଏକା ନିବାରଲି ।
 ବସନ୍ତ ଋତୁ ଯେ ନୟନକ ମୁଁ ହୋଇଲି
 ନାଟ ଆଶଞ୍ଜରେ ନାଟ ଶିଖାଉଣ ଥିଲି ।
 ଗୋଧନ ହରଣେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଯେ ଅଇଲ
 ଶୁଣିଣ ଉତ୍ତର ମୋର ଚରଣେ ପଡ଼ିଲ ।
 ତାହାର ଭୂଲେ ସାରଥୀ ହୋଇକରି ଗଲି
 ରଥୀକି ନିଉନ ଦେଖି ସୈନ୍ୟ ନିବାରଲି ।
 କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ ବଳ ଯେ ମହାଯୁଦ୍ଧ କଲେ
 ଅନେକ ସୈନ୍ୟ ମୋହର ହସ୍ତେ ନାଶଗଲେ
 ମାଇଲି ମୁଁ ଶୁଣୁ ଗ୍ରୋଣ ଜୟଦ୍ରଥ ତୁଲେ ।
 ଏଗାର ସଉଣୀ ସହାରଲି କୁରୁହଲେ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଦ୍ଵିଜବର ଉପହାସ କଲ
 ତହୁଁ ବାରବର ପାର୍ଥ ଅତ୍ୟନ୍ତ କୋପିଲ ।
 ପୁଣି ବୋଇଲ ଅଟଇ ତୋର କସ କାର୍ଯ୍ୟ
 କହ ବ୍ରାହ୍ମଣ ମୋ ଆଗେ କରଣ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ
 ଆହେ ଦ୍ଵିଜ ଯେ କୃଷ୍ଣ ସେ ଅଟଇ ଅର୍ଜୁନ
 ଶୁଣ ନିବାରଣେ ନରଦେହେ ବେନିଜନ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଦ୍ଵିଜ ପୁଣି କହେ ଅର୍ଜୁନକୁ
 ଯାଅ ପାଲଗୁନ ଶୀଘ୍ର ଜଣାଅ କୃଷ୍ଣକୁ ।
 ଶତ୍ରୁବେଳେ ଛପୁସ ମୋ ନାଶ ଜନ୍ମ କଲ
 ତକ୍ଷଣେ ପୁସକୁ ମୋର କିଏ ଦେନିଗଲ ।
 ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ପ୍ରସବକାଳ ଯେ ପ୍ରବେଶ
 ତେଣୁ ତା ଉଷଣେ ଆସେ ମୁହିଁ କୃଷ୍ଣପାଶ ।
 ତୋହର ଦେବନା କହ କିନା ମୋର ଆଗେ
 ମୁଁ ତାହା ଭଲ କରିବି ବସ୍ତୁ ଅନୁଗ୍ରାହେ ।
 ବୋଇଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କହିବାକୁ ଶିଖ୍ୟ ନାହିଁ
 କସ କୁ କରୁ ତୋର ଆଗେ ଅବା କହି ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ଅର୍ଜୁନ ହସିଣ ବୋଲଇ
 ସକଳ ପ୍ରାଣୀକ କଷ୍ଟ ମୁଁ ସିନା ହରଇ ।
 କୁ ମୋର ଦର୍ପ ନ ଜାଣୁ ଆହେ ଦ୍ଵିଜବର
 ମୁହିଁ ଯେ ସକଳ ଦୁଷ୍ଟଜନ ଦର୍ପହର ।
 ହେ କୃଷ୍ଣ ତୋ ପୁରେ କର୍ପା ଏ ଅମାତ ହୁଏ
 ଶତ୍ରୁପୁସ ଜନ୍ମିଲେ ମୋ ନେଲ ତାକୁ କିଏ ।
 ସେ କୃଷ୍ଣ ତୋ ଧର୍ମେ କର୍ପା ଘଟଇ ଅରକ୍ଷ
 ପୁସ ବେର ମୋହର ଯେ ଦୁରକର କଷ୍ଟ ।

ଏହା ଶୁଣି ବୋଲଇ ଯେ ଗର ଅରଜୁନ
 ଏତେବେଳେ ଚହଲ ତୁ ନ କର ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ମୋତେ ଏହି ଯଜ୍ଞଶାଳ ଦ୍ଵାରେ ରଖିକରି
 ଯଜ୍ଞସ୍ଥାନେ ବସିଛନ୍ତୁ ଦେବ ଦଇତ୍ୟାର ।
 କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ତୋର କହ ଦ୍ଵିଜବର
 କସ ଗୁହାରି ତୁ କରୁ ହୋଇଣ କାତର ।
 ଦଶମାସ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ହୋଇଲକ ଆସି
 ଅନୁଭୋଗଲେ କେ ହରିନେକ ବଳେ ପଣି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶୁଣ ମୋ ଉତ୍ତର
 ତୋର ଆଗେ କି କହିବି ଦର୍ପ ଯେ ମୋହର
 ଅନେକ ନିବାରବାକୁ ମୋର ବଳ ଅଛି
 ତୋହର କଥା ତ ମୋତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲଗୁଛି
 ଏ ଗାନ୍ଧ୍ର ପ୍ରସବ କାଳେ ରଖିବି ତୋ ବଳା
 ବୋବାଳ ନ ପକାଅ ତୁ ଏଥୁ ବେଗେ ପଳା
 ଏ ତୋହର ପୁସ ଯେବେ ନ ପାରିବି ଭଣି
 ଅଗ୍ନିଜାଳ ମରିବି ଏ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ସାଧି ।
 ଏ ଛୁର କଥାକୁ ତୋର ଏଡ଼େକ ଚହଲ
 ଗୁଲ ହୋ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଏବେ ଯିବା ତୋର ଘର
 ଆଗରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପଛେ ଅରଜୁନ ଗୁଲେ
 ଯାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ମନ୍ଦିରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ଭିତରକୁ ଆସ ଆସ ବୋଲଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ପାର୍ଥ ଭଲେ କେହ୍ନୁ ଯିବି ପ୍ରସବର ସ୍ଥାନ ।
 ବୋଇଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁହେ କହୁଥିଲୁ ମିଥ୍ୟା
 ସନ୍ନ୍ୟାସେ ଦେଖିବୁ ନାହିଁ ହରଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
 ବ୍ୟାକୁଳ ଜାଣି ଅର୍ଜୁନ ପଶିଲ ଭିତରେ
 ଧନୁଶର ଧରି ପାର୍ଥ ବସିଲକ ଦ୍ଵାରେ ।
 ପ୍ରବେଶ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଗର୍ଭ ପ୍ରସବ ହୋଇଲ
 ନାଭି କାଟି ଅର୍ଜୁନକୁ ପୁସ ଦେଖାଇଲ ।
 ଗାଧୁଆଇ ଅନୁଭବେ ଶୁଆଇଲ ବାଳୀ
 ଜନ୍ମୋତ୍ସବେ ଘନଘନ ପଡ଼େ ଡୁଲଡୁଲ ।
 ଭିତରେ ଶୁଭଲ ଯହୁଁ ଡୁଲଡୁଲ ଶବ୍ଦ
 ସେ ଡୁଲଡୁଲ ମଧ୍ୟେ କି ପଡ଼ିଲ ପ୍ରମାଦ ।
 ବାଳକ ଦେଖି ଅର୍ଜୁନ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ
 ମନଭୋଗୀ ନାଗରକୁ ବେଗେ ସେ ପେଶିଲେ
 ଗୁହର ଚଉକତକ ବେଢ଼ିଲ ସେ ଶର
 ମାଛ ନ ଗଲିବ ଶରବାଡ଼ର ଭିତର ।

ଏଣେ ତ ଦ୍ଵାର ନିବନ୍ଧେ ଅର୍ଜୁନ ଜଗିଲ
ଚାନ୍ଦା ବେଶି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲ
ଶୁଣ ଆହେ ପୁଣ୍ଡଳନେ ଏଥର ଚରିତ
କଲବର ଚିତ୍ରମୁଦା ହୋଇଲ କେମନ୍ତ ।
ଅଦୃଶ୍ୟେ ନନ୍ଦନ ତ କେଉଁଆଡ଼େ ଗଲ
ତା ପୁଅ ବୋଲି ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଉଚ୍ଚେ ଶୋକ କଲ
କାନ୍ଦଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅର୍ଜୁନର ମୁଖ ଗୁଣ୍ଠି
ବିଶ୍ଵାସବାଦକା କୁ ରେ ହୋଇଲୁ କପାଳି ।
ଶୟ ଧରି କହନ୍ତି ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ
ତୋହସୋଗ ହୃତ ଆମ୍ଭେ ହେବୁ ହୋଇ ବାଣି
ଧନ ଧନ ଅର୍ଜୁନ ହୋ ତୋର ଶସି ଧର୍ମ
କ୍ଷତ୍ରିୟକୁଳେ କପାଳି ହୋଇଲୁ ତୁ ଜନ୍ମ ।
ଧନ ହେଉନା ଅସପ୍ତ ସୋଣ ବେନ ତୋର
ଧନ ତୋ ଗାଣ୍ଡୀକ ଧନୁ ଜନମା ପିଅର ।
ଏଡ଼େ ବଡ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତୁ କରିଣ ଅଇଲୁ
ମୋହର ପୁଅକୁ ଯାହା ରଖି ନ ପାରିଲୁ ।
ଅଇଲୁ ତୁ ଏଡ଼େ ଟାଣକରି ପୁଅରଖି
ଏବେ ମୋର ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ଯାଅନେନ୍ଦେଦେଖି
ଶୁଣି ଅର୍ଜୁନ କପାଳେ ମାର ବେନ ହସ୍ତ
ବୋଲିଲେ ଏ କର୍ମ ନିଶ୍ଚୟ ଦଇବର କୃତ୍ୟ ।
କାଷ୍ଠ ଅଣାଇ ଅନଳ ଜାଳଇ ଅର୍ଜୁନ
ପ୍ରବର୍ତ୍ତଣ କରି ଆଖିବାକୁ କରେ ମନ ।
ଏ ବାରତା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଡଗର କହିଲ
ଧର୍ମବେଳେ ଆହେ ବେଦ ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ିଲ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣର ପୁଅ ରଖି ନ ପାରିଲ ଯେଣୁ
ହତାଶରେ ଭୟହେବ ଅଭିଜ୍ଞନ ତେଣୁ ।
କ କରିବ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି ବାପୁଦେବ
କେଉଁପରି ଅନଳରେ ପାର୍ଥ ନାଶପିବ ।
ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଯଜ୍ଞ ମୋତେ ପ୍ରାପତ ନୋହୁଲ
ପୂର୍ବ ଅଭିଶାପ ଆଣି ଏକା ବଢ଼ାଇଲ ।
ଉଠିଲେ ଆସନ ତେଜ ତତ୍ତ୍ଵ ଭାବଗ୍ରାଣୀ
ବ୍ରାହ୍ମଣ ମନ୍ଦିରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ବେଶେ ଯାଇ
ଅନଳେ ପଶୁଁ ପାର୍ଥକୁ ଧଇଲେ ଯେ କୋଳେ
କମ୍ପିତ କାରଣ ବୋଲି ମଧୁରେ ପୁଚ୍ଛିଲେ ।
ପାର୍ଥ ବୋଲେ କେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୁଅ ନିଏ ହରି
ତେଣୁ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହାରେ କଲକ ଗୁହାରି ।

ମୁହିଁ ବୋଇଲି ଗୋଳ ନ କର ଧର୍ମବେଳେ
ତୋ ପୁଅକୁ ରଖିବି ମୁଁ ଜନ୍ମହେବାକାଳେ ।
ମୋହର ବେଶରେ ନେଲ ଗୁପ୍ତତେ କେ ହରି
ଆବର କି ପ୍ରୟୋଜନ ଶାବନେ ମୋହର ।
କାୟ ବିଚଳିତ ହୋନ୍ତି ଯେବଣ ପୁରୁଷ
ବେ ଦେବ ତାଙ୍କ ଶାବନେ ପ୍ରୟୋଜନ କଥ ।
ଚାନ୍ଦା ଶୁଣିଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେକ ହସି
ଆସ ହୋ ଅର୍ଜୁନ ତାର ପୁଅକୁ ହସସି ।
ଏତଳ ବଚନ କୁଣ୍ଡ ମୁଖ ପାର୍ଥ ଶୁଣି
କହନ୍ତି କେପନେ ପୁଅ ବେଦ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଆସ ଆସ ହୋ ଅର୍ଜୁନ
ବ୍ରାହ୍ମଣର ପୁଅକୁ ମୁଁ ବେବଇଁ ବହନ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କାନ୍ଦେ ବନ୍ଧାବ ଲଭି ଅଭିଜ୍ଞନ
ପୁଣି ବୋଇଲେ କପରି ଦେବୁ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
ତତ୍ତ୍ଵ ପୁଣ୍ଡଳ ଆଗେହ ଦେବଶର ପୁତ
ସହିତରେ ବିଜେକଲେ ଶାରବର ପାର୍ଥ ।
କଲଦେବଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ଦେବ ଦେବ ହରି
ମୋ ଆସିବାଯାଏ ଥିବ ଦ୍ଵାର ରକ୍ଷାକରି ।
ରଖିମାନେ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତୁ ମୋର ଯାଗ
ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ରଖି ଆସଇ ନା ବେଶ ।
ରଥ ଚଢ଼ି ବିଜେକଲେ ପାର୍ଥ ପୀତବାସ
ପାତାଳ ବିକରେ ଯାଇ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
ତେଣିକି ଯେ ଆଉ ରଥ ନ ପାରିଲ ଯାଇ
ତହିଁ ରଥ ରଖି ତତ୍ତ୍ଵ ପଶିଲେ ଯେ ଦୁଇ ।
ମହାବୋର ଅଗାର ଯେ ନ ହସଇ ବାଟ
ବେନଜନେ ପଶିଲେ ସେ ଦୁଃସହ ସଙ୍କଟ ।
ଅର୍ଜୁନର ହସ୍ତ ଧରି କେତେଦୂର ଗଲେ
ଅଗାର ତେଜ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପୁରେକ ଦେଖିଲେ ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତହିଁ କୁଣ୍ଡ ମୁଖ ଗୁଣ୍ଠି
ଅଛୁତ ଭବନେ ବେଦ ପଶିଲୁ କପାଳି ।
ବୋଲନ୍ତି ମାଧବ ଆହେ ଅର୍ଜୁନ ତୁ ଶୁଣ
ଏ ପୁରକୁ ସରି ନୋହେ ବାରପୁଣ୍ଡ ପୁଣ ।
ବହୁ ପୁଣ୍ୟକଲେ ଏହି ପୁର ଦେଖିପାରି
ସାମାନ୍ୟ ଲୋକ ଏଥିକ ପଶି ଯେ ନ ପାରି
କୁଣ୍ଡ ବଚନେ ବୋଲନ୍ତି ଶାର ଧନଞ୍ଜୟ
ଆକାଶେ ବସନ୍ତି ସିନା ଦେବତା ନିତୟ ।

ବୋଲନ୍ତି କେଶବ ଆଦେ ଶୁଣ ଫାଳଗୁନ
 ଦେବତାଙ୍କ ସ୍ଥାନ ଚନ୍ଦ୍ର ଭୁବନରେ ପୁଣି ।
 ଏହିରୂପେ ସଦାଶିବ ବସନ୍ତ ହିସାରେ
 ସେ ବସୁ ଯେ ହର ନାହିଁ ସନ୍ଦେହ ଏଥିରେ
 ଏହି ପ୍ରାତାଳେ ଦାଠକେଶର କରଳାସ
 ନିର୍ଦ୍ଦର କୈଳାସ ମଧ୍ୟେ ସ୍ଵର୍ଗେ ଯାଇ ବାସ ।
 କନକ କୈଳାସ ନାମେ ଭୁବନ ଆକାଶେ
 ହିମାଳୟନାଥ ତହିଁ ବସେ ଚତୁର୍ଥାସେ ।
 ବସୁ ନାଥଙ୍କର ଏହି ବଳକୃଷ୍ଣପୁର
 ମଞ୍ଚପୁରେ ଦ୍ଵାରକାରେ ହୁଏ ଅବତାର ।
 ସୁଗପରେ କାରସୁଖୀ ଭୁବନ ନିର୍ମାଣ
 ଏ ବଧୁ ଚନ୍ଦ୍ରଭୁବନ ଅଟଇ ପ୍ରମାଣ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବଲସ ଯେ ବସୁ ଗଣ ଥାନ୍ତି ଏଥେ
 ବସୁ ନାଥଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରୁଥାନ୍ତି ନିତ୍ୟେ ।
 ବସୁ କଳା ଲୋକଙ୍କର ଅଟେ ଏ ଆବାସ
 ଆସୁଙ୍କୁ ଦେଖିକରି ସେ ହୋଇଲେ ଉଲ୍ଲାସ ।
 ମହାପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ହେ ଅର୍ଜୁନ
 ସେ ବସୁ ଛୁ ଆଜ ତୁମ୍ଭେ କରିବ ଦର୍ଶନ ।
 ଶ୍ରେ ଶକନ ରତ୍ନପୁଷ୍ପ ସେ ସୃଷ୍ଟି ନିର୍ମିତ
 ହୁଏ ମାଳା ମଣି ମାଣିକ୍ୟରେ ଯେ ମଣ୍ଡିତ ।
 ପ୍ରକାଳେ ବିଚିତ୍ର ରୂପ କମଳାୟ କାନ୍ତି
 ପୁରୁଷ ଗୁଣଗୀ ସେହି ସୁସଞ୍ଚ ଯେ ଅତି ।
 ଦେଖି ତାହା ଅର୍ଜୁନର ଭଲସର ଗାତ
 ବିଚିତ୍ର ଭୁବନ ମୋହ କରଇ ସେ ଚିତ୍ତ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଜଣାଅ ହେ ଜୟ ବିଜୟ
 କହିବ ଆସିଅଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ବିଜୟ ଯେ ଜଣାଇଲ ବସୁଙ୍କର ଆଗ
 ଏହା ଶୁଣିଣ ସାନନ୍ଦ ହେଲେ ଶିଖରଞ୍ଜ ।
 ଆଜ୍ଞାପାଇ ବେନଜନେ ଭିତରେ ପଶିଲେ
 ମନୋହର ରତ୍ନସିଂହାସନ ଯେ ଦେଖିଲେ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ପୁର ଅସ୍ତରତନ ଜଡ଼ିତ
 ହୁଏ ମାଳା ମାଣିକ୍ୟ ଯେ ବୈଦୁର୍ଯ୍ୟ ଖଞ୍ଜିତ
 ଯୋଗଧାନେ ବସିଛନ୍ତି ସେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ
 ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ହରଷିତ ହେଲେ ବେନଜନ
 ଚତୁର୍ଭୁଜ ମାଳୋତ୍ପଳ ବର୍ଣ୍ଣ ଭଗବାନ
 ଶ୍ରୀବତ୍ସ-ଧାସ ପଦ-ପଲ୍ଲବ ଲେଚନ ।

ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ଚତୁର୍ଭୁଜେ ଶୋଭେ
 ସୃଷ୍ଟି ପଦ୍ମମାଳା ଲମ୍ବିଅଛି ଯେ ହୃଦୟେ ।
 ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତରରେ ପ୍ରଣମିଲେ ବେନ
 ଭିତ୍ତି ଭଗବାନ ପୁଣି କରନ୍ତି ବଜ୍ରମା ।
 ଯୋଗଧାନ ଭେଦ ତହିଁ ଦେବ ନାରାୟଣ
 ଦେଖି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଧୀରେ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ ।
 ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ବଳରାମ ଅର୍ଜୁନକୁ
 ଶେନ କଥା ଆମ୍ଭନାହିଁ ବୈକୁଣ୍ଠପୁରକୁ ।
 ଏଠାବନ୍ତ ଯାଇ ପାସୋରିଲ ଏ ଭୁବନ
 ଏତେବିନୟାଏ ରତ୍ନଅଳଙ୍କାର କାରଣ ।
 ନର ନାରାୟଣ ମୂର୍ତ୍ତି ଅଟ ତୁମ୍ଭେ ବେନ
 ଶ୍ରୀ ନିବାସଣେ ଜାତ ହୋଇଲ ମେଦିନୀ ।
 ମନ୍ତ୍ର ପଦ୍ମ ସହି ନ ପାରିଲ ମହାବ୍ରତ
 ମୋ ପାଶକୁ ଅଛଲେ ଯେ ହିବଶ ଅମର ।
 ଶୀର ସମୁଦ୍ରରେ ରତ୍ନଧୁଳି ଯୋଗଧାନେ
 ସବେ ମିଳିଲେ ଯେ ଆସି ମୋର ସଜ୍ଜିଧାନେ
 ବିଦ୍ରବ ବିନୟ କରି କହିଲେ ଯେ ମୋତେ
 ମହାବ୍ରତ ତାହା ତୋଳ ରଖିବା ନିମନ୍ତେ ।
 ତହିଁ ଆମ୍ଭେ ବିଚ ଦେହ ଧଳା କଳା ଲୋମ
 ଦୁଇଗୋଟି ଦେଲୁ ତହିଁ ହୋଇ ପୂର୍ଣ୍ଣକାମ ।
 ମଥୁରା ନଗରେ ଦେବଶ ଯେ ବସୁଦେବ
 ତାଙ୍କ ପୁତ୍ର ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଲ ଭିକ୍ଷୁକ ।
 ସେ ଶୁକଳ ଲୋମ ଅଟଇ ଯେ ବଳରାମ
 କଳାଲୋମୁ ଜନ୍ମିବାରୁ କୃଷ୍ଣ ତୋର ନାମ ।
 ଯେ କାରଣେ ପଠାଇଲୁ ତା ସାଧନ କରି
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ଜପାଇଁ ରତ୍ନଅଳଙ୍କାର ମଧ୍ୟପୁଷ୍ପ ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ପୁଣ୍ୟ-ଶ୍ରେଣ ପାଇ ତାହା ପାସୋରିଲ
 ଏବେ ଯାଇଁ ବେଗେ ଆସ ନୋହିଁ ତହିଁ ଶ୍ରେଣ
 ମୁହିଁ ମହାବ୍ରତ ଅଟେ ଶୁଣ ମୋର ଯୋଗ
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ରହି କେତେ କରୁଥିବ ପୁଣ୍ୟ ଶ୍ରେଣ ।
 ଶୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି କୃତାଞ୍ଜଳ ହୋଇ
 ଶ୍ରେଣେ ସେ ସକଳ କଥା ଆମ୍ଭ ମନେ ନାହିଁ
 ଏବେ ତୁମ୍ଭ ଆଜ୍ଞାରେ ଯେ ଆସିବୁ ସଭର
 ପୁର କଥା ସବୁ ମନେ ପଡ଼ୁଛି ଆମ୍ଭର ।
 ମହାବ୍ରତ ଉତ୍ସାସ ଯେ ହେଲଣି ମେଦିନୀ
 ଶୀଘ୍ର ମୁଁ ଆସିବି ସଙ୍ଗେ ବଳରାମେ ବେନ ।

ଯାତକେ ଯେତେ ଅନ୍ତର ମୋର ସାତଦଶ
 ଆସିବାବେଳେ ତାହାକୁ କରିବ ସେ ନାମ ।
 ଯାଅ ବୋଲି ବସ୍ତୁ ତହିଁ ତାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ
 ପ୍ରଣାମି ମହାବସ୍ତୁ ଛୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ।
 ଯେବଣ କାରଣେ ଆମ୍ଭେ ଅଇଲୁ ଗୋସାଇଁ
 ସେ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧୁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ବେଗେକର ସାଜି ।
 ମୋହର ନଗରେ ଦେବ ଏକ ଦ୍ଵିଜବର
 ସପତପୁଷ ଜନମ ହୋଇଲୁ ତାହାର ।
 ଅନୁଭବୀଲେ ତାହାକୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଦେଲେ ଯଦୁ
 ଶୂନ୍ୟ ହରଣ କରିଣ ନେଇଗଲ କେତୁ ।
 ଯାଗଶାଳ ଭିତରେ ସେ ମୁହିଁ ଥିଲି ବସି
 ଗୁହାରି କଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦାରଣଦଣେ ଆସି ।
 ପାର୍ଥକୁ ରଖାଇଥିଲି ଯାଗଶାଳ ଦାରେ
 ସେ ଦ୍ଵିଜ ଗୁହାରି କଲେ ଅତ୍ୟନ୍ତ କାତରେ ।
 ଯାଗ ସମୟରେ ମୋତେ ସେ ମାଗିବ ଯାହା
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା ମୁଁ କରିଥିଲି ଦେବ ତାକୁ ତାହା ।
 ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପାର୍ଥେ ମାଗି ସତ୍ୟ କରାଇଲେ
 ଦେବାକୁ ଏ କହି ବହୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେ କଲେ ।
 ପୁଣି ବୋଇଲେ ଯେବେ ମୁଁ ରଖି ନ ପାରବ
 ତୁମ୍ଭ ଆଗେ ଅଗ୍ନି ଜାଳି ନିଶ୍ଚୟ ମରିବି ।
 ଅନୁଭବୀକୁ ତା ପୁତ୍ରକୁ କେ ଦେଖିଗଲ
 ତେଣୁ ଅର୍ଜୁନ ଅଗ୍ନିରେ ମରିବ ବୋଇଲ ।
 ନ ଦେଖି ପୁତ୍ରକୁ ଦ୍ଵିଜ ବହୁ ଶୋକ କଲ
 ତେଣୁ ତାର ଆଗେ ପାର୍ଥ ଅଗ୍ନି ଲଗାଇଲ ।
 ଦାରପାଳ ଏହି କଥା କହିଲେକ ଯାଇ
 ଅଗ୍ନିରେ ଅର୍ଜୁନ ପଶୁଅଛି ହେ ଗୋସାଇଁ ।
 ତାହା ଶୁଣି ମୁହିଁ ବଡ଼ ସନ୍ତାପିତ ହେଲି
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୁତ୍ରକୁ ଆସି କାରଣ ପୁଜିଲି ।
 ସକଳ ଦୁଃଖ କହିଲେ ସେ ଦ୍ଵିଜବର
 ରଥ ଆସେହି ଅଇଲି ତହିଁ ଏହିପୁର ।
 ଆସୁ ଆସୁ ଦେବ ତବ ଏ ପୁରେ ପାଇଲି
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ଆନନ୍ଦିତ ହେଲି ।
 ଏଥିର ଦୁଃଖ ମୋତେ କହନ୍ତୁ ବହନ
 ଯେଉଁପରି ହୃତାଶନେ ନ ପଶେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ହସିଣ ପରମ ବସ୍ତୁ କହିଲେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ
 ମୁହିଁ ଆଣିଅଛି ସେହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୁତ୍ରକୁ ।

କୁମ୍ଭେ ଆସିଲେ ସାକ୍ଷାତ ଦେବ ଗୋଲିକର
 ଦିନସୁତକୁ ଆଣିଲି ମୁଁ ଉପାୟ କରି ।
 ଦେଲି ତାକୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶିଲେ ଶ୍ରୀ
 ଦାସର ସଖିଲ ତଳ ହୋଇବ ପ୍ରବେଶ ।
 ଶୈଂରେ ନ ରବ ଶ୍ରେଣେ କରି ଅଭିଳାଷ
 ରାମଙ୍କୁ ଦେଖି ବହନ କୁମ୍ଭେ ସ୍ଵର୍ଗେ ଆସ ।
 ତୋର ବାଣ ପୃଥ୍ଵୀକୁ ହୋଇଅଛି ଶ୍ରୀ
 ସେମାନେ ଥିଲେ ଉତ୍ସାହ ଦୁହେଁ ବସୁଭବ
 ତାହାକୁ ବିନାଶି ଶୀଘ୍ର ଆସ ବୈଦୁଶ୍ୟକୁ
 ବାଟ ଗୁଣିବସିଛନ୍ତି ସିଦ୍ଧେଶେ କୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ସେହି ବ୍ରାହ୍ମଣର ସପ୍ତପୁଷଙ୍କୁ ହେ ନଥ
 ପୁଣିଦେବ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶୀଘ୍ର ହୋଇ ଯାଅ ।
 ମନ୍ତ୍ରରେ ଯେତେକ ଶ୍ରୀ ଆଉ ଅଛି ରହି
 ସକଳ ବିନାଶି କୁମ୍ଭେ ଆସ ବେଗ ହୋଇ ।
 ମୁଖରେ ପାଇ ପୁଣି ଆଉ ନ ରହିବ
 ଯାଅ ଶୀଘ୍ରହୋଇ ସ୍ଵର୍ଗେ ଆସ ବାଧୁଦେବ ।
 ଯାତ କୁମ୍ଭଙ୍କୁ ମହାବସ୍ତୁ ଦେଲେ ଆଣି
 ଶ୍ରୀ ବସ୍ତୁକୁ ନମିଲେ କୃଷ୍ଣ ପାଲଗୁନ ।
 ଯୁ କୟ ମାନଗିରିବାସୀ ପୀତବାସ
 କନ୍ଦୁ ଜନ୍ମେ ମୁହିଁ ତୋର ବାସର ଯେ ବାସ
 ଅମୃତ ଶ୍ରୀ ଏହି ସେ ଶ୍ରୀବସୁର ଲଳା
 ଯାବତହାର୍ଦ୍ଦେ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ତୋର କଳା ।
 କଳିକାଳ ଜନକର ଅଟେ ଅଳ୍ପବୁଦ୍ଧି
 ତେବୁ ଅଳ୍ପ ପାଇବ ଏ ଅଗାଧଜଳଧି ।
 ପ୍ରାପ୍ୟ ସାଗର ମହାଭାରତର ଗାଥା
 ବୋଲନ୍ତେ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ନ ସରେ ଯେଉଁକଥା
 କୁପାଳକମୟୀ ଯାହା ନାମ ଉଦ୍ରକାଳୀ
 ସେ ମୋହର ବସନ୍ତଲେ ମାଳୋତ୍ପଳ ମାଳା
 ତାର ପ୍ରସାଦେ କହିବ ହରିର ଯେ ଶ୍ରୀ
 ପଦ୍ମରେ ଶୁଣନ୍ତେ ଯାହା ଲଭନ୍ତି ସଦ୍‌ଗତ ।
 ଝଙ୍କଡ଼-ପୁରବାସିନୀ ଶାରଳାଙ୍କୁ ଚିତ୍ତେ
 ଶ୍ରୀଗୁପ୍ତମୁନି ଶାରଳା ବାସ ଶ୍ରୀବେ ନିତ୍ୟ ।

କବିମାୟରର ସୁବିଯାହା

ଜୟ ଜୟ ପରଶର ପୁତ୍ର ମୁନିବ୍ୟାସ
 ଯାହାର ଯୋଗୁଁ ଶ୍ରୀମହାଭାରତ ପ୍ରକାଶ ।

କୃଷ୍ଣ ର ଯେ ଆତ୍ମା ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ମୁନବର
 କୋଟି କୋଟି କଲେ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ଯେ ଅମର
 ପୃଥ୍ବୀ ଆପ ତେଜ ବାୟୁ ଆବର ଆକାଶ
 ସହସ୍ର ପକ୍ଷୀଭୂତ କର ଲସ୍ତେ ଏକବାସ ।
 ନରକୁ ଉଦ୍ଧାର କରେ ତୁମ୍ଭର ଭରଣା
 ମହାବ୍ରହ୍ମ ଭେଦ ତୁହି ହୋଇଛୁ ଉପୁତ୍ତି ।
 ସେ ମୁନର ପ୍ରସାଦେ ମୁଁ କହିବି ଭରତ
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ ଏ ଯେ କୃଷ୍ଣର ଚରିତ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ଗଲେ ପାତାଳ ପୁରକୁ
 ବ୍ରାହ୍ମଣର ସାତପୁତ୍ର ଘେନ ଆସିବାକୁ ।
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗଦ୍ୱାରେ ରକ୍ଷାକାଶ ନାହିଁ
 ବଳବେଦ ଶହାଜିତ ଉଦ୍ଧବକୁ ଘର ।
 ବୋଇଲେ ପାତାଳେ ଗଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ
 ଯାଗଖାଳ ଦ୍ୱାର ବାବୁ ହୋଇଲକ ଶୂନ୍ୟ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଦୁହେଁ ଯାଇ ବାବୁ ଦ୍ୱାର ରକ୍ଷାକର
 କେହି ନ ପଶିବେ ଯାଗଖାଳର ଭିତର ।
 ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଯହୁଁ ଶହାଜିତ ଉଦ୍ଧବକୁ
 ଦ୍ୱାର ରକ୍ଷାକରି ନିଶ୍ଚେୟଲେ ସେ ସବୁକୁ ।
 ମାଇକଣ୍ଡ ବଶିଷ୍ଠ ସେ ଦିଅନ୍ତି ଆଦୃତ
 ବେଦଧ୍ୱଜ ଶବଦରେ କମ୍ପେ ବସୁମତ୍ତ ।
 କାରକ ଭବନ୍ତି ଏ କି ହରିର ଚରିତ
 ଅଶ୍ୱମେଧ କଲେ ଘେନ ରୁଷିଜି ସମସ୍ତ ।
 କେବଣ କାରଣେ ହରି ନ କରଲେ ମୋତେ
 ଜାଣିବା ଯାଗ ସମାପ୍ତ କରିବେ କେମନ୍ତେ ।
 ଏତେକ ବସୁର ପିତାମହଙ୍କର ସୁତ
 ଶ୍ରୋଣିତ ନଗ୍ରରେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ତୁରିତ ।
 ମୁନକୁ ଦେଖି କବନ୍ଧାସୁର କଲ ପଜା
 ଶତେ ବଣ୍ଟିବତ ହୋଇ ଶୂଳେନ ବଜା ।
 ବସନ କୁଣ୍ଡଳ ରତ୍ନମାଳା ଗଲେ ବେର
 ପୁଚ୍ଛଇ କେବଣ ପୁରୁ ଅଇଲ ଗୋସାଇଁ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ ଅସୁରେଶ୍ୱର
 ଅଶ୍ୱମେଧ କରନ୍ତି ଯେ ବେଦ ଦାମୋଦର ।
 ସୁକତେ ନାଗପୁଣ ତୋ ବଂଶର ବଇର
 ପିତାକୁ ତୋହର ବଧ କଲେ ବେଦହର ।
 ମାନରୂପ ଧର ଶଙ୍ଖାସୁର ବଧ କଲେ
 କର୍ମରୂପେ ଶଙ୍ଖାସୁର ପୁତ୍ରକୁ ମାଇଲେ ।

ତାହାର ପୁତ୍ର ହୋଇଲ ଦୈତ୍ୟ ହିରଣ୍ୟାକ୍ଷ
 ବରଦ ରୂପେ ତାହାକୁ ମାଇଲେ ପଦ୍ମାକ୍ଷ ।
 ତାହାର ଭାଇ ଅଟଇ ହିରଣ୍ୟ କଶିପୁ
 ନରସିଂହ ରୂପେ ତାର ବିଦାରଲେ ବସୁ ।
 ହିରଣ୍ୟକଶିପୁ ପୁତ୍ର ନାମ ପ୍ରହଲ୍ଲାଦ
 କୃଷ୍ଣ ଭକତ ହୋଇ ସେ ରଖିଲ ସମ୍ପଦ ।
 ସେ ପ୍ରହଲ୍ଲାଦର ପୁତ୍ର ବୈଲୋଚନ ସାର
 ପ୍ରିୟ ରୂପରେ ମାଇଲେ ତାକୁ ଦାମୋଦର ।
 ବଇଲୋଚନର ପୁତ୍ର ହୋଇଲକ ବଳ
 ବାମନରୂପେ ପାତାଳେ ଦେଲେ ପାଦେ ଚାଳ
 ବଳର ନନ୍ଦନ ନାମ ଅଟେ ବାଣାସୁର
 ନବଶତ ଅଠାଦେକ ଭୁଜ ଛେଦି ତାର ।
 ପୁନରପି ବାଣାସୁର ପୁତ୍ର ମୁଦାସୁର
 ମଣ୍ଡଲେ ଅର୍ଜୁନର ହସ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ତୁ ମହାଶୟା ଧାର୍ମିକ ଅଟୁ ମହାଯୋଦ୍ଧ
 ବଳସାଧ୍ୟ ଥିଲେ ପିତା ଶତ୍ରୁକୁ ନିଶ୍ଚେୟ ।
 ସୁପୁତ୍ର ଯେବେ ପିତାକୁ ତାରଣ କରନ୍ତି
 ଏକାବନ ପୁରୁଷ ତା ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗମନ୍ତି ।
 ଯେବଣ ପୁତ୍ର ନ କରେ ପିତାକୁ କାରଣ
 କାଳେ ହୁଅଇ ପତନ ଆପଣାର ପ୍ରାଣ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ଯାଇ ଅଛନ୍ତି ପାତାଳେ
 ରୁଷିମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେ ମହା ଯାଗଖାଳେ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ବରେ ତୁହି ମହାବଳବନ୍ତ
 ପାରୁ ଯେବେ ସୈନ୍ୟ ଘେନିଯାଅ ମହାରଥା ।
 ନାରଦଙ୍କ ବାକ୍ୟେ ଦୈତ୍ୟ କରେ ବଡ଼ତାପ
 ଯଷ୍ଟି ପ୍ରଦାରେ ଯେସନେ ଗର୍ଜେ କାଳସର୍ପ ।
 ଶସ୍ତ୍ର ଧରଣ ଅସୁରେଶ୍ୱର ଉଠେ ଗର୍ଜି
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ଉଠିଲ ସମସ୍ତେ ସାଜ ।
 ଏକପଦ୍ମ ଯୋଦ୍ଧା ସଙ୍ଗେ ଘେନି ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 କମ୍ପାଇ ଦୁଇଭୁ ବାଦ୍ୟନାଦେ ଦଗବୁର ।
 ଗଦା ମୁଦୁଗର କୁନ୍ତ ଅସିପତ ଆଣି
 ଚର୍ଚ୍ଚନ୍ତି ଗର୍ଜନ୍ତି ଦୈତ୍ୟ ସିନ୍ଧୁଘୋଷ ଜାଣି ।
 ଧାମନ୍ତି ସେ କରେ ଶାଳ ଶିଳ ଶୂଳ ଘେନି
 ତାହାଙ୍କର ପାଦଭରେ କମ୍ପଇ ମେଦନୀ ।
 ଯେସନେ ସିନ୍ଧୁ ଉଚ୍ଛୁଳେ ଚନ୍ଦ୍ର ଦରଶନେ
 ତଥା ଘୋଷିଆସନ୍ତି ସେ ଦୈତ୍ୟବଳମାନେ ।

କହିଣ ନାରଦ ତତ୍ ଗଲେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନେ
ଦ୍ୱାରକା ସନ୍ଧ୍ୟେ ଶୂନ୍ୟେ ରହିଲେ ଗୋପନେ
ଏହା ଶୁଣି ବୋଇଲେକ ମନୁ ବ୍ରହ୍ମଧର
ସ୍ୱର୍ଗସ୍ତୁ ଉତ୍ତଳ ମୋ ମନେ ମୁନବର ।
ସକଳ ରାଶି ମୁନଙ୍କି ଯାଗଣାଲେ ବର
ନାରଦଙ୍କୁ ନ କରିଲେ କପାଇଁ ଶ୍ରୀହର ।
ଦେବରାଶି ନାରଦ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସୁତ
ଯାଗ ବିନାଶେ ବଳଲ କପା ତାଙ୍କ ଚିତ୍ତ ।
ପୃଥ୍ୱୀରେ ଯେତେ ଦୁଷ୍ଟ ନାଶିଲେ ଶ୍ରୀହର
ଏ ଦୁଷ୍ଟ ଅପୁର କପା ଥିଲ ଦେହ ଧର ।
ଯାହାଙ୍କର ନାମ ଅଟେ ପତିତପାବନ
ସେ କପାଇଁ ଯାଗ କଲେ ଆହେ ତପୋଧନ
ଅଗସ୍ତ୍ୟ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ମନୁ ନରପତି
ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ନାଥ କୃଷ୍ଣ ଜଗତର ପତି ।
ମନେ ବସୁରଲେ ପୃଥ୍ୱୀରାସ ହେଲ ସପ୍ତ
ଆମ୍ଭେ ଏଥର ଗୁଡ଼ିଣ ଯିବା ନରକାୟ ।
ଏକମାତ୍ର ଅଛଇ ଯେ କବିମ୍ବ ଅପୁର
ଏହାର ସ୍ତଳେ ଜଗତ କରିବ ସହାର ।
ମନ ମଧ୍ୟେ ମାୟାଧର ଏମନ୍ତ ବସୁର
ଯଜ୍ଞ ଆରମ୍ଭିଲେ ମୁନମାନଙ୍କୁ ଯେ ବର ।
ନାରଦ ମୁନଙ୍କି ସେହୁ ନ ଦେଲେ ବରଣ
ନାରଦ ଯୋଗୁଁ ଅପୁର ହୋଇବ ନିଧନ ।
କଳହ ପ୍ରିୟ ସେ ମୁନ ଲଗାଇବେ କଳ
ଏଣୁ ତାଙ୍କୁ ନ କହିଲେ ପ୍ରଭୁ ବନମାଳୀ ।
ସରମ ବେଶ୍ଟବ ସେହୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସୁତ
ତାହାଙ୍କୁ ଅଜଣା ନାହିଁ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଚିତ୍ତ ।
ଲୋକଙ୍କର ହୃଦେ ସଦା ଥାନ୍ତି ସେହୁ ମୁନ
ସେ କି ଯାଗ ଉଜାଇବେ ଅଟନ୍ତି ଅଜ୍ଞାନ ।
ତୋ ମନୁ ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗସ୍ତୁ ହୋଇଲ ତ ଦୂର
ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲ ଶୁଣି ମନୁ ନୃପବର ।

ଯାଗ ଭଙ୍ଗ

ଏପୁଅନନ୍ତରେ କଥା ଶୁଣ ବ୍ରହ୍ମଧାର
ଦ୍ୱାରକା ସିନ୍ଧୁର ତଟେ ଅପୁର ଆକୋର ।
ଯାନ ବାହନ ତେଜଣ ହେଲେ କାମରୂପୀ
ବିଶିଲେ ପ୍ରଳୟ ବନସମ ଶୂନ୍ୟବ୍ୟାପୀ ।

ଆ କାଶେ ଲଗଇ ସବୁ ଦୈତ୍ୟଙ୍କର ଶିର
ଅପୁରବ ବର୍ଣ୍ଣେ ଦୁଃସ୍ତରମ୍ବ ପିନ୍ଧ ମର ।
ଦ୍ୱାରକା ବୁଦନେ ଯାଇଁ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
ଉଦୟ ଗିରିକ ଗଣି ଦଶନ୍ଧି ସୁଷମ ।
ଦେଖିଲେ ଆସି ଉଦୟ ସାତ୍ୟକ ଏ ଦେଶ
ବାହାର ହୋଇଲେ ଦୁହେଁ କରେ ଶସ୍ତ୍ର ବେଶ
ଦଶନ୍ଧି କୃଷ୍ଣ ସବୁଗ ସେହୁ ଦେଶ ବୀର
ବଳ ମୁଦୁଗର ଆଣି କଲେକ ପ୍ରହାର ।
ଦେଖିଣ ଦୈତ୍ୟ ପାତଲେ ନେଇ ବାମଅଙ୍ଗ
ଶକ୍ତି ମସିଗୁଣା ହେଲ ପାର ଅଙ୍ଗ ସଙ୍ଗ ।
ପ୍ରହାର କରନ୍ତେ ଶସ୍ତ୍ର ଗଲେ ଯନ୍ତ୍ର ଶାଳ
ଦ୍ୱାରକାଭୁବନେ ଦୈତ୍ୟ ପଶିଲେ ଗରଜ ।
ଲେହବନ୍ତ କାଳବନ୍ତ ଦେନ ସେନାପତି
ଲୁହାର ଶର ଧନୁରେ ପୁରଇ ବିରଜି ।
ଦୁଃସନ୍ତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି କୋପେ ଲେହବନ୍ତ
ଉଦୟ ଉପରେ ଗଦା ପିଟିଲ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ।
ଉଦୟ ପଡ଼ିଲ ଗଦାବାତେ ମଣ୍ଡଲେଟି
ଅସିପତ ବେନ ତାର କାଟିଲକ ତୋଟି ।
ଉଦୟ ନିଧନ ଦେଖି ଶାର ଶସ୍ତ୍ର ଜିତ
ବଜ୍ରବଳୀ ଗଦା ଶେନ ଧାମନ୍ତ ଉରିତ ।
ଶସ୍ତ୍ର ବୁଲନ୍ତେ ପଡ଼ିଲ ସେନାର ଆପବ
ଦେଖି କୋପେ ଲେହାପୁର ପ୍ରହାରିଲ ପାବ ।
ଅପୁରର ପାଦବାତେ ସେ ଉତ୍ତନଗାୟୀ
କର ବାତେ ଦ୍ୱାରକା ଲଳ ତାର ଦେହୀ ।
ଉଦୟ ଶୟାଜିତ ଏ ଦୁହେଁ ଗଲେ ନାଶ
ଦ୍ୱାରକାର ଭିତରକୁ ପଶିଲେ ସୁଷମ ।
ପ୍ରତାପୀ ବରତେ ନାହିଁ କାହାକୁ ଯେ ଉପୁ
ଉଦୟଗିରି ପରାୟ ଦଶେ ତାଙ୍କ କାୟ ।
ଏ ସମୟେ ଦ୍ୱାରକାରେ ପ୍ରବେଶ ନାରଦ
ବଳବେଦଙ୍କୁ ବୋଇଲେ କାହିଁତ ଗୋବିନ୍ଦ
କବିମ୍ବାପୁର ବାହିଲ ତୋହର ପୁରକୁ
ପ୍ରଥମେ ବଧୁଲ ଶୟାଜିତ ଉଦୟକୁ ।
ଶୁଣିଣ ଅତି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ବସୁଦେବ
କବିମ୍ବାପୁର ବୋଲଣ କେବଣ ଦାନବ ।
ବୋଲନ୍ତି ଯାବଦ ଶୁଣ ଆହେ ଯଦୁବଂଶୀ
ବ୍ରହ୍ମାର ଅଂଶରେ ପୁରବେ ଜାତ ପାଠ ରାଶି ।

ସେ ପାଠପଢ଼ିବ ଅଂଶ ସିଂହକାର ସୁତ
 ତହୁଁ ଉତପତ୍ତି ହେଲେ ଅସୁରଙ୍କ ଗୋଷ ।
 ବାଣୀପୁର ସେ ବଂଶରେ ହୋଇଲୁକ ଜାତ
 କବିମାୟୁର ଅଟଇ ତାର ନିଜ ପୁତ ।
 ସେହି ତୋହର ପୁରକୁ ବାହୁଲ କୋପେଶ
 ଏହିକ୍ଷଣି ହରିବ ଏ ପୁର ଦର୍ପ ଜାଣ ।
 ଶୁଣି ବସୁଧୁ ହୋଇଲେ ଦେବ କାମପାଳ
 ଧର୍ମକଳେ ଦୁଷ୍ଟେ ଆସି କଲେ ମହାଶୋକ ।
 ଜରେଣ ସ୍ତେ ଯେ ନାହିଁ ତତ୍ରୋପନ ଦେଶ
 ଧର୍ମ ସମୟରେ ଦୁଷ୍ଟ ଦେଉଛି ହିଙ୍ଗାସ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଏହା ଛାଡ଼ ବଳରାମ
 ଶୟ ଉପଦ୍ରବ ହେଲ ଆତର କ ଧର୍ମ ।
 ନାରଦଙ୍କର ବଚନ କାମ୍ପେନ ଶୁଣି
 ରାଗେଣ ଟେକିଲେ ଶିରେ ନେଇ ସପ୍ତପେଣୀ ।
 ସିଂହନାଦ କରି ଭୁଲେ ଧରିଲେ ଲଙ୍ଗଳ
 ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତରେ ଶୋହେ ସୌମ୍ୟ ମୂଳ ।
 ଯାଉ ତ୍ୟାଗ କରି ବେଗେ ଉଠି ମାଳାୟୁର
 ଦେଖିଲେ ଦ୍ଵାରେ ଆବୋର ଅବସ୍ଥା ଉପୁର ।
 ଗିରିବର ସମ ଦୈତ୍ୟ ଉଦ୍ଧ ହୋଇଛନ୍ତି
 ମହା ଗର୍ଜନ ଗର୍ଜନ ଅସୁରେ କରନ୍ତି ।
 ହସ୍ତେ ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଧରି କୃଷ୍ଣପୁଷ୍ପମାନେ
 ଅସୁରଙ୍କ ଉପରକୁ ପ୍ରହାରନ୍ତି ଟାଣେ ।
 ଯାଦବେ ଦାନବେ ହେଲେ ଏକସ୍ଥାନେ ଭେଟ
 ଦେଖି ବଳରାମ ଗଲେ ଦେଉଣ କୁହାଟ ।
 କୋପେ ଦୁରନ୍ତକ ବଳେ ଧଇଲେ ଆୟୁଧ
 ଯାଦବେ ଦାନବେ ତହିଁ କଲେ ମହାୟୁଦ
 ଶାମ୍ଭୁ ଗଦ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଏ ହେଲେ ଏକ ଯୋଗ
 ବନ ଭ୍ରାଜିବାକୁ ଯେହ୍ନେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ମଉନାଗ ।
 ଲେହବଣ୍ଡ କାଳବଣ୍ଡ ବେନ ସେନାପତି
 ଶାମ୍ଭୁ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନଙ୍କ ଭୁଲେ ହୋଇ ଏକମୂର୍ତ୍ତି ।
 ଲେହସାର ଧନୁ କରେ ଧରି ଲେହବଣ୍ଡ
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଉପରେ ବାଣ ବିକର ପ୍ରଚଣ୍ଡ ।
 ଅସୁର ନିଷ୍ଠୁର ରଣ ଦେଖିଣ ଅନଙ୍ଗ
 ଶକ୍ଷଣ ନାଗର ବନ୍ଧନକ ଅତି ବେଗ ।
 ବେଶନ୍ତି ଅସୁରେ ସେହି ରତ୍ନମୟ ପୁଣ୍ଡ
 ଲେହେଣ ଶୂନ୍ୟ ସେପନ୍ତି ମହାତେଜ କରି ।

ବିଶ୍ଵରନ୍ତି ଯାଦବଙ୍କୁ ମାରିବା ସମରେ
 କଲେ ମାଡ଼ ବସିବା ଏ ରତ୍ନମୟ ପୁରେ ।
 ଏତେକ ବିଶ୍ଵର ଦୈତ୍ୟ ମହା ପରାସମ
 ଏକମୁଖ ହୋଇଣ ସେ ପଶିଲେ ସଂଗ୍ରାମ
 ବିରନ୍ତି ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ସେ ଯେହାବଳ ଜାଣି
 ତକଡ଼ା ମାସରେ ଯେହ୍ନେ ବରଷଇ ପାଣି ।
 କୋପେ ଲେହବଣ୍ଡ ବଜ୍ର ଦେଖିଣ ବୁଲଇ
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଉପରେ ବେଗେ ପ୍ରହାରକେ ନେଇ ।
 ଶସ୍ତ୍ର ବିଦାତ ଦେଖିଣ କୋପଇ ଅନଙ୍ଗ
 ନାମ୍ୟକଣ୍ଠରେ ପେଶିଲୁ ହୋଇ ଅତି ବେଗ ।
 ଯେସନେକ ଆକାଶରୁ ପଡ଼େ ବଜ୍ରପୁଣ୍ଡ
 ଅସୁରକୁ ଅନ୍ଧକାରେ ନ ଦଶଇ କିଛି ।
 ପଡ଼ଇ ନାଗର ଏଣେ ଅତି ଶକ୍ଷଣ ମୁନା
 ଯାତ୍ରାରେ ଭେଦିଲୁକ ଦୈତ୍ୟ ବଜ୍ରସେନା ।
 ଶସ୍ତ୍ର ବିଦାତେ ଦଇତ୍ୟ ଦେହ ହେଲୁ ଘାରି
 ବିହର ଶୋଣିତ ତାର ରେମେ ରେମେ ଝରି ।
 ପଡ଼ିଲୁ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ବାଣଦାତେ ଲେହବଣ୍ଡ
 ଯାଇଣ ମାନବେତନ ଛେଦିଲୁକ ମୁଣ୍ଡ ।
 କାଳବଣ୍ଡନାମେ ଯେଉଁ ଦୈତ୍ୟ ସେନାପତି
 ଶାମ୍ଭୁକୁମର ସଙ୍ଗରେ ରଣରଙ୍ଗେ ମାଡ଼ ।
 ଏବଂ ନିଶିତ କୁନ୍ତ ଯେ ମାଇଲ ଦର୍ପିଷ୍ଠ
 ଆଦତେ ଶାମ୍ଭୁ କୁମର ହୋଇଲ ଅଚେଷ୍ଟ ।
 ସୋଦର ଅଚେଷ୍ଟ ଦେଖି ଶାମ୍ଭୁର ଅଭର
 କାଳବଣ୍ଡ ସଙ୍ଗତରେ ସଂଗ୍ରାମ ଆତର ।
 ଅନୁକ୍ଷଣେ ବାଣମାନ ବିଛେ ମନସିନ
 ସହସ୍ର ପୁର କରିଣ ବେଡ଼ିଲେ ଦଗୁନ ।
 ସହସ୍ର ଅସୁର କୋଟି କୋଟି ବାଣ ବିକି
 ଦାରଣ ଜାଲେ ପବନ ନ ପାରଇ ଭେଦ ।
 ଲକ୍ଷେ ପାଠଏ ସହସ୍ର ଅର୍ଶୀଏ କୁମର
 ଏକମୁଖ ହୋଇ ସବେ ବିକିଲେକ ଶର ।
 ଆକାଶେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ ଦିନକର ଜ୍ୟୋତି
 ବାଳାନଳ ଜଣି ଦିଶେ ଅସୁରଙ୍କ କାନ୍ତି ।
 ଚକଟ ବନ୍ତ ଶାଙ୍କର କେଶ ଉଡ଼ିବାଦୁ
 ତହୁଁ ଅର୍କ ଦେଖି ଯେହ୍ନେ ଘୋଷିଆସେ ଶବ୍ଦ ।
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ କାଳବଣ୍ଡର ଯୁଦ୍ଧ ଅତି ଘୋର
 ଲେହସାର ଗବା ଏକ ପିଟିଲ ଅସୁର ।

ପୁଟିଲ ସେହା ତାହାର ଗଲ କାମ ବନ୍ଧୁ
 ପରଶୁ ମୁଦ୍ଗର କରେ ଘେନିଣ ଆମସ୍ତ ।
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନର ଶରଦାଏ ପଡ଼ି କାଳଦଣ୍ଡ
 ପୁନରପି ମୋହ ତେଜ ଉଠିଲ ପ୍ରତନ୍ତ ।
 କଳସସ ନାଗଜ ଯେ ଅତି ଶକ୍ଷଣ ମୁନୀ
 ସଦସ୍ତରେ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଭେଦିଲ ତା ସେହା ।
 ପୁଣି ମୋହଣର ଶେଷେ ଶମ୍ଭର ଅକର
 କାଳଦଣ୍ଡ ପଡ଼ିଲ କାଏ ପ୍ରାଣ ହାରି ।
 କରେ ଘେନିଣ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଅମୋଗ ଶକତି
 ମାରନ୍ତେ ଅସୁର ହୃଦେ ଭେଦିଲ ତଡ଼ିତ ।
 ଶମ୍ଭରପୁର ବଢ଼ିଲ ଯେହୁ କାଳକାଳେ
 ସାତ ଅକ୍ଷୋହିଣୀବଳ ଛେଦ କୁଚୁହଲେ ।
 ଗୁମ୍ଫରେ ଥିଲେ ତାହାର ଯେତେକ ଦମ୍ଭଜ
 ଏକା ପ୍ରହରେ ଛେଦିଲ ସବୁ ମନସିନ ।
 ପଡ଼ିନ୍ତେ ଦୁରନ୍ତ ଦୈତ୍ୟ କବୟା ଦେଶର
 ବଜ୍ରସେହା ଆଉରଣ କରିଣ ଧାମର ।
 କୁନ୍ତେକ ଦେଶ ଅସୁରେ ସମୟ ପ୍ରହାର
 କୁଳବାତେ ଅଧୀଷ୍ଠମ ଶମ୍ଭର ଆରଣ ।
 ମନସିନ ଧାରଥ ଯେ ଲେଉଟାଇ ରଥ
 ନିଜ ଭୁବନରେ ନେଇ କଲକ ଗୁପ୍ତ ।
 ଧାମର କବୟାପୁର ବନ୍ଧୁ ମହାବ୍ୟସ
 ପଦ୍ମେକ ଘୋର ଗୋଡ଼ାଞ୍ଜଳି ତାର ପାଶ ।
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ମୋହେ ପଡ଼ିନ୍ତେ ଭାଙ୍ଗିଲେ ଯାବଦେ
 ଭୁବନ ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ପଶିଲେକ ସବେ ।
 ପ୍ରଳୟ ମେଘ ଜଣିଣ ଅସୁର ଗରଜ
 ବାହାର ଗଡ଼ି ଜଗତି ପକାଇଲ ଭାଙ୍ଗି ।
 କୁମର ରଣ ପ୍ରାନ୍ତରେ ଦେଖି କାମପାଳ
 ପଶନ୍ତି ବାହାର ଗଡ଼ି ଜଣି ଦୈତ୍ୟବଳ ।
 ବିପତ୍ତି ପଡ଼ିଲ ଦ୍ଵାରକାକୁ ଏତେ କାଳେ
 ଅକଳିତ ଭୁବନରେ ପଶିଲେ ଚଣ୍ଡାଳେ ।
 ଦୁରସଦ ଦାନବଙ୍କୁ ବଳରାମ ଦେଖି
 ଦ୍ଵାର ନିରୋଧରେ ଯାଗଶାଳାକୁ ଉପେକ୍ଷି ।
 ଯେସନେକ ଶିରବର ଉଠଇ ପାତାକୁ
 ତେସନେ ଉଠିଲେ ବଳରାମ ଯାଗଶାଳା ।
 ଦୁରନ୍ତକ ବଳ ଦେଖି ଭୟ କଲେ ରୁଷି
 ଯାଗ ତେଜ ସବେ ସୁମ କଟକ ଯେ ଆସି ।

ଅସୁରଙ୍କ ବର୍ଷ ଦେଖି କାନ୍ଦି ସବନାସ
 ବୋଲନ୍ତି କାହିଁକି ତେଜଗଲୁ ଦେବ ହରି ।
 ନିଶ୍ଚୟ ଦ୍ଵାରକା ଶିଶୁ ହୋଇଲକ ଶେଷ
 ଜାଣି ଅପସର କେଶେ ଗଲୁ ପୀତବାସ ।
 ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନେ ଉଠେ ଏସନକ ଗୋଳ
 ରାମ ରଣ ରଣ ବୋଲ ଶୁଭର ଚହଳ ।
 ହୁଏ ସୁରୁଷ ସମସ୍ତେ ଅଶ୍ରୁପୁର୍ଣ୍ଣ ଆଖି
 ବୋଲନ୍ତି ତୋହର ଆନ୍ତେ ହୋଇଲୁ ନିର୍ମାଣି
 ବୋଧନ୍ତି ମୁଖିଣୀ ଶୋକ ନ କର ଗୋ ମାୟେ
 ମୋହର ଆନ୍ତେ କୁମର କାହାକୁ ଗୋ ଭୟେ
 ଦେବଙ୍କ ବୋଇଲେ ବାବୁ ଥିଲେ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଦ୍ଵାରକାରେ ପଶିବାକୁ କେହ ସାମରଥ ।
 ମାତାଙ୍କର ଏ ବିକଳ ଦେଖି ମାଳାମୁର
 ଅସୁରକୁ ଓଗାଳିଲେ ବଳ ପରକାର ।
 କାଳଚକ୍ର ପ୍ରାୟ ସ୍ଵାମୀ ନୟନ କୁଲର
 କୋପେ ରତ୍ନଗୋଳ କଲେ ଦେବଦଳୀ ଯାଇ
 ଉଚ୍ଚସ୍ଵରେ ସିଂହରଡ଼ି ଦେଇ ଗର୍ଜି ଉଠି
 ଦୁରନ୍ତ ଅସୁର ଶିରେ ନେଇ ଶସ୍ତ୍ର ପିଟି ।
 ଲକ୍ଷେପୁର କରି ବଳରାମଙ୍କୁ ସେ ବେଡ଼
 ନିର୍ବାଚ ଶବ୍ଦ ପ୍ରାୟ ଦ୍ୟୁତ୍ତ ଘୋରରଡ଼ି ।
 ସାତ୍ୟକ ଅସୁର ଆସି ଯେତେ ଯଦୁବାର
 ସମସ୍ତେ ମିଳିଲେ ବଳରାମଙ୍କ ଗୁମୁର ।
 ଅସୁର ସରଜଙ୍କ ସେ ଦେଲେ ପ୍ରତକୁଲ୍ୟ
 ନ ଘୁଞ୍ଚନ୍ତି ଦାନବେ ଯେ ଯୁଦ୍ଧେ ମହାମଲ୍ଲ ।
 ଗଦା ମୁଦୁଗର ଶଲ୍ଲ କୁନ୍ତ ଚକ୍ର କାତି
 ବିଜୁଳି ତେଜକୁ ଜଣି ଶସ୍ତ୍ର ଝଲକନ୍ତି ।
 ଆପେ ପୁଣି କାମପାଳ ଉଠିଲେ ସମରେ
 କୋପେ ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରହାରନ୍ତି ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ଉପରେ ।
 ପବନ ସମାନ ହସ୍ତେ ଦିଶଇ ମୁଷଳ
 ପିଟନ୍ତେ ଦାନବବଳ ହୋଇଲେ ବ୍ୟାକୁଳ ।
 ବଳରାମଙ୍କ ପ୍ରହରେ ପଡ଼ିଲେ ସରଜ
 ହାହାକାର ଶବ୍ଦରେ କମିଲ ମେହନା ।
 ଭାଙ୍ଗନ୍ତେ ଦାନବବଳ କବୟା ଦେଶର
 ଉର୍ଜନ ନାବ କରିଣ ଅସୁର ଧାମର ।
 କବୟା ମୁଖିଣୀ ଦୁହେଁ ହେଲେ ଏକତ୍ର
 ଯୁଦ୍ଧ କରନ୍ତି କିମ୍ଭେ ମନର ପବନ ।

ବଜ୍ରଶକ୍ତି ଆବର ଅମୋଦ ଶକ୍ତି
 ବେନଜନେ ମସ୍ତକେ ସମରେ ହୁଅନ୍ତୁ ।
 କୁଠାର ଆୟୁଧ ଧରି ଧାଏଁ ଦୈତ୍ୟପତି
 ବଳରାମଙ୍କ ଉପରେ ପିଟିଲେ ତଡ଼ିତ ।
 ଦେଖି କୋପେ ବଳରାମ ପିଟିଲେ ଲଙ୍କଳ
 ଶସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର କାଳ ତଡ଼ି ଉଠିଲ ଅନଳ ।
 ବଇତ୍ୟ ପ୍ରହାର କଲ ଗୁନରାପି ଶୂଳ
 କୋପେ ପ୍ରହାରରେ ରାମ ସୌନନ୍ଦ ମୁଷଳ ।
 ରାମ ପ୍ରହାରେ ନୋହୁଲ ଅସୁରର ସ୍ତବ
 ଦେଖି ସକର୍ଷଣ କୋପେ ଧରି ବଶ୍ମମୁଖି ।
 ପୁଣି ବଜ୍ରଲଙ୍କଳକୁ କୋପେ ପ୍ରହାରନ୍ତେ
 ସେ ପ୍ରହାରକୁ କବୟା ମଣ୍ଡଳ କଷ୍ଟତେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳି ଗଦା ଘେନି କବୟା ଅସୁର
 ଧାର୍ଯ୍ୟ ପିଟିଲ ବଳରାମଙ୍କ ଉପର ।
 ଶସ୍ତ୍ର ଯଦୁ ନ ଭେଦଲ ଅସୁର ଶସ୍ତ୍ରର
 ରାମ ତଳେ ଶସ୍ତ୍ର ରଖି ଶବ୍ଦନ୍ତ ମନର ।
 ପ୍ରତି ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରହାରଲ ନେଇଣ ଅସୁର
 ରାମ ବକ୍ଷସ୍ଥଳେ ପଡ଼ି ହୋଇଲକ ବୁର ।
 ଶସ୍ତ୍ର ବ୍ୟଥା ଦେଖିଣ ସେ ଅସୁର ରାଜନ
 ରାମଙ୍କୁ ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରହାର କରେ ପୁଣ ପୁଣ ।
 ବଜ୍ରଶକ୍ତି ଘେନି ପୁଣି କବୟା ପିଟିଲ
 ସମରେ ବଳରାମଙ୍କ ଆରମ୍ଭ ଶୁଭଳ ।
 ଶସ୍ତ୍ରାବାତେ ବଳରାମ ହୋଇଲେ ଅଜ୍ଞାନ
 ପୁଣ ପୁଣ ପ୍ରହାରରେ ରାଗେ ଦୈତ୍ୟରାଣ ।
 ନିଶ୍ଚେଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ଯଦୁ ରଣେ ଦେବ ହଳୀ
 କୋଳ କରିଣ କବୟା ଆକର୍ଷିଲ ତୋଳି
 ଧରିଣ ବଳରାମଙ୍କୁ ପକାଇଲ କାନ୍ଦେ
 ବାହୁଡ଼ିଣ ରଣ ଜୟକରି ଶଙ୍ଖ ନାଦେ ।
 ହାରକା ଭୁବନ ମଧ୍ୟେ ପଶିଲ ଅସୁର
 ଅନେକ ଧନ ରଣାର କରିଲ ସେ ଜୁର ।
 ଜୟ ଶଙ୍ଖ ବଜାଇଣ ଯଦୁ ଦୈତ୍ୟମଣି
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଶାମ୍ଭୁ ଗବକୁ ଧଇଲ ସେ ପୁଣି ।
 ହାରକା ଭୁବନ ତେଜ ଦନୁଜ ତଳିଲ
 ମଣିମାଗ ପଦ୍ମତରେ ସେ ଦିନ ରହିଲ ।
 ଅନେକ ଯାବଦବଳ ପଡ଼ିଯାନ୍ତେ ରଣେ
 ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ ସ୍ୱର୍ଗେ ଦେବଗଣେ

ଝଙ୍କଡ଼ପୁରବାସିନ ଦେବ ଗୋ ଶାରଳା
 ତୋହର ପାଦେ ଶରଣ ପଶଇ ଶାରଳା ।

କବୟାସୁର ବଧ

ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଦୈବସୂତ ମନୁ ଆଗେ
 ଏପରି ଘଟିଲ ଏଣେ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗେ ।
 ଶ୍ରେ ମୁନି କୃଷ୍ଣ ସେ ଗଲେ ପାତାଳ ଭୁବନେ
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ରହିଲେ ବସୁ ଦରଶନେ ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ବିଲଙ୍କାଧିପତି
 ବ୍ରାହ୍ମଣର ସାତପୁତ୍ର ମାଗିଲେ ଶ୍ରୀପତି ।
 ସେ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଆଣି ଯଦୁ ମହାବିଷ୍ଣୁ ଦେଲେ
 ଘେନି ତାହାଙ୍କୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାର୍ଥ ବାହୁଡ଼ିଲେ ।
 ପାତାଳ ଭୁବନୁ ଦେବ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଅର୍ଜୁନକୁ ତିଆରିନ୍ତି ପଥେ ଦାମୋଦର ।
 ଦେକୁଣ୍ଡେ ପଡ଼ିଲ ଯେଉଁ ଯେଉଁ କଥାମାନ
 କାହା ଆଗେ ନ କହିବୁ ଆରେ ଅରଜୁନ !
 ନ ଜାଣିବେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ରାମ ସଦ୍‌ଦେବ
 ନକୁଳ ସୁଭଦ୍ରା କୃଷ୍ଣା ଯେତେକ ଯାବଦ ।
 ଏ କଥା ଯେବେ ଅର୍ଜୁନ ହୋଇବ ବ୍ୟକ୍ତ
 କାଳେ କାଳେ ଭେଟି ମୋର ନ ପାଇବୁ କୁତ
 ଏହିରୂପେ ତିଆରିଣ ଦେବ ଜନାବନ
 ମଧ୍ୟଭୁବନରେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ବହନ ।
 ପାତାଳପୁତ୍ର ବାହୁଡ଼ି ଆସନ୍ତେ ଗୋବିନ୍ଦ
 ଏକାଳେ ତାହାଙ୍କୁ ଭେଟି କହିଲେ ନାରଦ ।
 ବୋଇଲେ ସେ ପାତାଳକୁ ଗଲ ବାସୁଦେବ
 ତୋ ପୁରକୁ ଧାଡ଼ିବେଲ କବୟା ବାନବ ।
 ଅନେକ ସୈନ୍ୟର ତୁଲେ ଦୈତ୍ୟ ମହାବଳ
 ଶୁଭିଲ ହାରକାପୁର ତୋହର ସକଳ ।
 ସମର କରି ମାଇଲ ବହୁ ଯାବଦଙ୍କୁ
 ପୁଣି ବଧ କଲ ଶାମ୍ଭୁ ଗଦ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନକୁ ।
 ଧନ ରଣାର ସମସ୍ତ ଧ୍ୟାସିଲ ଅସୁର
 ବିଶେଷେ ଶୁଭିଲ ଧର୍ମଯଜ୍ଞ ସେ ତୋହର
 ବଳରାମଙ୍କୁ ତୋହର ଧରିନେଲ କୋପେ ।
 ମଣିମାଗ ପଦ୍ମତରେ ଅଛନ୍ତି କୌଣସେ ।
 ନାରଦଙ୍କ ମୁଖୁ ଏସନକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଅତି ବିଶାଦିତ ହେଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।

ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବପୁରରେ କି କାର୍ଯ୍ୟ
 ମଣିନାଗ ପଦ୍ମତଳୁ ଗୁଲ ଦେବବଜ୍ର ।
 ଦେଖିବା କାନକକର କେଡ଼େ ପରମ
 ଧର ନେବାକୁ ଗମକୁ ହୋଇଲେ ସେ କ୍ଷମ
 ଶୁଣି କରି ଚିନ୍ତା କଲେ ଦେବ ନାଗପୁଣ୍ୟ
 ମଣିନାଗ ପଦ୍ମତଳେ ବିଜୟ ତପଣ ।
 ଦେଖିଲେ ଗୁଣସକଳେ ପୁରୁଷ ଶକଳ
 ମାଂସ ମନ୍ଦର ଶ୍ରେଣୀରେ ହୋଇଛନ୍ତି ଶ୍ରେଣୀ ।
 ନିଶାଣ ଟମକ ପୁଣି କଜାର ଦାଉଣି
 ନଚନ୍ତି ସେମାନେ ତହିଁ ଶ୍ରେଣୀ ନାଟଶ୍ରୁତି
 ଏମନ୍ତ ଦେଖିଲେ ଯଦୁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ମନମଧ୍ୟେ ସୁମରଲେ ବିନୟ କୁମର ।
 ରମ୍ୟକ ଦ୍ଵୀପରେ ରତ୍ନଧାନ ପର୍ଯ୍ୟବର
 ସଭିଧେ ପ୍ରବେଶ ହେଲ ଆସିଣ ସଭର ।
 ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ର ଗଦା ଶାର୍ଂଘ୍ୟର ଚନ୍ଦ୍ରଶାଣି
 ଗାରବେଶ ହେଲେ କରେ ବାନ୍ଧି ସୋଟବେନ
 ଗାଣ୍ଡୀବ ଯେ ପାଶୁପତ ଅସ୍ତ୍ର ଲୁଣୀର
 ଦେବ ଦିବ୍ୟ ବେଶ ହେଲେ ପାର୍ଥ ଧନୁର୍ବର ।
 ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖଧ୍ଵଜ କରିଣ ଅର୍ୟ୍ୟତ
 ଆଗେହୁଲେ ଗଗନପୁଷ୍ପ ହୋଇ କୋପାନ୍ତ
 ସେ ଶଙ୍ଖର ଶବ୍ଦରେ କମ୍ପେ କପୁରସ
 ସମୁଦ୍ର ଉଡୁଳି ଜଳ ମାଡ଼ଗଲ ଧର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକ ତେଜସ୍ଵୀ ତୋବିଗେ ବିକାଶେ
 ଦେଖି କୋପାନଳେ ତାଙ୍କୁ ଗୁଣିଲେ ଶୁଣସେ
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ କବିମାୟୁର
 ଏହି ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଜାଣ ଦେବ ଦାମୋଦର ।
 ଏହି ସିନା ତୋର ପିତାମହର ବରଷ
 ଏହି ଯେ ଅସୁର କୁଳ ପାରର ହହାର ।
 ଗମକୁ ଆଣିଲୁ ସେତ ନ ଜାଣଇ କିଛି
 ଏହାକୁ ଜଣିଲେ ଏଣେ କାର୍ଯ୍ୟ ତୋର ଅଛି
 ନାରଦଙ୍କ ଏ ବଚନ ଶୁଣିଣ ଶୁଣସ
 ସୈନ୍ୟ ପକ୍ଷକର ଆପେ ଆଗରେ ପ୍ରବେଶ ।
 କୌମୋଦନ ଗଦାକରେ ଦେବ ଯଦୁଧାର୍ଯ୍ୟ
 ଗରୁଡ଼ ପିଠିରୁ ଦେବ ପଡ଼ିଲେକ ଡେଇଁ ।
 ପବନଦ୍ଵା ବେଗ ଗତି ଗଦାବର ହସ୍ତେ
 ଶୁଣେ ପିଟିଲେ କବିମା ଦରବର ମାଥେ ।

ଗଦା ପିଟିଲେ ତେଇଣ କବିମା ଧରଣ
 କୌମୋଦନ ଗଦାବର ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଗଲା ।
 ଗଦା ବାହୁଡ଼େ ଲୁହ ହେଲେ ଦେବବ୍ରତ
 କବିମା ଧରଣ କୃଷ୍ଣ କରକୁ ପ୍ରସାଦ ।
 ସେହି ଗଦାବର କୋପେ ହସ୍ତରେ ବୁଲଇ
 କୃଷ୍ଣ ଉପରେ ପିଟିଲ ଦୈତ୍ୟବର ନେଇ ।
 ଆପଣା ଗଦା ପଡ଼ିଲେ ଆପଣାର କର
 ମୂର୍ତ୍ତିଗତ ହୋଇ ତହିଁ ପଡ଼ିଲେ ଗୋବତ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପଡ଼ିବା ଦେଖି ପାଣ୍ଡୁର ନନ୍ଦନ
 ଦେବବ୍ରତ ଶଙ୍ଖନାଦ କଲେ ସନ୍ଦର୍ଭନ ।
 ଯେତେବେଳେ କୃଷ୍ଣ ତହିଁ ହେଲେ ଅଚେତନ
 ନାଗପାଶେ କଲ ତାଙ୍କୁ ଅସୁର ବନ୍ଧନ ।
 ତା ଦେଖି ଶର ସନ୍ଧାନ କଲେ ପାଦଗୁଳ
 ପେଷଇ ସେ ପାଶୁପତ ଶର ହସ୍ତେ ବେନ ।
 ଲେମ ଲେମରେ ଅସୁର ଦେହରେ ଫୁଟଇ
 ଝର ଝର ହୋଇ ରକ୍ତ ଅଙ୍ଗୁଳ ବହଇ ।
 ପୁଣି ପେଶିଲ ସେ କରେ କାଳତପ ବେନ
 ଲେଉଟି ପକାଇଲ ଯେତେ ଦରବର ସରନ ।
 ସୈନ୍ୟ ସମାପତ ହେବା ଦେଖିଣ କବିମା
 ଅର୍ଜୁନ ସଙ୍ଗତେ ଯୁଦ୍ଧ କରେ ବନ୍ଧି କବିମା ।
 ସହସ୍ରେ ଶର ପେଶିଲ କବିମା ଅସୁର
 ନିମିଷ ମାତ୍ରରେ ଘୋଷିଗଲା ସେ ଅସୁର ।
 ପଞ୍ଚଦଶ ବାଣ ବେଗେ ପେଶି ପାଲଗୁଳ
 ଦରବର ଶର ସବୁ ପକାଇଲ ହାଣି ।
 ପୁଣି ସେ କବିମାୟୁର ଲେଉଟୁଣ୍ଡ ମାରେ
 ପଲ୍ଲବାଗର ପେଶିଲ ପୁଣି କୋପରରେ ।
 ଫୁଫୁକାର ଧ୍ଵଜ କରି ଗର୍ଜନ୍ତେ ଉରଗେ
 ଧାଇଁ ଯାଇଁ ଖରବର ଶିଳିଲକ ବେଗେ ।
 ଚରୁଡ଼ ମାଇଲ ବଡ଼ ସୈନ୍ୟ ପକ୍ଷବାତେ
 ଲୁହ ସମୁଦ୍ର ପଡ଼ିଲେ ଅସୁର ସମସ୍ତେ ।
 ମଣିନାଗ ସର୍ପକୁ ଯେ ଗୁଣି ଖରେଶ୍ଵର
 ଦେଖଇ ନାଗେ ବନ୍ଧନ କୃଷ୍ଣ କଲେବର ।
 ଗରୁଡ଼କୁ ଦେଖି ପକାଇଲେ ସପତଣ
 ଧାଇଁ ଗରୁଡ଼ ଉଡ଼ିଲ ତାହାଙ୍କୁ ବନ୍ଧନ ।
 ଗୁଣିବେଲ ଗମକୃଷ୍ଣ ରଣେ ଅଚେତନ
 ଅମର ପୁରକୁ ପଶା ଚଳିଲ ବହନ ।

ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରମୁଦେ କହଲ ସର୍ବଜ୍ଞ ଅରର
 ଶୁଣି ଇନ୍ଦ୍ରଗପ୍ତେ ମନ ମଧ୍ୟେ ଭୟ କରି ।
 ଅମୃତ ବର୍ଣ୍ଣିଲ ଆଣି ସ୍ୱର୍ଗ ସହସ୍ରାକ୍ଷ
 ତେଜନା ପାଇ ଉଠିଲେ ଶ୍ରମ ପକ୍ଷ ଜାଣ ।
 ଶ୍ରମକୃଷ୍ଣ ବେନ ଯଦ୍ୱ ସଚେତ ହୋଇଲେ
 ହନସୁକ୍ତବରେ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ବୋଇଲେ ।
 ଅତି ବଳବନ୍ତ ଅଟୁ ତୁ ହୋ ବଳରାମ
 ପୁର ଅସୁର ଗୋଟାଏ ଜଣିଲ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ପଣ ତେର କେଉଁଆଡ଼େ ଗଲ
 ଅସୁରର ହାତେ ପୁଣି ହିଙ୍ଗାସ ହୋଇଲ ।
 ବୃହସ୍ପତି କୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ଆଶଶ୍ରୁଳ
 ହାସର ସୁଗର ଶେଷ ହେବ କଳିକାଳ ।
 ତେଣୁ ବଳରାମଙ୍କର ବଳ ହେଲ ଶୀଘ୍ର
 ଆବର ମଧ୍ୟ ଭୁବନେ ଛନ୍ଦି କି କାରଣ ।
 ମହା ବସୁ କୁମ୍ଭକୁ ଯେ କରନ୍ତି ଆହ୍ୱାନ
 ମୋହ ତେଜ ଦୈତ୍ୟକୁ କର ଆମନ ।
 ଅନେକ ଶ୍ରେଣ ଭୃଞ୍ଜିଲ ହରି ମଧ୍ୟ ପୁରେ
 ଦଇବ ବିପାକ ଏବେ ପଡ଼ିଲ ଉପରେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଯାଉଅଛୁ ଆଶଶ୍ରୁଳ
 ଦଇତ୍ୟେ ଅର୍ଜୁନ କରୁଥିବେ ଯେ କଟାଳ ।
 ଏହା କହି ବୈନତେୟ ଚଢ଼ିବେନିଶ୍ଚୟ
 ମଣିନାଶ ପଦ୍ମତରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇଁ ।
 ଦେଖିଲେ ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ମାଂସ ହୋଇ ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ
 ପାଞ୍ଚଶୋଣ ମାଡ଼ ପଡ଼ିଅଛି ମୃତପିଣ୍ଡ ।
 ଶ୍ରମକୃଷ୍ଣକୁ ଦେଖି ସାନନ୍ଦ ପାଳଗୁନି
 ଅନେକ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ତାଙ୍କୁ ଶ୍ରୀରାମେନି ।
 ମନ୍ତ୍ରର ଆନନ୍ଦ କିଏ ପାରିବ ଯେ କଳି
 ନାଚନ୍ତି କବଚେ ରକ୍ତ ପଡ଼ିଲ ନିକଳି ।
 ଏ ସମୟେ ଦିନେ କଲେ ଶ୍ରମ ଶିଶୁପତି
 ଅର୍ଜୁନ କବୟାସୁର ସମରୁ କରନ୍ତି ।
 ଦେଖି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧାମନ୍ତି ଯେ ଦେବ କାମପାଳ
 ଶ୍ରମକୁ ଦେଖୁ ଆସି କଲକ ପ୍ରହାର ।
 ଦେଖି କାମପାଳ କଲେ ଗରୁଡ଼କୁ ତେଜ୍ୟା
 ଦଳମୁଖଳ ଘେନିଲେ କରେ ଦେବଗଜା ।
 ବଳରାମ ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ପାଳଗୁନି
 ମୋ ସଙ୍ଗେ ଅସୁର ଯୁଦ୍ଧ କରୁ ଶସ୍ତ୍ର ବେନ ।

ବଳରାମଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି ପାର୍ଥବର
 ବୋଲେ କୁମ୍ଭ ବସ୍ତ୍ର ମୃତ୍ୟୁ ଅଞ୍ଜଳ ଏହାର ।
 ଏଣେ ଅସୁର ଯେ ଧାଇଁଅଛି ଶେଷ ବଡ଼
 ବଳରାମଙ୍କ ଆଗରେ ମିଳିଲକ ଯାଇ ।
 ଦେଖି ହଳମୁଲେ ମାଇଲେ ବଳରାମ
 ସହ ଚାହା ରଣରଜା ହୁଏ ତମ ତମ ।
 ଅସିହେ ମାଇଲ ଯେ ହୋଇଣ ପ୍ରତଣ୍ଡ
 ଶ୍ରମ ଦେହେ ବାଳି ତାହା ହେଲ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ
 ପୁନର୍ପି ପ୍ରହାରିଲ ଧରି ଲେହ ଦଣ୍ଡ
 ନବକ୍ଷ ଶର ଗତା ପଡ଼ି ଶ୍ରମମୁଣ୍ଡ ।
 ବଳି ରୁ ହୋଇଗଲ ଚେତେ ଗତାବର
 ପ୍ରହାରିଲେ ବଳବନ୍ତ ନେଇ ମଳାମୁର ।
 ବୁଲଇ ଶିଠେ ତାହା ଧରି ଚଉଣିଶ
 ଶ୍ରମ ବସ୍ତ୍ରମୁଲେ କଲ ସେ ଗତା ନିଷେପ ।
 ଧାତକାରେ ଧଇଲ ସେ ଅସୁ ମଳାମୁର
 ଲେଉଟି ଫେରିବେ ତାକୁ ଦେଖୁ ଶରୀର ।
 ଅନ୍ୟ ଅସୁ ନ ମରବ ବର ପାଇଅଛି
 ଆକାଶ ମାର୍ଗେ ଧାଇଁଣ ବୋଇଲେ ବିରସ୍ତ ।
 ମଳତହକୁ ଫେରିବେ ଯେବେ ହଳଧର
 ତେବେ ପ୍ରାଣେ ହତ ହେବ କବୟା ଅସୁର ।
 ମଳତହକୁ ଯେ ଦେବ କରିଲେ ସୁରଣ
 ଆନନ୍ଦରେ ଦେଲେ ବଳରାମେ ଦେବଗଣ ।
 ସେ ମଳତହକୁ ଶ୍ରମ ଧଇଲେକ କରେ
 ଆହୋଶି ମାଇଲେ ଦେବ କବୟା ଉପରେ
 ଚନ୍ଦ୍ର ବିଭାତରେ ଶ୍ରୀ ଗଲି ତାର ଦର୍ପ
 ବେନଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଛୁଡ଼ଗଲ କରୁଣପ ।
 ଅସୁର ସଙ୍ଗରେ ଯୋଦ୍ଧା ଏକପ୍ରକୃ ଥିଲେ
 ଅର୍ଜୁନର ନାଶତରେ ସମସ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସେହି ଜାଣ ଅଟଇ ଅର୍ଜୁନ
 ଶ୍ରୀ ନିକାରଣକାଞ୍ଚ ସେହି ବେନଜନ ।
 କବୟା ଅସୁର ବଧ ଅନ୍ତେ ଯେ ଯେ କଥା
 କହୁଅଛି ତାହା ଏବେ ଶୁଣ ମହାରଥା ।
 ଶାମ୍ଭ ଗଦ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ଭକୁ କୃଷ୍ଣ ଗୀଆଇଲେ
 ପାର୍ଥ ବଳରାମ ସହ ପୁରକୁ ଗମିଲେ ।
 ମରୁଥିଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣର ସାତ ଯେ କୁମର
 ସଙ୍ଗରେ ଆଣିଲେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।

ବୈନତେପୁର ପୁଷ୍ପରେ ତଡ଼ି ନାବପୁଣ୍ୟ
 ଦ୍ଵାରକାପୁରେ ବଜୟ ହେଲେ ତତପଣ ।
 ଦେଖନ୍ତୁ ଯାତକେ ଦ୍ଵାରେ ଅଛନ୍ତି ସେ ପଡ଼ି
 ପୁବର୍ଣ୍ଣ ଜଗନ୍ନା ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ଦୋର ଝେଳ ।
 ଯେତେ ଯାତକେ ଆଗରୁ ମରି ପଡ଼ିଥିଲେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପ୍ରସନ୍ନେ ସବେ ତେଜନା ଲଭିଲେ ।
 ନନ୍ଦ ବସୁଦେବ ଉତ୍ତସେନର ସହଚର
 ଆନନ୍ଦାଶ୍ରୁ ଜଳପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦୃଶର ନେତ୍ରେ ।
 ପାତାଳପୁରକୁ ଭୁବି ଯାନ୍ତି ଦେବଦୂତ
 ଏଡ଼େ ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ିଲ ଦ୍ଵାରକା ନଗରୀ ।
 ତହୁଁ ଦ୍ଵାରକାରେ କଲେ ସବେ ମହାହସ୍ୟ
 କୃଷ୍ଣ ସନ୍ନିଧେ ମିଳିଲ ବସ୍ତ୍ର ସେ ସୁଦେବ ।
 କୃଷ୍ଣ ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ବୋଇଲେ ହେ ଦ୍ଵିଜବର
 ତବ ପୁତ୍ରପାଇଁ ଗଲ୍ଲ ନଷ୍ଟ ହେଲ ଯୁବ ।
 କର୍ମର ଅବଳେ ତବ ପୁତ୍ର ନାଶେଲେ
 ବାହୁଡ଼ାଲ ଆଖିବ ଦେ ତାଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିବଳେ ।
 ଏପରି ଦ୍ଵିଜକୁ କୃଷ୍ଣ ବହୁଜନ କଲେ
 ପୁତ୍ରକୁ ଦେଖାଇ ଚାହିଁ ନିଆଯେ ବୋଇଲେ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲ ଦେବ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚରଣ
 କେବଳ ମାତ୍ର ଜନମ ହେଲେ ସାତପୁତ୍ର ।
 ନ ଦେଖିଲ ନ ଶୋଇଲ ନ ଧଇଲ କୋଲେ
 ତୁ ତାହାଙ୍କୁ ଆଖି ଦେଲୁ ତୋର ବୁଦ୍ଧିବଳେ
 ସାତ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ପାଇଲ ଅଣସ୍ତ୍ରୀଣ ବର୍ଣ୍ଣେ
 ନ ବଞ୍ଚିଲେ ଦଣ୍ଡେ ଶଶେ ବନେ ଅବା ମାତ୍ରେ
 ମୁଣ୍ଡି ଏହାଙ୍କୁ ଚାହିଁବ କେହ୍ନେ ଦାମୋଦର
 ମୃତ୍ୟୁପୁରୁ ଆଣିବାକୁ ଶକ୍ୟ ସେ କାହାର ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ପାର୍ଥ ମୃତ୍ୟୁହେଲ ପାରି
 ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଯତନ କରି ସମ୍ଭାଳ ତୋହରି ।
 ପାର୍ଥ ବୋଲେ ମୋର ଦେବା ହେଲ ସାତବଳେ
 ଏ ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନରୁ ଦେଲ ତାଙ୍କୁ ପଳା ।
 ପୁରୁଷନ ତଡ଼ି ଯହିଁ ଭ୍ରମେ ଶତକାର
 ମାଛ ପଡ଼ି ଶତଶକ୍ତି ହୁଅଇ ଶକ୍ତିର ।
 ଏ ଭୁବନେ ପଶିବାକୁ କାର ଶକ୍ତି ଅଛି
 ପାର୍ଥ ବୋଲେ ପଳା ଯେବେ ଶବେ ଆଶା ପଛ
 ଏବେ ଦେଖ କେଉଁପରି ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ିଲ
 ଅପୁର ମାତ୍ରକ ଆସି ଏ ପୁର ଧୂସିଲ ।

ନିଶ୍ଚୟ କୃଷ୍ଣ ଶୁଭଲେଖି ଏ ପୁରର ସ୍ଵେଦ
 ପୁତ୍ରକୁ ଦେଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଏଥୁ ବୁ ନ ରବ ।
 ଯାଗ ସମାପତ କରି ସେ ପ୍ରଭୁ ଗୋବିନ୍ଦ
 ସଶାମ କଲେକ ଧରି ବସୁଦେବ ପାଦ ।
 ନିକରମ ଧୂସିଲ ନିମ୍ବାର କରି
 ଆପଣା ମନ୍ଦିରେ ବସେ କଲେ ଦେବଦୂତ ।
 ଶ୍ରୀମକୁ ସେ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିଣ ମୁସରି
 ସୁନିଶ୍ଚୟ ମନେ ରଖିଲେ ଆପଣାର ପୁଷ୍ପ ।
 ତହୁଁ ଧୂସିଲ ସବୁରେ ପିତାକୁ ଲେଖିଲେ
 ମାନ୍ୟକର ତାହାଙ୍କୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଦା କଲେ ।
 ଦ୍ଵାରକାରୁ ତାହାର ସେ ଧୂସିଲ ଚଳିଲେ
 ଆନନ୍ଦରେ ରତ୍ନପ୍ରସାଦ ଯାଇ ପ୍ରସବଣିଲେ ।
 ଆନନ୍ଦେ ଧୂସିଲ ତହୁଁ ଯାକିଲେ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ
 କିଛିକେନେ ଡାକି ପରାଜିତେ ଅର୍ପିଲକୁ ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସହଚର କୁନ୍ତେ କେଉଁଠାରୁ ଗଲ
 କେଉଁଠାକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣେ ପୁତ୍ର ଆଣିଦେଲ ।
 କେଉଁଠାରେ ଥିଲେ ତାହା ଜାଣିଲ କପରି
 ସେ ସଜଳ କଥା ମୋତେ କହ କୁ ତପ୍ତାର
 ତୋନାହିଁ ଅର୍ପିବ ଶୁଣ ଆଡ଼େ ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭ୍ରାତ
 ଯାଆନ୍ତେ ଭୁବନ ଏକ ଦେଖିଲୁ ଭୁବର୍ଣ୍ଣ ।
 ନଗର ବାହାରେ କୃଷ୍ଣ ଥୋଇ ମୋତେ ଗଲେ
 ଯାଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୁଖକୁ ଦେଖଣ ଅରଣ୍ଡ ।
 ନର ହୋଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ମାୟା କେ ବୁଝିବ
 ମାୟା ରଚି ସିଦ୍ଧବନ ପାକୁଛି ସେ ଦେବ ।
 ଏକା ସେ ଅଟଇ ତଳ ଭୁବନେ କାରଣ
 ସିଦ୍ଧବନ ମଧ୍ୟେ ସେହି ଅଟେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ।
 ରମ୍ୟକ ବଦାଦେ ବଜ୍ରଅଙ୍ଗକୁ ସେ ମାରି
 ଚରଣର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଯା ହୁବେ ଅଛି ପୁର ।
 ଅମାର୍ଗ ମାର୍ଗ ହୁଅଇ ଯାହାର ବୟାରେ
 ସିଦ୍ଧ ବରୁଧେ ରଜନ୍ତୁ ଯାହାର ପୟରେ ।
 ତନ୍ତ୍ର ଦିବାକର ଯାର ଆଜ୍ଞାରେ ତଳନ୍ତି
 ଭୁତ ଭବିଷ୍ୟତ ସବୁ ଜାଣେ ସେ ଶ୍ରୀପତି ।
 ମୁଁ ତୁମ ଦାସର ଦାସ ଅଟେ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ
 ଉଦ୍ଧରି ଧରି ହେ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ପ୍ରସୁପଲେ ।
 ଶିରେ ଶୋଭଇ ସପତପଣୀ ଯେ କୁଣ୍ଡଳୀ
 ମହାତେଜୋବନ୍ତ ନାଥ ଚରଣର ବଳୀ ।

ଯାଦବ ନିଧନେ କାଦମ୍ବରୀ ପାନ କଲୁ
 ଶର୍ପିକ୍ରମେ ବ୍ରହ୍ମନିଧ୍ୟା ଦୋଷ ଉଦ୍ଧରିଲୁ ।
 ଅକାଳେ କାଳେ ମହମା ତୋର ଅଟେ ସତ୍ୟ
 ପ୍ରକଟ କାରଣ ନାଥ ମହାକାଳକୁ ତ ।
 ତୋର ପାଦପଦ୍ମେ ନାଥ ନମାମି ନମାମି
 ଉତ୍ତୁରି ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରକଟ ଉଦ୍ଧାରଣ ସ୍ଥାମୀ ।
 କୋଟିଏ ଚନ୍ଦ୍ର ଯାହାର ଏକନିଶା ଶ୍ରେଣୀ
 ଶାରଳା ବାସେ ଉଦ୍ଧର ହେ ପରମଯୋଗୀ ।

ମରୁତସେନ ଚରିତ

କହୁଛନ୍ତି ବେଦସ୍ମୃତ ମନୁ ହେ ଅଗସ୍ତି
 ଏଥିଉତ୍ତରୁ କି କଥା କହ ବ୍ରହ୍ମପତି ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ହେ ବିନୟ ଶବ୍ଦ
 କରବେ ଯେ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ ଧର୍ମସମ୍ପଦ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପୁତ୍ରଲେ ଧୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତେ ବୁଝି
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ ବିଧି କେମନ୍ତ ଅଟଇ ।
 କହନ୍ତୁ ଯେ ପୁରୋହିତ ଶୁଣ ଧର୍ମସ୍ମୃତ
 ଯଦ୍ୟପି ଅଟନ୍ତି ଦେବସ୍ତକ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ତେବେପୁରା ପାପ ଲଗେ କଲେ ହତ୍ୟା ଦୋଷ
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ କଲେ ସବୁ ହୁଏ ଧୂସ ।
 ଧୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ ଏ ବିଧି
 ହତ୍ୟା ବିମୋଚନ ଏହି ଯାଗହି ପ୍ରସିଦ୍ଧି ।
 ଏ ଯାଗ ଯେ କରେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଜନ୍ମ ନ ହୁଅଇ
 ନିଶ୍ଚୟ ସେ ଲୋକ ବ୍ରହ୍ମଲୋକକୁ ଯେ ପାଇ ।
 ଧୌମ୍ୟଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏହା ଶୁଣିଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ବୋଲିଲେ ଏ ଯାଗ ଆମ୍ଭେ କରିବା କରାଣି ।
 ପୁରୋହିତଙ୍କ ମୁଖରୁ ଶୁଣି ବଶ୍ୟାସ
 ମହାମୁନି ବଶିଷ୍ଠଙ୍କୁ ମନରେ ସୁମରି ।
 ଉଦୟ ଗିରି କନ୍ଦରେ ଥିଲେ ତପୋବନ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସୁମରନ୍ତେ ଜାଣିଲେ ଭୁବିତ ।
 ହସ୍ତିନା ଭୁବନେ ଧର୍ମସ୍ତକ ସୁମରନ୍ତୁ
 ଶୁଣ ହୋ ମନୁରାଜନ ଅଗସ୍ତି କହନ୍ତୁ ।
 ହସ୍ତିନା ଭୁବନେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ବଶିଷ୍ଠ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିବେଦ କହନ୍ତୁ ଆଦେ ତପୋନିଷ୍ଠ ।
 ବଶିଷ୍ଠଙ୍କୁ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ନାନାପୂଜା କଲେ
 ଆସନାଦ ବେଲ ପୁଣି ବିନୟେ କହିଲେ ।

ମୋହର ବିନୟ ବାଣୀ ଶୁଣ ମୁନିବର
 ଅଶ୍ୱମେଧ କରିବଇଁ କରିଛୁ ବିଚାର ।
 ବଶିଷ୍ଠ ବୋଲିଲେ ସାଧ୍ୟ କଲ ସଦଧର୍ମ
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗବିଧି ଅଟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠଧର୍ମ ।
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗକରି ପାରଇ ଯେ ଶେଷ
 ଅବଶ୍ୟ ସେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକେ ହୁଅଇ ପ୍ରବେଶ ।
 ତାର କୁଲେ ଯେତେ ଲୋକ ହୋଇଥାନ୍ତି ଶ୍ରମୀ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ କବା ଚଣ୍ଡାଳ ଦେବ ସ୍ୱର୍ଗଗାମୀ ।
 ଯୁଧି କନ୍ୟା ଶ୍ରବିଯା ଯେ କୁଟୁମ୍ବ ସଙ୍ଗରେ
 ଦିବ୍ୟରୂପ ହୋଇ ସଦେବ କସନ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗରେ ।
 ଯାଗ ମହମା ଶୁଣିଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି କହନ୍ତୁ
 ଏହା ନ କରି କି ଧର୍ମ କରିଛୁ ମୁଁ ଯଦି ।
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଆଦ୍ୟରୁ ଦେବ କଲି ମୁଁ ବରଣ
 କରିବ ଯାଗର ଅଟେ ଯେ ବିଧି ବିଧାନ ।
 ସଜାର ବଚନ ଶୁଣି ବଶିଷ୍ଠ ବୋଲନ୍ତି
 କହୁକୁଁ ଯେ ଯାଗ କଥା ଶୁଣ ନରପତି ।
 ଏହି ବଂଶେ ଶ୍ରେତ ନାମେ ଥିଲେ ନରପତି
 ଦେବଯାଗ କରିବାକୁ ବଳିଲ ତା ମତି ।
 ମୋତେ ସେ ବରିଲ ବଶ୍ମ ଗର୍ଭ ସତ୍ୟଯୁଗେ
 ମୁହିଁ ଯାଗନିକ ହେଲି ଯାଇ ତାର ଯଜ୍ଞେ ।
 ମୁଁ ବୋଲଇ କପା ମୋତେ ବରିଲୁ ତୁ ଯାଗେ
 ଅଟନ୍ତି ଘୃତ ପ୍ରୋକ୍ଷଣୀ ମୋର ରୁଦ୍ରମେବେ ।
 ମୁଁ ହୋମ କଲେ ଅଶ୍ୱାର ପାରିବୁ କି ଘୃତ
 ଶୁଣି ଏହା ସନମତ କଲ ସଜା ଶ୍ରେତ ।
 ସନମତ କରି ସଜା କଲିକ ତୁରିତ
 ଘୃତ ସମୁଦ୍ରକୁ ସେବା କରିଲ ବହୁତ ।
 ପଞ୍ଚତଣ ବରଷ ସେ ତାକୁ ସେବା କଲ
 ମନାଇ ଘୃତସମୁଦ୍ର ସେ ଘୃତ ଆଣିଲ ।
 ଚଉବଂଶ ବର୍ଷ ଯାଏ ଯଜ୍ଞେ ନରମଣି
 ମୁଷଳ ଧାସରେ ଘୃତ ବର୍ଷାଇଲ ଆଣି ।
 ଲୋକେ ବୈଶ୍ୱାନର ଚର୍ଚ୍ଚି ଉଷି ସଦଘୃତ
 ତାଙ୍କ ଦେହେ ଲଦୁବୁଦୁ ବ୍ୟାଧି ହେଲ ଜାତ
 ବୋଲନ୍ତି ବଶିଷ୍ଠମୁନି ଶୁଣ ହୋ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ଅଗ୍ନି ଅବଳେ ଆହାରହୀନ ହେଲ ସୃଷ୍ଟି ।
 ଅଗ୍ନି ବିହନେ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ଲୁଦୁବୁଦୁ
 ଅଶକତ ହେଲେ ଜାତ ନ ହୋଇଲ ବିଦୁ ।

ଅଗ୍ନି ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାଙ୍କୁ ମାଗିଲେ ଔଷଧ
 ଇନ୍ଦ୍ର ନ ଦେବତାକୁ ତାର ଭଲ ନୋହେ କଥା
 ଇନ୍ଦ୍ର ନୋହେ ଅର୍ଜୁନ ଇନ୍ଦ୍ର ହୋଇ ବାଞ୍ଛା
 ଶାଶ୍ୱତ ଦହ ଶଶିଲ ତାହାର ସେ କଥା ।
 ଯଜ୍ଞେ ଅଗ୍ନିକୁ ଆହାର ଦେଲେ ଧର୍ମଶ୍ରୀ
 ଅଶ୍ୱମେଧ ପଲପାପୁ ହୁଅଇ ନିଶ୍ଚୟ ।
 ପୃଥ୍ୱୀର ସମାନ ଏଥୁ ଲାଗିବଟି ବଡ଼
 ନ ସମ୍ମାନ ଯାଗେ କର୍ମା ପଣ ଧର୍ମସୁତ ।
 ଗଜସୁୟ ଯଜ୍ଞ କୁମ୍ଭେ କଲ ଯେତେବେଳେ
 ଭଣ୍ଡାର ଘରୁଆ ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହୋଇଥିଲେ ।
 ଶଙ୍ଖାନଧି ପଦ୍ମନଧି ତାର କରେ ଥିଲ
 ତେଣୁ ଯେତେ ଖଜ ଦେଲେ କେତେଜଣ ସରିଲ
 ବଶିଷ୍ଠଙ୍କୁ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଗୃହ ଦେଖାଇଲେ
 ନ ଅଶ୍ୱ କି ଏ ଧନ ଯେ ବଶିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ।
 ମୋର ସଙ୍ଗେ ଆସ ଯିବା କାହିଁ ନଗ୍ରହନ
 ଦେବର ମୁଣ୍ଡି ସେଠାରେ ଅଛି ଯେତେ ଧନ ।
 ବଶିଷ୍ଠଙ୍କ ସହ ଶ୍ରୀମ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଅର୍ଜୁନ
 ଦିନଶେଷ ସମୟରେ କଲେକ ଗମନ ।
 ବେଗେ ଯାଇ କାହିଁ ନଗ୍ରହେ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ବହଇ ଯେ କୁଜ ଉଦ୍ରା କାହିଁ ନଗ୍ରହ ପାଶ ।
 ବହୁତୁଆ ନାମେଅଛି ପବତ ଗୋଟାଏ
 ଶତେ ଯୋଜନ ନଗମ ନଦୀ ବହୁଯାଏ ।
 ସମଗ୍ର ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ସେଠାରେ
 ରହିଲେ ପାପୁଳବଟ ଦୁଷ ନକଟରେ ।
 ବଶିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ କୁହୋ ଶୁଣ କୁହୋଦର
 ଏ ପବତକୁ ଉପାଡ଼ି ଘେନ ଗଦା ତୋର ।
 ଶୁଣି କୁହୋଦର ବେଗେ ଗଦାବର ତୋଳ
 ତାଡ଼ିଲେ ସେ ଗିରିବର ପଡ଼ିଲକ ଭଲ ।
 ଫରୁଆର ଭିତରଟି ଯେଉଁଠି ଖୋଳ
 ସେହି ଖୋଳର ଉତ୍ତର ଅଟେ ନବତଳ ।
 ତଳକୁ ଗଢ଼ାର ତାର ଉତ୍ତରାଶି ବାଡ଼
 ଅଠାଇଣ ତାଳଯାଏ ଧନ ଅଛି ସୁର ।
 ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଗଜନ
 ବଶିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ଯାଗ କର ନେଇ ଧନ ।
 ଶ୍ରୀମ ଅର୍ଜୁନ ଦେଖିଣ ମନେ ବୁଝିଲେ
 ଏତେ ଧନ କାହାରବା ରହିଛି ଏଠାରେ ।

ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଯାଗ ମୋର ଧର୍ମ ଅର୍ପେ
 ପରଧନ ଏହା ମୁଁହିଁ ନେବଇଁ କେମନ୍ତେ ।
 ବୋଲନ୍ତି ବଶିଷ୍ଠ ଶୁଣ ଧର୍ମ ନରପତି
 ପରଧନ ଆମ୍ଭେ କର୍ମା ବେଶାଇବୁ ତୋତେ
 ତୋହର ଉପର ବଂଶେ ଚନ୍ଦ୍ର ଯେ ଦେବତା
 ତାର ଚନ୍ଦ୍ର ଉପକଳ ସୋମ ନାମେ ପୂଜା
 ସୋମର ନନ୍ଦନ ବୃଷ ନାମେ ନରପତି
 ସୁରୁରବା ନାମେ ଜାଣ ତାହାର ସନ୍ତତ ।
 ସୁରୁରବାର ନନ୍ଦନ ଆୟୁ ମହାବଳୀ
 ନନ୍ଦସ ବୋଲି ହୋଇଲ ତାହାର ଚନ୍ଦ୍ରନା ।
 ନନ୍ଦସର ନନ୍ଦନ ଯେ ହୋଇଲେ ଯଯାତି
 ମାନଧାତା ନାମେ ନୃପ ତାହାର ସନ୍ତତ ।
 ସାତଲକ୍ଷ ସତାଶୋଇ ସହସ୍ର ବରଷ
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ଶ୍ରେଣିଲେ ସେ ହୋଇ ନରରାଜ
 ସେତୟାନ୍ତ ତେର ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ହଜାର
 ସେ ମାନଧାତା ଶ୍ରେଣିଲେ ହୋଇ ନରେଶ୍ୱର
 ତାଙ୍କ ପାଷାଣତ ପଥରଲକ୍ଷ ଅଙ୍କରେ
 ଉଦ୍ଭବ ବୋଲିଣ ଯେ ଏକ ସମୟରେ ।
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କୃଷ୍ଣପଥ ଯେ ତତୁର୍ଥୀର ତପ୍ତ
 ଶ୍ରେଣିଣ ନକ୍ଷତ୍ର ବାର ଅଟେ ବୃହସ୍ପତି ।
 ଧୃଷ୍ଣୀତୋୟା କୁଳେ ସେ ମରୁତସେନ ନୃପ
 ଯାଗ କରିବାକୁ ମନେ କଲେ ସଂକଳପ
 ଯାଗନକେ ଆତ୍ମଙ୍କୁ ସେ କରିଲେ ବରଣ
 ମୁଁ ବୋଇଲି ବଶ୍ୟମିତ୍ର କରୁ ସମାଧାନ
 ଅକାଳେ ଅକାଳେ ବ୍ରହ୍ମପଦ ସେ ଲଜ୍ଜନ୍ତୁ
 ଯାଗନକେ ବରଲେ ସେ ଆସିବେ ଝଟକ ।
 ନାରଦ କହିଲେ ଯାଇ ପିତାମହ ଆଗେ
 ବଶ୍ୟମିତ୍ର ତପେ ତଳିଆଉଛନ୍ତି ବେଗେ ।
 ଉତ୍ତର ପବତେ ବସିଛନ୍ତି ବୃହସ୍ପତି
 ତାହାଙ୍କୁ ବରଣ କର ଉତ୍ତମ ଅଟନ୍ତୁ ।
 ଆମ୍ଭ ବଚନରେ ଗଲ ସେ ମରୁତ ସବୁ
 ଦେଖିଲକ ବୃହସ୍ପତି ବସିଛନ୍ତି ଲବ୍ଧେ ।
 ନୃପତି ଗୁମୁକୁ ଯାଇ ପ୍ରଶାମ କରନ୍ତୁ
 ସୋମବଶୀ ରଜା ଦେଖି ଶୁଭ ସେ କାହିଁନ୍ତି ।
 ମରୁତସେନ ବୋଇଲ ଶୁଣ ବଶ୍ୟମିତ୍ର
 ଯାଗ କରଣେ ଲଜ୍ଜନ୍ତି ଆଜି ଦିଅ ମୋତେ ।

ପୁଣି ନୃପତି ବୋଇଲ ଅତି ଅନୁରାଗେ
 ତୁମେ ସାଗନକ ଗୁରୁ ହୁଅ ମୋର ଯାଗେ ।
 ବୃହସ୍ପତି ବୋଇଲେ ତୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଜାତ ହୋଇ
 ଆତ୍ମକୁ ବରଣ କରୁ ଜ୍ଞାନ ଗୋର ନାହିଁ ।
 ନର ପାମର ସିନା ରେ ତୁମ୍ଭେଙ୍କୁ ଜାଣି
 କିଏ ଯାଗ ମୋର ତୁହି କରିବୁ ଯେ ପୁଣି ।
 ବହୁତ ଝିଜାସ କଲେ ତାଙ୍କୁ ବୃହସ୍ପତି
 ଲଜ୍ଜା ପାଇଲ ସେ ସୋମବଂଶ କରପତି ।
 ଲଜେ ଚଣେ ପ୍ରମୁରୁ ନ ପାଠ କାହିଁ
 ବୃହସ୍ପତି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନେ ରଲେ ତହୁଁ ପୁଣି ।
 ଦିଗମ୍ବର ହୋଇ ଗଜା ଶ୍ରୀଲ ବସାଦେ
 ଏସନ ସମୟେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ନାରଦେ ।
 ବିଷାଦେ ସମସ୍ୟା ଦେଲ ନ ପାଉର ଗୟେ
 ବିକଳେ ବିନୟା ହେଲ ନାରଦଙ୍କ ପାୟେ ।
 କମଥେ ମରୁତସେନ କୋହର ବିଷାଦ
 ପ୍ରଜା ମାନଙ୍କର ତୁ କି କଲୁ ଧରପ ।
 ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ଅବଧି କଲେ ଗଜା ପାଏ କଷ୍ଟ
 ଆପେ ପୁଣି ନାଶଯାଇ ଉପୁଜେ ଅନିଷ୍ଟ ।
 ଯାଗ ନ କଲୁ କି ଶ୍ୟାମ୍ବର ମଣ୍ଡଳେ
 ମେଘେ ନ ବସିଲେ ପ୍ରଜା ହୁଅନ୍ତି ବିକଳ ।
 ମରୁତସେନ ବୋଇଲ ଶୁଣିମା ନାରଦେ
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ ଅନୁକୂଳ କଲି ହାଦେ ।
 ବରଣ କଲି ବଶିଷ୍ଠରୂପିଙ୍କ ମୁଁ ଆଗେ
 ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ଝଗଡେ ଗଲେ ସେହି ସାଗେ ।
 ବୃହସ୍ପତିଙ୍କି କହିଲେ ବରଣ ନମନ୍ତେ
 ଅନେକ ଝିଜାସି ପୁଣି ବୋଇଲେ ସେ ମୋତେ
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଦୁଃଖ ନ କର ତୁ ଗିଞ୍ଜେ
 ଅମ୍ଭେତୋଯାଗରେରୁଣି ଜଣେଦେବା ତୋତେ
 ମରୁତ ବୋଇଲେ ଯେବେ ଆଜ୍ଞା ଦେବୁ ରୁଷି
 ମୁଁ ହିଁ ନ କରିବି କେବେ ବୃହସ୍ପତି ବଂଶୀ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ଜଣେହେଁ ବରଣ ତୁ କର
 ତା ନୋହଲେ ଯାଗ ନଷ୍ଟ ହୋଇବ ତୋହର
 ଏମନ୍ତ କଥା ଶେଷ ସୟେ ନ ବୋଲି ତୁ କିଛି
 ବୃହସ୍ପତିଙ୍କ ଉତ୍ତମ ପ୍ରସେକ ଯେ ଅଛି ।
 ବହୁତ ପଣ୍ଡିତ ନାମ ତାହାଙ୍କର କତ
 ତାହାଙ୍କୁ ବରଲେ କିଛି ନାହିଁ ଉକ୍ତ ବାତ ।

ଗାଠ ପଡ଼ାଇଲେ ତାଙ୍କୁ ଯହୁଁ ବୃହସ୍ପତି
 ଅପ୍ପେ ବାଳୁତ ଯେଣୁ ଚିନିଛନ୍ତି ମତି ।
 କୁହୁ ଏବେ ଏହିକଣି ଚଳି ଯା ତୁରିତେ
 ଏତେବେଳେ ବସିଛନ୍ତି ସେ ମେରୁ ପର୍ବତେ ।
 ଶ୍ରୀକରେ ତୁ ଦେଖିଯିବୁ ଗୋର ଅସିପସ
 ତୋତେ ଦେଖି ପଳାଇବ ସେ ବହୁତ ପଥ ।
 ନିଉନ ହୋଇଲେ ଗୋତେ କରିବ ସେକୋପ
 କିମାର୍ ଅଳ୍ପ ବୋଲି ଦେବ ଅବଶାପ ।
 ଗୋତେ ସେ ଦେଖିଲ ମାତ୍ର ପଳାଇବ ଡରେ
 ଏହନ ତୁ ମୁଣିମନ୍ତ ହୋଇବୁ ପ୍ରମୁରେ ।
 ଥେକାଏ ଦୁରେ ସେ ତୋତେବୁଝିବ ଲେଉଟି
 ଝୁଣି କାଟେ ପଡ଼ିବ ସେ କାଳ ପୁଅ ଗୋଟି
 ଖଡ୍ଗ ବୁଲଇ ପ୍ରବେଶ ହେବୁ ତା ଆଗର
 ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦେବ ସେ ହୋଇଣ କିଙ୍କର ।
 ପ୍ରଣମିତ ହୋଇବୁ ତୁ ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ
 ବରଣ କରିବୁ ତୁହି ତୋହର ଯାଗକୁ ।
 କହିଣ ନାରଦ ମୁନି ଗଲେ ଅନ୍ତରାତନ
 ମରୁତସେନ ଗଜନ ଲେ ସେହିସ୍ଥାନେ ।
 ଆକାଶ ଗଙ୍ଗାରେ ମୁନି ସନ୍ଧ୍ୟା କରୁଥିଲେ
 ନୃପତିର ମୁଣି ଦେଖି ଉପ୍ପେ ପଳାଇଲେ ।
 କେଶ ମୁକୁଳ ବସନ ପଡ଼ଇ ଯେ ଖସି
 ପଳାଇଲ ବାପ ବାପ ବୋଲି ବାଳଶିଖି ।
 କିଶ ଶତେ ଯୋଜନ ଯେ ଗୁଣ୍ଠିଲ ଲେଉଟି
 ଲେଉଟି ଗୁହାଁରେ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲ ଝୁଣି ।
 ଖଡ୍ଗର ଦେନ ଗମଇ ପଡ଼େ ମହାସୟେ
 ମୁଣିଧର ଆହୋଶିଲ ସହ ତେଜ ପ୍ରାୟେ ।
 ଦନ୍ତେ ଭରଣ ସେ ଦେନ ବୋଲେ ରଖ ରଖ
 ତୁ ମହାତମା ନ ମାର ମୁଁ ଅଟେ ନରେଶ ।
 ସନ୍ଧ୍ୟେ ପାଇ ଗୁଣ୍ଠିଲ ତାହାର ବଦନ
 କତ କୁମର ବୋଇଲ ତୁ ମରୁତସେନ ।
 ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ଅଭିଶାପେ କଳ୍ପଣ ଗଜନ
 ଶସ୍ତ୍ର ସହୋଇ ଉଠିଲ ବଶିଷ୍ଠ ନନ୍ଦନ ।
 ତେଣୁ ଦେଖି ପଳାଇଲ ତାହା ପର ବୁଝି
 ଉପ୍ପେ ଲୁଚିଅଛି ଏବେ ମେରୁଦୋଠ ମଝି ।
 ଶୁଣି ମରୁତସେନ ଯେ କଲ ପ୍ରଣିପାତ
 କରିବ ମୁଁ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ ତପୋବନ୍ତ ।

ଆସିଲ ଯାଜ୍ଞି କପଣେ କୁସୁକୁ ବରଦ
 ଅନେକ ଦୁଃଖ ପାଇଲ କୁହୁକୁ ସେବକ ।
 କତ ବୋଇଲେ ବରଣ ଘେନିଲ ମୁଁ ଗଜା
 ଆମ୍ଭ ସରକ ତୋହର ଯୋଗାଡ଼ କର ଯା ।
 ସବ୍ ସମ୍ପାଦି କରୁକୁ ମୋହର ଅସୁତେ
 ମୁହିଁ ସୁତ ମଣିବୁତ ନାମେ ପରବତେ ।
 ପ୍ରଥାବଧିରେ ବରଣ କର ସୋମବର୍ଣ୍ଣୀ
 ଏହା କହି ବରଣ ସେ ନେଲେ କାଳଶିଖି ।
 ବଜୟ ମରୁତସେନ ଯାଇ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ
 କରଇ ଯେ ଯୋଗ ଯୌମ୍ୟ ପୁରୁଷହରମତେ ।
 ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଗଜା ସବୁ ସମ୍ପାଦିଲ
 କତରୁଣି ସଜ୍ଜି ଧିରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
 ଅନେକ ଦୁରରେ ଆଇ ଡାକସବ ନୃପ
 ମୁଁ ମରୁତସେନ ମୋତେ ନ ଚାହିଁ କୋପ ।
 ଗହ ଗହ ଶବ୍ଦରେ ଶୁଭଲକ ବାଣୀ
 ଆସନ କମ୍ପନ୍ତେ କତ ଧାନେ ତାହା ଜାଣି ।
 ସଶକେ ବାଳୁତ ପୁଣି ସଶକେ ସେ ଜ୍ଞତା
 ମନ କଲେ ଦୁଃଖ ହୁଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବାରତା ।
 ଏକାଲେ ମରୁତସେନ ତରଣେ ପ୍ରମେ
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥକୁ ବଳିପ୍ତେ କର ଦେବ ସ୍ୱାମି ।
 ଗଜାର ବଚନ ଶୁଣି ବୋଇଲେ ସେ କତ
 କୁହ ଆଗ ହୋଇଥାଅ ମୁଁ ହେଉଛି ପଛ ।
 ପଥ ଅତି ଦୁର୍ଗମ ତୁ ଆଗେ ଚଳ ବାବୁ
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ଯାଅ ତହିଁ ଆମ୍ଭକୁ ଦେଖିବୁ ।
 ଏତେ ବୋଲି କତରୁଣି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧ ନ ହେଲେ
 ମନଯାନ ଚଡ଼ି ଯାଗେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ମରୁତସେନ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ସୁଗନ୍ଧରେ
 କତକୁ ଦେଖିଲ କସିଅଛନ୍ତି ସେଠାରେ ।
 ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଣ ପରୁରଇ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ଆଗେ କପରି ଅଇଲ ଆଦେ ତପସ୍ବର ।
 ସେ ବୋଲେ ମୋର ମହିମା ନ ଜାଣୁ ମରୁତ
 ମନ ଯଥା ଗମେ ମୋର ଗମନ ସେ ମତ ।
 ତହୁଁ ଦେଖାଇଲ ଯାଗସମ୍ପଦ ନରେନ୍ଦ୍ର
 ଦେଖି ଉପହାସ କଲ ମୁନିକୁଳଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଉଆଇଅଛୁ ତ ବଡ଼ ସମ୍ଭାର ନୃପତି
 ଆଜି ଯାଗକୁ ଉତ୍ତମ ଜାଣ ଏ ଯୁକତି ।

ଅଶ୍ୱମେଧଯାଗ ଗଜା ଦୁହେ ଏଣେ କର
 ଶୁଣି କରଯୋଡ଼ି ପୁଣି କହେ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।
 କତ ବୋଇଲେ ଯେବେ କୁ ବାବୁ ଆମ୍ଭକୁ
 ଆସ ହୋ ମରୁତ ଧନ ଦେବାକ ରୁହୁ ।
 ବଦନ୍ତ ବଣିଷ୍ଠମୁନ ଶୁଣ ବୋ ସୁଧୂଷି
 କନ କଥାରେ ମରୁତସେନ ବେଗେ ଉଠି ।
 ମହାଅରଣ୍ୟେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ସୌଗନ୍ଧ୍ୟବନ ସହସ୍ର ଯୋଜନ ଯେ ଗୁର ।
 ବ.ଗଣ ନଦୀର ପାଶେ ରଉତ୍ରୁ ଉବତ
 କତ ବୋଲେ ଗଜା ଏଥେ ହୁଅ ତୁ ଗୁପ୍ତ ।
 ଅନ୍ୟ କାହାରିକୁ କୁହ ନ ହୋଇବୁ ଦୁଃଖ
 ଏଥେ ଥାଏ ମହାହୁତ୍ର ନାମରେ ଗନ୍ତସ ।
 ମଣିଉତ୍ର ବୋଲି ପୁଣି ଗନ୍ତସେକ ଅଛୁ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ କବା ଚଣ୍ଡାଳ ସବୁ ଯାଏ ଭସି ।
 ହୁତ୍ର ସତ୍ୟସୁଗେ କାଶୀକ ସୀ ସେବା କଲ
 ସତରଲକ୍ଷ ବରଷ ଲୁହା ସେ ଇଷିଲ ।
 ଶବ୍ଦେ ତାକୁ ବର ଦେଲେ ଦେବ ସଦାନନ୍ଦ
 ଇଶ୍ୱରକୁ ମାଗିଲ ସେ ମହେଶ୍ୱର ପଦ ।
 ହେଲେ ତାକୁ ବର ଦେଲେ ଦେବ ଗୁଣନିଧି
 ମୋର ଉଦ ଦେନ ଭୁଞ୍ଜି ଯେ ଅଛୁ ବାରିଧି ।
 ହର ବର ପାଇ ଦୈତ୍ୟ ସିନ୍ଧୁକୁ ଗମିଲ
 ବହୁଧନ ଆଣି ତହୁଁ ଉଣ୍ଡାରେ ରଖିଲ ।
 ତୁ ଏଥି ମରୁତଗଜା ରହିଥାଅ ଦଣ୍ଡେ
 ଆମ୍ଭେ ଏଥୁ ଯାଇ ଘେନି ଆସୁ ରହଣଶ୍ରେ ।
 ଏହି ପବିତ୍ର ଉପରେ ଗୁପ୍ତେ ରହିଥିବୁ
 ଆମ୍ଭର ଡାକ ଶୁଣିଲେ ବହନ ହୁ ପବୁ ।
 ଏତେ କହି କତ ଯହୁଁ ବେଗେ ଚଳଗଲେ
 ରଉତ୍ରୁ ପବିତ୍ର ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ନିଗ୍ରାରେ ସେ ମଣିଉତ୍ର ନ ଜାଣଇ କହୁ
 ଭୟେ ଘୋକାଏ ଦୁରରେ କତରୁଣି ଅଛୁ ।
 ଶବ୍ଦସବୁ ଆତଯାତ ହେଲେ ଯେତେବେଳେ
 ତଥାହିଁ ଉଠି ବସିଲ ଅସୁର ଚଣ୍ଡାଳେ ।
 ଦଇତ୍ୟ ଜହ୍ନାନ୍ତ ମାର ସୁବଳକ ଯହୁଁ
 ଚଣ୍ଡାଳ ଅସୁର ବେଗେ ତଥାହିଁ ଉଠି ।
 ବୋଇଲ ଅମରୁର କଲ ଆରେ ଦୈତ
 ତନୁଦିନ ଆର ନାହିଁ ନରଭୋଜ୍ୟ ।

ତୋର ମାଂସ ଭକ୍ଷିଲେ ମୁଁ ହୋଇବି ସେ ସ୍ବପ୍ନ
 ଆସ ଆସ ମହାତ୍ମା ତୁ ଅଜ୍ଞାନ ବାଳୁକ ।
 କତ ବୋଇଲୁକ ମୋତେ ଶୁଣି କି ନା ବାବୁ
 ପଦାର୍ଥକ ମାଣିବି ମୋତେ ଦାନ ଦେବୁ ।
 ମଣିଉବୁ ବୋଇଲୁକ ଯେଣେ ତୋର କାର୍ଯ୍ୟ
 ମୁହିଁ ତାହା ନିର୍ଭୀକର ଦେବ ଆହୋ ଦ୍ବିଜ ।
 ରୁଷି ବୋଇଲେ ମରୁତସେନ ନୃପମଣି
 ଲଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ ଅଶ୍ରୁମେଧ କରିବ ସେ ପୁଣି ।
 ମୋତେ ସେ ବରୁଣ ଆଜ ଯାଗନକପଣେ
 ଧନ ନ ଅଶ୍ରୁ ଲ ଆସିଅଛି ସେ କାରଣେ ।
 ମଣିଉବୁ ବୋଇଲୁ ମୁଁ ଅଟଇ ଶସସ
 ମୋହର ନିଜ ଆହାର ଅଟେ ମଧୁ ମାଂସ ।
 ବଶେଷେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୁଝି ଦେବମନ୍ତ୍ରେ ପିଠି
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ମାଂସ ଭକ୍ଷିଲେ ନ ରହଇ ବ୍ୟାଧି ।
 ଯତନେ ଲେଖି ଆମ୍ଭେ ସେ ମଧୁମାଂସ ଭକ୍ଷୁ
 ଏଡ଼େ ପ୍ରମାଦେ ପଡ଼ିଲୁ କର୍ପା ଦେଖୁ ଦେଖୁ ।
 କତ ବୋଇଲୁ ମୁଁ ତୁତ ଭବିଷ୍ୟତ ଲୀଳା
 ମୁଁ ଜାଣଇ ତୋର ସପ୍ତସୁରୁଷ ବାରତା ।
 ପର ଉପକାରେ ମରଣକୁ ନ ଡରଇ
 ସଦା ପରଦୁଃଖେ ମୁହିଁ ଦୁଃଖୀ ସେ ଅଟଇ ।
 ମଣିଉବୁ ବୋଲେ ଯେବେ ଦେବ ତୋତେ ଧନ
 କିଏ ଏଥୁ ବହୁନେବ ତୁ ମୋର ଭୋଜନ ।
 କତ ବୋଇଲୁ ମୁଁ ନିଜେ ଧନ ଦେନ ଯିବି
 ମରୁତସେନକୁ ଦେଇ ପୁଣି ମୁଁ ଆସିବି ।
 ବରୁରେ ମଣିଉବୁ ଏ ପର ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ
 ଆସିବ କି ନ ଆସିବ ବାରେ ତାହା ଦେଖି ।
 ଏତେ ଭାବଣ ଅସୁର କତେ ଦେନଗଲୁ
 ହିରଣ୍ୟ ପଦ୍ମେ ବାସୁନ୍ଧର ଦେଖାଇଲୁ ।
 ଯେତେକ ଅଶ୍ବର ଧନ ନିଅ ହୋ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଧନ ନେଇ ବେଇଆସ ତୁ ଏଥେ ବହନ ।
 ତୁ ଯେବେ ଆସିବୁ ମୋର ଆଜ ହେବ ଗ୍ରାସ
 ନ ଆସିଲେ ପଥଆତ୍ମା ମୋର ଉପବାସ ।
 ଏକ ନିଧରେ କନକ ଅଛି ଦଶଲକ୍ଷ
 ସାରବୃତ୍ତିପଣେ ତାହା ଭୋଗ କଲୁ କତ ।
 ମରୁତସେନ ଗୁଜାର ସନ୍ନିଧେ ମିଳଇ
 ବେଶି ସହସ୍ରେ ବ୍ରଣାମ କରେ ନିରସାର୍ଥ ।

କତ ବୋଇଲୁ ତୁ ଧନ ବହୁ ଦେନଯାଅ
 ଶୁଭେ ନିଜ ସଙ୍ଗେ ଯାଇ ତୁହି ରହୁଥାଅ ।
 ତହୁଁ ସେ ବନରୁ ଶେବଆଣି ମହାଶବ୍ଦ
 ବନନ କରିଲୁ ଗଜା ଦଶଲକ୍ଷ ଗଜ ।
 ଧନଯାକ ଲବ ସେହି ଗଜଙ୍କ ଉପରେ
 ମରୁତସେନ ଚଳିଲ ଆନନ୍ଦ ମନରେ ।
 କତମୁନି ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ମହାଶବ୍ଦ
 ଅଶ୍ରୁମେଧ ଯାଗକୃତେ ବେଗ ହୋଇ ଯାଅ ।
 ଗଜା ବୋଲେ ଯାଗନକ ଅଟଇ ଆପଣ
 ମୁଁ ଆଗରେ ଉଲେ କିଏ ହେବ ପ୍ରୟୋଜନ ।
 କତମୁନି ବୋଇଲୁ ମୁଁ ଯିବି ଆଉ କାହୁଁ
 ଏ ଧନ ଆଣିଲୁ ମୁହିଁ ମଣିଉବୁ ତହୁଁ ।
 ତାହାର ଆଜକୁ ତିନିଦିନ ଉପବାସ
 ମୋତେ ଭକ୍ଷିଲେ ତାହାର ଆତ୍ମା ହେବ ତୋର
 ତୋ କାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ବେଗେ ଆଇଲୁ ମୁହିଁ
 ମୋହର ଯିବାକୁ ସେହି ବାଟ ଥିବ ଚାହିଁ ।
 ଏହା ଶୁଣି ବୋଲେ ଏହା କହନ୍ତି କି ଲୋକେ
 ତୁମ୍ଭେ କର୍ପା ଯିବ ଦୈତ୍ୟ ମରୁ ତହିଁ ଶ୍ରେକେ
 ଆପେ ମରି ପରକୁ ଯେ ଦୟାକରିବାର
 କେବେ ଏହା ଶୁଣି ନାହିଁ ଆହେ ମୁନିବର ।
 କତ ବୋଇଲୁ ସେ ମୋତେ କରୁଅଛି ଆଶ
 ନ ଗଲେ ଧର୍ମ ମୋହର ହୋଇବ ବିନାଶ ।
 ଅନେକ ବେକୁଲୁ ହୋଇ ବୋଲେ ନୃପମଣି
 କତ ନ ଶୁଣେ ମରୁତସେନ ଗଜା ବାଣୀ ।
 ଭୟେ କଣ୍ଠ ଶୁଷ୍କ ଗଜା ନ ପାରିଲୁ ଗୁଲି
 ବୋଇଲୁ ଆଜ୍ଞା ତ ଅଶ୍ରୁମେଧ ଯାଗକଲୁ ।
 ଅନେକ ବୁଝାଇ କହେ ଗଜାକୁ ଯେ କତ
 ପାଷାଣର ରେଖା ଜାଣ ମହତକ ଦାତ ।
 ବାବୁ ବିଚଳିତ ହୁଏ ଯେଉଁ ପୁରୁଷର
 କିସ ତାର ଧର୍ମ କିସ ତପସ୍ୟା ତାହାର ।
 ଏତେ ବୋଲି କତ ଘୋରବନକୁ ଚଳିଲେ
 ହିରଣ୍ୟଗର୍ଭ ପଦ୍ମେ ସର୍ପରେ ଉଠିଲେ ।
 ବିଳମ୍ବ ଦେଖି ବୋଇଲୁ ମୁଁ ବଡ଼ ମରୁଗ
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଉପେକ୍ଷିଲୁ କିହିଥିଲୁ ଶ୍ରେଣ ।
 ଗୁଳିଣ ଯୋଜନଯାଏ କେହି ମୋର ଡରେ
 ପଣି ନ ପାରିବୁ କାହୁଁ ଆସେ ପୁନର୍ବାର ।

ଅପାର ବେଳେ ଅସୁର ଶୁଣିଲେ ବାଟ
 ନ ଦେଖି ନରାଣ ତୋର ବାଟେ ପୁଣି ଆଶ
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଯାଇଁ ମିଳିଲେ ସେ ଦ୍ଵିଜ
 ତାକୁ ଦେଖି ମଣିଭଦ୍ର ତୋରର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ।
 ଏକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ତାହାକୁ ଚାହିଁ ବଢ଼ିରଲ
 ବାଜୁତ ହୋଇ ଉତ୍ତମ ସାଧୁ ଏ ଅଟଳ ।
 ଗିରିବଦ ଉତ୍ତରକୁ ଉଠିବା ସମୟେ
 ମଣିଭଦ୍ର ବୋଇଲେ କି ଅଇଲେ ଯତ୍ନ ।
 ମାତା ପିତା ପ୍ରାଣ କରେ ନାହିଁ କୋର ନେତ୍ର
 କେମନ୍ତେ ମୁରୁଛି ତୋତେପ୍ରତି ଦେଲେଦେବ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ତୁ ପୁଣି ଏଡ଼େକ ନିର୍ଭୟ
 ଏଠାକୁ ତୁ ଆସିବାକୁ ନ କରୁ ରେ ଭୟ ।
 ଏହା ଶୁଣି କିତ ବୋଲେ କିଛି ନ ପର
 ଶୀଘ୍ର ମୋତେ ଖାଇ ତୋର ଅମ୍ବା ତୃପ୍ତକର
 ମଣିଭଦ୍ର ବୋଇଲେ ମୁଁ କ୍ଷୁଧାରେ ଆତୁର
 ବଡ଼ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ବେଶିଲି ମହାମା ତୋହର ।
 ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇ ପୁଣି ତୁ ଏଡ଼େକ ମହତ
 ତୋତେ ଭକ୍ତବାକୁ ମୋର ନ ବଳର ସତ ।
 କିତ ବୋଇଲେ ତୁ ପୁଣି ହୋଇ ବଡ଼ଭଗ୍ନ
 ମୋତେ ପ୍ରତିଲେ କ୍ଷୁଧାରେ ହେବୁ ବଡ଼ ଦୁଃଖୀ
 କ୍ଷୁଧାର୍ଥୀ ଆତ୍ମାକୁ ସେହୁ କରନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ
 କହିଲେ ତ ନ ସରଇ ଏଥି ଯେତେ ବୋଧ ।
 ମଣିଭଦ୍ର ବୋଇଲେ ମୁଁ ହୋଇଲି ତୃପ୍ତ
 ବଚନେ ତୋଷିଲୁ ମୋତେ ତୁ ବାଜୁତ ଯତ
 ହୋଇଲେ ତୃପ୍ତ ଯେ ତୋତେ କଳିତେଜ୍ୟ
 ତୋହର ମନ୍ଦିରକୁ ତୁ ବେଗେ ଚଳି ଯାଯା
 ମଣିଭଦ୍ର ତେଜ୍ୟକରି କିତ ତହୁଁ ଆସି
 ବାଜୁତ ପ୍ରାୟ କୁଲର ବନେ ବାଳଶିଖି ।
 ପଡ଼ାଇଲେ ଏକ ପୁଅ ବୋଲି ବୃହସ୍ପତି
 ତେଣୁ ଅସୟ ବାଜୁତ ବଢ଼ିଲିତ ମତ ।
 ଏଥିଅନ୍ତେ ଯେ ବଲ୍ଲଙ୍କ ଦେଶ ମହାବଳୀ
 ଅଗସ୍ତି ମହାରୁଷିଙ୍କ ପାଦ କଲେ ପୂଜା ।
 ଅନେକ ଧନ ଘେନି ସେ ମରୁତ ଅଇଲେ
 କାହାକୁ ବରଣ କରି ଅଶ୍ଵମେଧ କଲ ।
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ମହାବୟୁ
 ଏ ବସ୍ତୁ ପୁରଣ ଶୁଣି ପାପ କର କ୍ଷୟ ।

ଅନେକ ମହାରୁଷିଙ୍କୁ ବରଣ ମରୁତ
 କରକ ବରଣ ଶୁଣି ହେଲେ ସବେ ଭୀତ ।
 ନାରଦ ଭଣ୍ଡରେ ବୃହସ୍ପତିଙ୍କର ଆଗେ
 ପୁଷ୍କଳସ୍ଥ ହେଲେ ତୋତେ ମନ୍ଦର୍ମ ଯୋଗେ ।
 ସୋମବର୍ଣ୍ଣୀ ସେ ମରୁତସେନ ମହାବୟୁ
 ଦେବଯାଗ କରିବାକୁ ବରେ ତୋ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଧନଶୀଳ ଦେଖି ତୋର ପୁଅ କିତ ଗଲ
 ମଣିଭଦ୍ରା ଦାନବକୁ ଧନ ସେ ମାଣିଲ ।
 ଦେଶସ ଶ୍ରେଜନ ହେଲେ ସେ ତୋହର ବାଳ
 ତେଣୁ କିତକୁ ବନରେ ପଡ଼ିଲେ କଟାଳ ।
 ଶୁଣି କୋପ କଲେ ଦେବ ଗୁରୁ ବୃହସ୍ପତି
 କରେ କିବିତ ଧରିଲେ ହୋଇ କୋପମୁଖି ।
 କୋପେଣ ପଣ୍ଡିତ ତହୁଁ ଧାମନ୍ତ ଗରଜ
 ଯାଗଶାଳ ସହିତରେ ପକାଇଲେ ଭାଜ ।
 ଅନେକ ରୁଷି ସେ ସେହୁ ଯାଗଶାଳେ ଥିଲେ
 ବୃହସ୍ପତିଙ୍କର ଭୟେ ସବେ ପଳାଇଲେ ।
 ମରୁତସେନ ନୃପତି ପଳାଇଲେ ଡରେ
 ଯାଇଣ ଲୁଚିଲେ ସେହି ମନ୍ଦରେ କନ୍ଦରେ ।
 ଶୁଣି ହୋ ଯୁଧିଷ୍ଠି ତହିଁ ଖୋଲ ହେଲେ ଯହୁଁ
 ଭାଜିଲେ ଯାଗ ଆଗେନ ନୋହିଲେକ ତହୁଁ ।
 ଶୁଣି ଆହୋ ମହାବଳୀ ବଦନ୍ତ ବଶିଷ୍ଠ
 ମରୁତସେନ ବଜାର ଯାଗ ହେଲେ ନଷ୍ଟ ।
 ଯେତେ ଧନ ସେ ମରୁତ ବହୁ ଆଣିଥିଲେ
 ପବନ ଖୋଳାଇ ଏହା ମଧ୍ୟ ପୁରାଇଲ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣସ୍ତ୍ରୀ ସୁଗନ୍ଧା ଯୋଗାଡ଼ୁଛି ଯେତେ
 ନିଉଡ଼ି ପଲମ ସବୁ କଳସୀ ସହିତେ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଆଳ ଗିନା ଖୋର ଆଦିକର
 ସମସ୍ତ ରଖିଲେ ଖୋଲି ପୁଣି ଏହି ଗିରି ।
 ମରୁତସେନ ବୋଇଲେ ଯେ ମୋହର ବଂଶେ
 ଅଶ୍ଵମେଧ କରିବ ସେ ନେବ ଏହା ତୋଷେ
 ଅନେକ ପୁରୁଷ ଏବେ ଗଲେ ତୋର ବହୁ
 ଅଶ୍ଵମେଧ କରିବାକୁ କେ ଭଜନ ନୋହୁ ।
 ବଶିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ତୁ ଯେ ପରଧନ ବୋଲୁ
 ତଦନ୍ତ କରି ଏଥିର ପର୍ଥ କହିଦେଲୁ ।
 ତୋହର ଉପରବଂଶ ଅର୍ଜିତ ଏ ଧନ
 ଏହା ଘେନି ଯାଗ କର ଯୁଧିଷ୍ଠି ଗଜନ ।

ବଶିଷ୍ଠ ବାକ୍ୟେ ପିଟିଲ ତାଙ୍କ ମନୋଭ୍ରାନ୍ତ
ତହୁଁ ପାଣ୍ଡବମାନେ ଯେ ଧନ ଘେନି ଯାନ୍ତି ।
ଚନ୍ଦ୍ରବକୋଟି ଯେ ଭର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁଣ୍ୟବଳେ
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗାଡ଼ମାନ ନେଲେ ଯାଗଣାଲେ
ନମସ୍ତେ ଜମଳାପତି ନମସ୍ତେ ମୁସରି
ଯେଉଁ ଦେବ ଏ ସଂସାର ହୃଦେ ଅବତରି ।
ସେ ଦେବ ପାଦପଙ୍କଜେ ନିତ୍ୟ ମୋର ସେବ
ନମସ୍ତେ ଶାରଳାଦାସ ଗତି ମୁକ୍ତି ଦେବା ।

ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ

ଶୁଣ ବୈଦସ୍ୱତମନୁ ବବନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
ଧନ ନେଇଣ ପାଣ୍ଡବେ ହୋଇଲେ ତୃପ୍ତ ।
ଏଥୁଅନ୍ତେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସେ ଯାଗ ଆରୋପି
ସୁମରନ୍ତେ ଭଜେକଲେ ଆସି ସବତରୀ ।
ସୁମନ୍ତକ ବଶ୍ୱାମିତ ବାମଦେବ ମୁନି
ବୁଦ୍ଧିଦାରେ ଯାଗନିଜ ବଶିଷ୍ଠଙ୍କୁ ଘେନି ।
ସବୁର ସହସ୍ର ଶିଷ୍ୟ ଘେନି ମାରକଣ୍ଡ
ନର୍ମଣ କରନ୍ତି ବସି ସେହି ଯାଗକୁଣ୍ଡ ।
ଦୁଃସାସଙ୍କ ତୁଲେ ନରସହସ୍ର ଯେ ତେଲ
ଦିଶାୟ ଇଶ୍ୱର କି ଯେ ଯୋଗେ ଭଜେ କଲ
ବାଇଶି ସହସ୍ର ଶିଷ୍ୟ ଘେନି ମୁଁ ଆସିଲି
ଶୁକମୁନି ଜଇମିନି ଅଛନ୍ତି ଦେଖିଲି ।
ଶୈଳପ୍ତି ବଞ୍ଚିତକ ଯେ ଯୌମ୍ୟ ଋଷ୍ୟଶୃଙ୍ଗ
ସମସ୍ତେ ମିଳିଲେ ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ଯାଗ ।
ବ୍ୟାସଙ୍କୁ ଯେ ସୁମରଣା କଲେ ଧର୍ମସୁତ
ଶୀଘ୍ର ଚଳିଲେ ସେ ଥିଲେ ଜଳଦ ପବନ ।
ଘଳିଲେ ସବୁ କଥାରେ ସୁମରେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ଧାନ୍ତିକାରେ ଭଜେକଲେ ଘେନି ଶିଷ୍ୟଗୋଷ୍ଠି
ସାଠିଏ ସହସ୍ରଶିଷ୍ୟ ବ୍ୟାସଙ୍କର ତୁଲେ
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ରାଜ୍ୟେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
ପିତାମହ ଦେଖି ରାଜା ପ୍ରଭୁଲେ ଆସନ
ଶତସହସ୍ର ପ୍ରଣାମ କଲ ପଣ୍ଡିତାନ ।
ବ୍ୟାସେ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ନେଇ ବସାଇଲେ କୋଳେ
ପରୁଣିଲେ ସେ ସମସ୍ତ ବାରତା କୁଣ୍ଡଳେ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଜଣାଇଲେ ବ୍ୟାସଙ୍କର ପାଦେ
ଅଶ୍ୱମେଧ କରିବି ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରସାଦେ ।

ବ୍ୟାସ ହୋଇଲେ ତୋହର ଏ ଉଚିତ କର୍ମ
ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ ବଳୀ ନାହିଁ ଆନ କର୍ମ ।
ରାଜହସ୍ତ ଯାଗ କଲୁତୋର ପୁଣ୍ୟବଳେ
ବନ୍ୟାଦୋଷ ଗନ୍ଧ ପଣ୍ଡୁ ଗଲେ ସ୍ୱର୍ଗଆଳେ ।
ପୁଣି ବୋଇଲେ ବାବୁ ତୁ ଶୁଣରେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ଅଶ୍ୱିମାକୁମାରଙ୍କୁ ତୁ ମାଗ ଅଶ୍ୱ ଗୋଟି ।
ଧର୍ମନନ୍ଦନ ଚନ୍ଦ୍ରଲେ ଯୋଗାସନ ଧାନେ
ଆସନ କମ୍ପୁଅଇଲେ ସେ ମଧ୍ୟ ଭୁବନେ ।
ଅଶ୍ୱିମାକୁମାର ଦେଖି କଲେ ସାଧୁ ସାଧୁ
ତୁ ମହାବୋ ଯୁଧିଷ୍ଠି ହେଁ ଲୋକ୍ୟର ବନ୍ଧୁ ।
ଯାଗଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟେ ଯେହେଁ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନହିଁ ଅତୁଟ ।
ଏ ଦୁଇରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆଉ ନାହିଁ ସରଲୋକ୍ୟ
ଏକ ଯାଗେ ବସନ୍ତି ତା ସଙ୍ଗେ ବୃନ୍ଦାରକେ
ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମ ମୋକ୍ଷ ଅଟେ ଗୁଣ ବଧ
ଏ ଗୁଣହେଁ ଏକ ମହାଯାଗେ ହୋଏ ସିଦ୍ଧି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଅଶ୍ୱିମାକୁମାର
କୁବଳୟ ଅଶ୍ୱ ଦିଅ ଯେ ଅଶ୍ୱରେ ସାର ।
ଏହା ଶୁଣିଣ କୁମାର ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲେ
ଅନେକ ବୁଝାଇ ତାଙ୍କୁ କୁବଳୟ ଦେରେ ।
ଅଶ୍ୱକୁ ଘେନି ପାଣ୍ଡବେ ଆରମ୍ଭିଲେ ଯାଗ
ଅନୁକୂଳ କଲେ ବ୍ୟାସ ବହୁ ଅନୁରୋଧ ।
ବ୍ୟାସବୋଇଲେହେଁଲୋକ୍ୟ ତୁହି ଏକ ଦେବ
ଅନନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ତୋତେ କେବଣ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ
ଅଶ୍ୱିମାକୁମାର ତୋର ଅଟନ୍ତି ଯେ ପିତା
ପରମେଷ୍ଠୀ ଆଉ କିଏ ବଚନ ମେଣ୍ଟନ୍ତା ।
ଏ ଅଶ୍ୱ ତୁଲେ କାହାକୁ ବରଗିବୁ ତୁହି
ପ୍ରମାଣିଥିବୁ ଏ ଦେବ ଅଶ୍ୱଗୋଟିକୁହିଁ ।
ପୁଣି ବୋଇଲେ ଚଳାଇ ଯାଉ ଅରଜୁନ
ଆସୁ ରାଜାମାନଙ୍କୁ ସେ ଦେଇ ନମନ୍ତଣ ।
ଏତେକୋଲୁଁ ବ୍ୟାସଦେବ ଅଇଲେ କାନ୍ଦନ୍ତୀ
ଅନେକ ତଥାପି ତାଙ୍କୁ କହିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ।
କୁଲୁକୁ ତୁ ଅଶ୍ୱ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ସୈନ୍ୟଗଣ
ରାଜାଗଣଙ୍କୁ ଯେମନ୍ତେ ନମନ୍ତି ତୁ ଆଣ ।
ସବୁ ନୃପତି ପଢ଼ିଲେ ଆମ୍ଭ ଯୁଦ୍ଧକାଳେ
ବାଳକ ରାଜା ଅଛନ୍ତି ଏ ମହାମଣ୍ଡଳେ ।

ଯେମନ୍ତେ ଉକ୍ତି କରନ୍ତି ସେହି ବାଳସ୍ୱୟ
 ଅନ୍ତରେ ତାକୁ କେବଳ ବେଶାଳକୁ ଉପୁ ।
 ଯଜ୍ଞସ୍ତ ଉତ୍ତମାନ ହୁଏ ସେତେବେଳେ
 ବହୁତ ଲୋକ ଆସନ୍ତି ତହିଁ ଏକମେତ ।
 ତେବେ ସିନା ସହୋଦର ପକ୍ଷରେ ରହଇ
 ଶୁଣିତ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟକାଳେ ସମସ୍ତ ସହଇ ।
 ଯାଅ ଧନଞ୍ଜୟ ହେଉ ତୋତେ ରେ କଳାଶ
 ପୁରୁଷି ବେଳେ ଶେଷକୁ ସୁକାମାନ ଆଶ ।
 ଆମ୍ଭେ ରହୁଥିବୁ ବାକୁ ଏକମୁକାମନେ
 ସେଠାରେ ଭେଟିବୁ ତୋତେ ବୁଝି ରଖ ମନେ
 ଏସନ ସମୟେ ତହିଁ ଦୁଃସା ମହର୍ଷି
 ଅର୍ଜୁନ ସଙ୍ଗି ଥେ ବେଗେ ମିଳିଲେକ ଆସି ।
 ପାର୍ଥିକୁ ବୋଇଲେ ସୁଲ ତସୁ କୁ ପାତକୁ
 ଆମ୍ଭେ ପ୍ରବାନ କରିବୁ ତୋତେ ହିବ୍ୟତସୁ ।
 ଶତେ ଯୋଜନେ ଥାଇ କୁ ଶୁଣିଲେ ପାଲଗୁନ
 ବିହତ ହୋଇବ ତୋତେ ସମସ୍ତ ଯେ ପୁଣି ।
 ଏହୁଠାରୁ ଯାଅ କୁହ ଏକାମ କାନନେ
 ସେ ଶ୍ମାନରୁ ଫଳ ଏକ ଆଶ କୁ କହନେ ।
 ଦୂରେ ଥାଇ ଜାଣିବୁ କୁ ସବୁ ସବ୍ୟସାଚୀ
 ଯେ ଫଳ ଇଚ୍ଛା ତାହାକୁ ଆଣିବୁ କୁ ବାହୁ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଅରଜୁନ ଲେ ତତସ୍ୟ
 କାନନରୁ ଏକଗୋଟି ଫଳ ତହୁଁ ଆଣି ।
 ଦୁଃସାଙ୍କ ହସ୍ତେ ସେହି ଫଳଗୋଟି ଦେଲେ
 ଦୁଃସାସାବୁଣି ସେ ଫଳ ଗୋଟିକ ମନ୍ତ୍ର ଲେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଧରନ୍ତେ ଫଳ ଶିବଦୁଷ୍ଟ ମିଳି
 ହିବ୍ୟ ତସୁବେଳେ ତାଙ୍କୁ ହୋଇ କୁରୁତଳୀ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ କହିଲେ କୁ ଶୁଣ ପାଲଗୁନ
 ଶତେ ଯୋଯନ କୁ ବେଶି ପାରିବୁ ସରଳ ।
 ଏତେ ବୋଲି ତହୁଁ ତଳଗଲେ ଶିବଦୁଷ୍ଟ
 ତଳଇ ତହୁଁ ବିବିସାୟୀର ଯେ ନାଭି ।
 ଶୁଭୁଲେ ଗାଣ୍ଡୀବ ଧନୁ ତୃଣ ଦେଲେ କଣି
 ଅନେକ ରହ ମଣ୍ଡିଲେ ଅଶ୍ୱଦେହ ଆସି
 ବହୁତ ବର୍ଣ୍ଣ ସୁମର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବିବର୍ଣ୍ଣ
 ତହିଁର ସଙ୍ଗେ ମୁକୁତା ରହ ଖଞ୍ଜା ଜାଣ ।
 ଏସନତ ଅଶ୍ୱ ମଣ୍ଡି ତଳାଇଲ ବେଗେ
 ତଳଇ ସେ ସୁଗଧରାପବନୁ ଉଦ୍‌ବେଗେ ।

ଶ୍ରୀକଟୀ ବଟର ତଳେ ତଥାଉଡ଼ି ବ୍ୟାସେ
 ଲକ୍ଷେକ ସଜା ଆଣିବୁ ବସ୍ତ୍ର ଧନୁ ମାସେ ।
 ମକର ମାସରେ ଶେଷ ହୋଇବ ଆଦୃତ
 ଯାଅ ଯାଅ ବୋଲି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ମହାଯତି ।
 ଆତ୍ମେ ପ୍ରବେଶି ପ୍ରଣ୍ଡି ମେ ଯହିଁ ସୋମନାଥ
 ଚର୍ଚ୍ଚନ କରି ପ୍ରଣାମ କଲେ ତାଙ୍କୁ ପାର୍ଥ ।
 ଦେଖିଲ ହେ ଯୋଗେଶ୍ୱର ତୋତେ ପ୍ରଥମରେ
 ଜଗତକାରଣ ନାଥ ପତ୍ତ ତୋ ପ୍ରସ୍ତରେ ।
 ଅଭୟ ନିଶ୍ଚାଳ କୁ ପ୍ରାଂରୁଦ୍ର ଯୋଗୀ
 କହିତ ଦୋଷେ କୁ ଦେଉ ମାୟାଦର୍ପ ସଜି ।
 ଜଗତ ସୋବର ବେବ କୁ ପରମବନ୍ଧୁ
 ସ୍ୱଧାର ଅନ୍ଧକାରକୁ ତୁହି ବେବ ଇନ୍ଦ୍ର ।
 ସ୍ୱାମୀ ସୁର ସୁଗ ତୋତେ ଏକଇ ନିମିଷ
 ବ୍ରହ୍ମା ଦେବତାଙ୍କୁ ହୁଏ ଏକଇ ହବସ ।
 ନାରାୟଣ ଦେବତାଙ୍କୁ ହୁଏ ଦଣ୍ଡ ଦଣ୍ଡ
 ଦେବତା ମାନଙ୍କୁ ହୁଏ ସହସ୍ର ବରଷ ।
 ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ହୁଏ ଅଙ୍ଗେ
 ତେତେବେଳେ ହୁଏ ତୋର ନିଃଶ୍ୱାସର ଅଙ୍ଗେ
 ତୋତେ ଯେବେ ସବସ୍ତେକ କରଷ ହୁଅଇ
 ସତଗତର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପ୍ରଳୟେ ବୁଡ଼ଇ ।
 ସ୍ୱାମୀ ହିବ୍ୟ ରୂପ ଧରୁ କୁ ସ୍ୱଧାର ଅର୍ପେ
 ଇଦଂ ଭୂତନାଥ ଚିନ୍ତାବାକ୍ୟ କସ ତୋତେ
 ଏ ତୋହର ଚିନ୍ତା ବର୍ଣ୍ଣ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି
 ତେଣୁ ଅନୁକୂଳ ଗୋସ ବିମିଳ ତୋ ଦେହି
 ମୁଁ ଯାହା ଜାଣଇ ସବ ସବ ତୋର ସିଦ୍ଧି
 ଅକିଞ୍ଚନ ଜନର କୁ କରୁଣା ବାରିଧି ।
 ସମସ୍ତ ପରକୁ ଦେଇ ଇଚ୍ଛିଲ ଲେଙ୍ଗଟା
 ଅଙ୍ଗେ ପାଂଶ ବୋଲି ଶିରେ ବାନ୍ଧିଅଛ ଜଟା
 କୁ ଦେବ ପରମାନନ୍ଦ ପୁଷ୍ପ ଉତ୍ତମା
 ଶରଣ ରକ୍ଷଣ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ କୁମ୍ଭ ବାନା ।
 ଅଭୂତ ସାଧନା ତବ ନାଥ ସିଲେକରେ
 ବବନ୍ତ ଶାରଳା ଦାସ ଶିବ ଶ୍ରୀପୟରେ ।

ଅଶ୍ୱସହୁତ ଅର୍ଜୁନ ନର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗନ୍ତମଣ
 ଓ ବବୁ ବାହନ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ
 ଶୁଣ ବେବସୁତ ମନୁ ବବନ୍ତ ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 ଅର୍ଜୁନ ବିଜୟ ବେଶି ବିଜେ ପଶୁପତ ।

ଦୁଷ୍ଟର ବାହନେ ଆସି ମିଳନ୍ତେ ଜଗାଳୀ
 ଦେଖି ପାର୍ଥ ଚାଙ୍ଗମାତେ କଲେ ନିରୁତ୍ତଳ ।
 ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀ ଯୋଗେଶ୍ଵର ଶୁଣ ହୋ ବାସବ
 ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ ତୁମ୍ଭେ ଆଜି ଯେ ଆରମ୍ଭ ।
 ଅଶ୍ଵର ଲକ୍ଷଣ ଦେଖି ଅମ୍ଭେ ବିଚ୍ଚରିଲୁ
 ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ ତୁମ୍ଭେ କରୁଛ ନାଶିଲୁ
 ପାର୍ଥ ବୋଲଇ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅ ଆଜେ ନାଥ ।
 ଯାଅ ବୋଲି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଦେବ ବିଶ୍ଵନାଥ
 ଅଲ୍ଲେପ ଧର୍ମକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଅଛ ତୁମ୍ଭେ
 ସେ ମହାଯାଗକୁ ବିଜେ କରିବାଟି ଆମ୍ଭେ ।
 ବହୁ ଗଜା ବଧ କଲ ଏ ଶରତ ଯୁଦ୍ଧେ
 ଧର୍ମ ନାଶ ହାଇ ବାଳ କୁମରର ବଧେ ।
 ଯଦ୍ୟପି ଦୁଷ୍ଟ ହୋଇବ ଗୋ ବାଳକୁମରେ
 ନଧରବ ତାହାଙ୍କର ଦୋଷକୁ ମନରେ ।
 ଏବେ ବୋଲି ହର ଦେବେ ଗଲେ ମନ୍ଦରକୁ
 ଚତୁଃ ଅର୍ଜୁନ ଚଳିଲେ ପଶ୍ଚିମ ଦେଶକୁ ।
 ସୁଗର ଅଶ୍ଵ ସେ ଭୂତ ଉଦ୍‌ବିଷ୍ଠାଜ୍ଞାତା
 ଜାଣଇ ଅନନ୍ତକୋଟି ସୁଗର ବାରତା ।
 ସେ ଅଶ୍ଵ ଯାଇ ପଶିଲ ପଦ୍ମ ବଳ ଦେଶେ
 ଚନ୍ଦ୍ର କରଣ ପରସ୍ପେ ପ୍ରାଣେ ପ୍ରାଣେ ପଶେ ।
 ଦେବଙ୍କ ଆଭରଣରେ ଭୂଷିତ ତା ଅଙ୍ଗ
 କିଷ୍କତ ଗୁଲି ତାହାର ବଡ଼ଲ ସରାଗ ।
 ଜନମନରଞ୍ଜନ ସେ ଚୌରାଣୀ ଲକ୍ଷଣେ
 ଦେଖି ଗଜାମାନେ ହର୍ଷହେବେ ମନେ ମନେ ।
 ଗଜା ଆଗରେ କହିଲେ ଯାଇ ଦେଶାଭିରେ
 ଅପ୍ସର ଅଶ୍ଵ ପଶିଲ ଆସି ଆମ୍ଭ ଗରେ ।
 ଅପାର ରତ୍ନ ତାହାର ଦେହେ କେଶଜିଲ
 ଶୁଣିଣ କର୍ଣ୍ଣଦେଶେ ଆସେ ବିଜେ କଲ ।
 ଅଶ୍ଵକୁ ଦେଖିଣ ଗଜା ମୋହେ ପଡ଼ି ଲେଉଟେ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଅମାତ୍ୟଙ୍କୁ ଘେନି ଧରେ ଯାଇ ଯେବେ
 ଅଶ୍ଵ ପ୍ରତିବାକ୍ୟ କରେ ଗଜା ଗୁଡ଼ ମୋତେ
 ମୁଁହିଁ ଦେବଅଶ୍ଵ ରୁଦ୍ଧ ହରିବୁ କେମନ୍ତେ ।
 ଅଶ୍ଵ ମାକୁମାର ବାକ୍ୟେ ଅଭିଳି ଗଜନ
 ମୋତେ ପୁଣି ସାଜିଅଛି ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଅଶ୍ଵ ମୁଖରୁ ଶୁଣିବେ ଏମନ୍ତ ସୁଲଭ
 ଭଲଇ ନରେନ୍ଦ୍ର ଏହା ବଡ଼ାଇ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।

ଅଶ୍ଵ ହୋଇ ଲକ୍ଷଣ ଏ ମନୁଷ୍ୟର ବାଣୀ
 ପାଣ୍ଡବ ନାମ ଧରନ୍ତେ ଗୁଡ଼େ ନନ୍ଦମଣି ।
 ତା ବଡ଼ ମଣ୍ଡିଲ ଅଶ୍ଵ ଲକ୍ଷଣ ଧରେ
 ସମର୍ପିବ ଅର୍ଜୁନର ଗ୍ରମ୍ଭରେ ଯତନେ ।
 ପରାବେ କର୍ଣ୍ଣଦେଶେ ମହାସ୍ଵେ ଶେମି
 କିଷ୍କତେ ଅନେକ ଦୋଷ କଲ ଦେବ ସ୍ଵାମୀ
 ଶୁଣି ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଗର ପାଳଗୁନ
 ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗକୁ ଯା ଲୋର କଲ ଦେବ ।
 ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ଦୈବସ୍ଵତ ମନୁ
 ପବନୁ ଦେଶେ ଚଳଇ ବାସବର ସ୍ଵନୁ ।
 ପଶ୍ଚିମ ଦେଶେ ଚଳଇ ଗହନ କନ୍ଦରେ
 ବିଜୟ ସେ ଗରବର ମଗଧ ଦେଶରେ ।
 ନନ୍ଦ ଭୃଷୀଳ ଅଟଇ ଜଗସ୍ଵର ପିତା
 ଜଗସ୍ଵର ସହଦେବ ମହାବଳବନ୍ତ ।
 ଜଗସ୍ଵରକୁ ମାଲଲ ଗର ବୃକୋଚର
 ସହଦେବ ସ୍ଵୟଂ ପୁତ୍ର ଅଟଇ ତାହାର ।
 ତାକୁ ଗଜା କଲ ଶ୍ରମସେନ ସେହି ଶ୍ଵେତେ
 ଶରତଯୁଦ୍ଧେ ସେ ଥିଲ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଆଟେ ।
 ସହଦେବତ ନନ୍ଦନ ମହାଦେବ ନୃପ
 ତାହାର ଗୁଣ୍ୟରେ ଅଶ୍ଵ ପଶେ ଦେଇ ଧାପ ।
 ବିଚକ୍ଷଣ ଅଶ୍ଵ ଅଙ୍ଗେ ରହୁଣୀ ଅଛି
 ଯୋଦ୍ଧାହୋଇ ସେ ଅଶ୍ଵକୁ କେ ଅବା ମୁରୁଛି
 ଅଶ୍ଵ ଅଭଲ ଦୁଷ୍ଟ ନାମ ସେନାପତି
 ବାହନେଇ ଦେଲ ମହାଦେବର ଯେ କଥ ।
 ଗଜାକୁ ଦେଖି ହସିଲ କୁବଳୟା ହସୁ
 ତା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲ ମହାଦେବଶୟ ।
 କିମ୍ଭୂତ କାରଣ ଏହା କହ ସେନାପତି
 ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରାୟ ହସଇ ଏ କେଉଁ ସୁକତ ।
 ସନ୍ଧ୍ୟେ ଯାଇ କହିଲ ତାକୁ ମହାଗଜ
 ଶ୍ଵେତ ଅଶ୍ଵ ତୁ ପଶୁହୋଇ ହସୁ କି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ।
 ଅଶ୍ଵ ବୋଲଇ ମୁଁ ଅଟେ ଆବାଶର ହସ
 କୁବଳୟା ନାମମୋର ମୋତେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଆଣିଅଛି ଅଶ୍ଵମେଧ କରିବେ ସ୍ଵୟଂ
 ଗଜା କରିବେ ଧଳିଲେ ହୋଇବ ଅଶ୍ଵଶ୍ଵ ।
 ଶୁଣିଣ ସାନନ୍ଦ ହେଲ ମହାଦେବ ଗଜା
 ସେ ପାଣ୍ଡବ ଯୋଗୁଁ ନାଶଗଲେ ମୋର ଅଙ୍ଗ ।

ପିତାହିଁ ପ୍ରହର ମୋର ସେ ଶୁଭର ପ୍ରାଣ
ପାଇଲ ମୁଁ ପାଣ୍ଡବକୁ ମୋର ବନ୍ଧ ହୋଧେ ।
ଏତେ ବୋଲି ଅଶ୍ବକୁ ସେ ଦୂତ କରି ଧରି
ଅର୍ଜୁନ ଶୁଣିଲେ ପୁଣି ପଞ୍ଚଦଶ ଘଡ଼ି ।
କାଟି ଚାଲିଲେ ସବୁ ସେ ଅଶ୍ବ ନ ଆସଇ
ଏକାକୀ ହୋଇ ଅର୍ଜୁନ ସେ ଶୁଭେ ପଶଇ ।
ଦେଖି ଉଗାଳିଲେ ତାକୁ ଅନେକ ସଇନ
ନାଶ୍ବର ବଦାତ ତାକୁ କଲେ ପାଲଗୁନ ।
ଏକ ପ୍ରହାରେ ଅନେକ ସୈନ୍ୟ ଚାହିଁ ଲେଟି
ଦେଖି ଶୁଭେ ସମରେ ଆସେ ଗଲ ଉଠି ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଲିଲେ ଆହୋ ଶୁଣିବାକ ତୁମ୍ଭେ
ଗଜା ନିନ୍ଦଣ କରି ଆସିଅଛୁ ଆସୁ ।
ଅଦୋଷେ ନାଶ ନ କର ତୋର ସୈନ୍ୟବଳ
ସୈନ୍ୟ ଭେଦ ଆସେ ଅଶ୍ବମେଧ ଯାଗେ ତଳ
ମନ୍ତ୍ରୀ ତାହାକୁ ବୁଝାଏ ଶୁଣି ନରପତି
ଶୈଳେନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥ ଅଟେ ଏକ କ୍ଷତ୍ରୀ
ଏମନ୍ତ ମନ୍ତ୍ରମା ସବୁ ଶୁଣିଲକ ସବୁ
ନିଉଁଛୁଳି କଲ ସହଦେବର ତନୟ ।
ନମନ୍ତଣ କରି ତାକୁ ବୋଲଇ ପାଲଗୁନ
ଏହିକ୍ଷଣି ତଳ ତୁ ହୋ ପାପମନ୍ତ୍ରୀ ଦେନ ।
ଲକ୍ଷେ ଗଜା ମଧ୍ୟେ ଯାଇଁ ଦେନ ଅର୍ବ୍ୟମାର
ତଳିଲ ସେ ହାତେବ ହସ୍ତିନା ନଗର ।
ଅର୍ଜୁନ ସେ ଅଶ୍ବ ଦେଖେ ଦେଲକ ତଳାଇ
ଭୀମସେନା ପୁର ସେବ ପଶିଲକ ଯାଇଁ ।
ଅଭୟମନୁ ବୋଲି ଯେ ତହିଁରେ ନୁପତି
ଅଶ୍ବକୁ ଦେଖି ମିଳିଲ ଆସି ତାର କତି ।
ଅପୁତ ଦେଖି ଧରିବାପାଇଁ କଲ ଇଚ୍ଛା
ଅଶ୍ବ ବୋଲଇ ନୃପତିକୁ ନ କର ତୁ ବାଞ୍ଛା ।
ପାଣ୍ଡବେ କରିବେ ପୁଣି ଅଶ୍ବମେଧ ଯାଗ
ଯୋଦ୍ଧାକୁ ଦେନ ଗଜା ତୁ ତଳ ହୋଇ ଦେନ
ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ଅଛନ୍ତି ଗଜା ନଦୀକୂଳେ
ଶୁଣି ଦନ୍ତ ଦେନ ମନ୍ତ୍ରପାଳ ଦେଖେ ତଳେ ।
ଅନେକ ପୂଜା କରଇ ପାଲଗୁନକୁ ଯାଇ
ବହୁତ ଧନ ରତନ ସଜ୍ଜାରେ ନେଇ ।
ନମନ୍ତଣ ଦେଇ ପାର୍ଥ କହେ ସବ କଥା
ସମବର୍ତ୍ତ ଦେନ ତୁହୋ ତଳ ମହାରଥା ।

ଅଶ୍ବମେଧ ଯାଗରୁଟି ସେତେକ ବ୍ୟାଧ
ଅନେକ ବ୍ରତ୍ୟ ଦେନଶ ତଳେ ସେ ଗଜନ ।
ପାପ ମନ୍ତ୍ରୀ ସହ ତହୁଁ ହସ୍ତିନାକୁ ଗଲ
ଅଶ୍ବ ଦେନ ଦେଖେ ପାର୍ଥ ସେଠାରୁ ତଳିଲ ।
ଦେଲକ ଦେଶରେ ଯାଇଁ ଦେନ ସବ୍ୟସାଚୀ
ଦେଲକସେନ ଅଶ୍ବକୁ ଧରିବାକୁ ଲାଗି ।
ଅଶ୍ବ ବୋଲଇ ମୁଁ ଅଟେ ଅର୍ଜୁନର ହସ୍ତ
ଅଶ୍ବମେଧ ଯାଗକୁ ହୋ ତଳ ଦେଖେ ଗସ୍ତ
ଅର୍ଜୁନହିଁ ଦେନକଲେ ଅଶ୍ବ ପଛ ପଛେ
ଗଜାର ସେ ପୂଜାବଧି ଦେନଶ ଦେବସ୍ତେ ।
ମନ୍ତ୍ରପାଳ ଯୋଗାଡ଼ କରି ଲେଉଟଇ ସେ ଗସ୍ତ
ନାସ୍ତି କରି ତହୁଁ ତଳିଗଲେ ଧନଞ୍ଜୟ ।
ଏହିପରି ବହୁ ଦେଖୁ ବହୁତ ନୁପତି
ନମନ୍ତ୍ରୀ ତଳେ ବିଚିତ୍ରାସୀର ସେ ନାତି ।
ତହୁଁ ସେ ଡାହାଳ ଦେଖେ ଯାଇଣ ମିଳଇ
ଅଶ୍ବ ଦେନ ଗଜାମନେ ବସୁର କରଇ ।
ଅଶ୍ବକୁ ଧରିଲ ବଳେ ଶୁଭବର ସବୁ
ଅଶ୍ବ ବୋଲଇ ଆସୁଅଛୁ ଧନଞ୍ଜୟ ।
ଶୁଣିଣ ଡାହାଳେଶ୍ବର କଲ ଅଶ୍ବପୂଜା
ଅର୍ଜୁନ ଗୁମ୍ଫାରେ ଦେନ ଡାହାଳେଣ ଗଜା ।
ପଞ୍ଚଗୋଟି କୁରୁଜନ ଦେନ ମନ୍ତ୍ରପାଳ
ପ୍ରତୀକ୍ଷ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଦେଖେ ତଳେ ତତକାଳ ।
କ୍ଷୀର ଦେଖେ ପ୍ରଦେଶିଲ ଗାର ପାଲଗୁନ
ଅଶ୍ବ ସଜରେ ଅନେକ ରହ ଅଛୁ ଦେନ ।
ଧର୍ମସେନ ବୋଲି ଅଟେ ତହିଁର ନୁପତି
ଏସ ଗଜା ଅଶ୍ବକୁ ଯାଇ ଧରିଲ ତହୁଁ ।
ଅଶ୍ବ ବୋଲଇ ତୁ ମୋତେ ନ ଧର ହୋ ଗସ୍ତ
ଅଶ୍ବମେଧ ଯାଗପାଇଁ ପାର୍ଥ ଦରବଜୟ ।
ଶୁଣିଣ ସାନନ୍ଦ ଦେଲ କ୍ଷୀରଦେଶ ଗଜା
ଅନେକ ସମ୍ଭାର ଦେଇ କଲ ଅଶ୍ବ ପୂଜା ।
ଅର୍ଜୁନ ବିଜୟ କଲେ ତହିଁ ଦେଖେ ଯାଇଁ
ଅନେକ ଉକତି ତାକୁ କଲ ନରପାଇଁ ।
ନମନ୍ତଣ ଯୋଗାଡ଼ ସେ ଦେଲେକ ବିଦସ୍ତ
ତଳ ଅଶ୍ବ ଦେନ ଅଶ୍ବମେଧକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
ଶୁଣିଣ ସେ ଗଜା ଗଲ ସୈନ୍ୟତୁଲେ ସାଜ
ଡାହାଲ ସଜ୍ଜାରେ ଅଛୁ ଦଶଲକ୍ଷ ବାଜ ।

ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗକୁ ଯେ ତଳେ ନରପତି
 ସମସ୍ତ ଗୁଣ ଏ ସମାଗେଷ୍ଠରେ ତଳନ୍ତି ।
 ମାଧର୍ଯ୍ୟ ଦେଶର ଗୁଣା ମଧୁସେନ ଗୁପ୍ତ
 ତାହାର ଗୁଣ୍ୟରେ ଯାଇ ପଶିଲ ସେ ହସ୍ତ ।
 ଅଶ୍ୱକୁ ଧରନ୍ତେ ସେହି କହିଲ ଯେ କଥା
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗର କାରତା ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଯାଇ ଦରଶନ କଲ ଗୁଣା
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଅଟକିଲ ଘେନି ଯା ଯା ।
 ସକଳ ଅଶ୍ୱମାନଙ୍କୁ କରି ରହମୟ
 ତଳଇ ସେ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ ମଧୁସେନ ଗୁପ୍ତ ।
 ତହୁଁ ପୁଣି ଅର୍ଜୁନ ସେ ଅଶ୍ୱକୁ ତଳାଇ
 ମାନଭଞ୍ଜ ଗୁଣ୍ୟ ପୁଣି ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇ ।
 ଧୀର ଅର୍ଜୁନ ବୋଲି ଯେ ତହିଁର ନୃପତି
 ତାହାର ଗୁଣ୍ୟରେ ଅଶ୍ୱ ପଶିଲକ ଧାତ ।
 ଅଶ୍ୱକୁ ଧରନ୍ତେ ସବୁ କହିଲକ ହସ୍ତ
 ଶୁଣି ସେ ଅଶ୍ୱକୁ ପୂଜା କଲ ମହାଗୁପ୍ତ ।
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଯୋଗାଡ଼କୁ ଦେଇ ଅରଜୁନ
 ଅଶ୍ୱଘେନ ତହିଁ ଗାର ତଳଇ ବହନ ।
 ସାନନ୍ଦ ବଳ ଗୁଣ୍ୟରେ ଗୁଣା ବୃହନ୍ନାଳୀ
 ଅଶ୍ୱ ଘେନ ଅର୍ଜୁନ ତା ଗୁଣ୍ୟ ଯାଇଁ ମିଳ ।
 ଅଶ୍ୱ ଧରନ୍ତେ କହିଲ ସେ ସକଳ କଥା
 ଅଶ୍ୱକଳ ଘେନି ଦେଶେ ତଳେ ମହାରଥା ।
 ନନ୍ଦବନେ ଯାଇ ବିଜେ କଲେ ସବ୍ୟସାଚୀ
 ନନ୍ଦକେଶ୍ୱର ଯେ ତହିଁ ବିଜେ କରି ଅଛି ।
 ନନ୍ଦକେଶ୍ୱର ଯେ ରୁହାଇଲେ ଅର୍ଜୁନକୁ
 ଅମୃତ ପାନ ଶ୍ରେୟନ ଦେଲେକ ତାହାକୁ ।
 ଯଥାଚୟରେ ସେଠାରେ ସାରିଲେ ଶ୍ରେୟନ
 ଆତମନ ସାରି କଲେ ତାମୃତ ତଦ୍ୱଶ ।
 କହିଲେ ନନ୍ଦକେଶ୍ୱର ଗୁଣା ପରମାର୍ଥ
 ଅମୃତ ଲଢ଼ୁକୁ ଦେଲେ ଅର୍ଜୁନର ହସ୍ତ ।
 ଭୁଞ୍ଜିଲେ ଯେ ଯଥା ଭୁଷା ନ ଆସିବ କତି
 ଏମନ୍ତ କହିଲେ ତାକୁ ସେହି ମହାଯତି ।
 ନନ୍ଦକେଶ୍ୱର ସମ୍ବୋଧି ଗଲେ ଗାର ପାର୍ଥ
 ଉଡ଼ଞ୍ଜ ଦେଶରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶି ତୁରିତ ।
 ଅଶ୍ୱ ତଳାଇ ତଳଇ ତହୁଁ ଧନଞ୍ଜୟ
 କନ୍ଦର ନଗରେ ଯାଇଁ କରଇ ବିଜୟ ।

କନ୍ଦର୍ପଗଜାକୁ ତହିଁ କରଇ ଦରଶ
 ଅଶ୍ୱକଳ ଘେନି ତୋର ତଳ ଏହିକ୍ଷଣ ।
 କଳିଙ୍ଗ ଦେଶେ କଳିଙ୍ଗସେନ ଯେ ନୃପତି
 ତାହାକୁ ଦରଶ ଦେଇ ବାସବ ସନ୍ତତି ।
 ଶ୍ରେଣୀର ମଣ୍ଡଳେ ଯାଇଁ ମିଳେ ଅଶ୍ୱ ଘେନି
 ପାଣି ମଣ୍ଡଳ ଯେ କାହିଁ ନନ୍ଦ ଏହି ତଳ ।
 ଲକ୍ଷଣବନ୍ତ ଅଶ୍ୱକୁ ଧରଲେ ନରେନ୍ଦ୍ର
 ଅଶ୍ୱ ବୋଇଲ ମୋ ଲଗି ହେବ ବଡ଼ ହସ୍ତ ।
 ବୋଲେ ମନ୍ତ୍ରପତି ମୋତେ ହେଲେକେ କେ ସତ୍ତ
 ଲକ୍ଷଣବନ୍ତ ତୁ ମୋତେ କାହୁଁ ତେଜ ପାରି ।
 ଏଣେ ବାଟ ଗୁଣି ପାର୍ଥ ବସୁପୁ ବୋଇଲ
 ଏତେବେଳ ଯାଏଁ କପା ଅଶ୍ୱ ନ ଆସିଲ ।
 ଧନୁଶର ଘେନି ତହୁଁ ବିଜେ ସବ୍ୟସାଚୀ
 ଗୁଣ୍ୟ ଭିତରେ ତାହାର ପଶିଯାଉଅଛି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲ ଶୁଣ ଆରେ ଦେଶାତ୍ମର
 ଯାଇଁ ଜଣାଅ ତୋହର ଗଜାର ଗୁମୁର ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ ବୋଲି କହ
 ଆକାଶର ଅଶ୍ୱ ତୁ ହୋ ବେଗେ ଗୁଡ଼ିଅଅ ।
 ଗୁଣା ଆଗରେ କହିଲେ ଦେଶେ ଗୁରୁଗଣ
 ବୋଲେ ମନ୍ତ୍ରକେଶ୍ୱର ତା ଶିର ଛେଦ ଆଣ ।
 ଗଜାର ଆଞ୍ଜରେ ଯୋଉ ଗଲେ ଦେଶକୋଟି
 ଶତେ ପୁର କରି ଯାଇଁ ଦେଖିଲେ କଣ୍ଠଟି ।
 କାମ୍ୟକ ଶର ଅର୍ଜୁନ ତହୁଁ ଦେଶେ ସନ୍ତ
 ଦେଶ କୋଟି ଯୋଉକାର ଶିରଦେଲ ଛେଦ
 ଜଗତରେ ଥାଇ ତାହା ଦେଶେ ମନ୍ତ୍ରପାଳ
 ଆପେ ବିଜେ କଲ ଘେନି ତତୁରଙ୍କ ବଳ ।
 ହସ୍ତି ଏ ତହୁଁ ଅର୍ଜୁନ ପାଶକୁ ସେ ଆସେ
 କି ନିମନ୍ତେ ମୋର ସୈନ୍ୟ ମାଇଲୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷେ
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ କପା ଧରଲୁ ତୁ ହସ୍ତ
 ସେ ଅଶ୍ୱ ଧରଲେ ମୋର ନ ସହଇ ବେହ ।
 ବୋଇଲ ମନ୍ତ୍ରକେଶ୍ୱର ଅଶ୍ୱମେଧ କରି
 ଦେଲେକ ନ ସହି ସୈନ୍ୟ ମାଇଲୁ ମୋହର
 ତୁ ଯେ ସରଳ୍ୟ ମୋହର କଲୁ ପ୍ରାଣେ ନାଶ
 ଏକାନ୍ତେ ସିନା ତୋର କାଟିବ ମାଉଁଷ ।
 ହାବୋଡ଼ା ଶରେକ ତହୁଁ ମାଇଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ଗଜରେ ଉତ୍ତନଶାସୀ ହେଲ ସେ ଗୁଣନ ।

ଗଜାର ପଡ଼ନ୍ତେ ଭୟେ ପଳାଇଲେ ଆଟ
 ରହ ରହ ବୋଲି ତାକେ ଡ୍ରୋଣଗୁରୁ ଚୁଟ ।
 ଶୁକରେ ପ୍ରାଣେକ ବେଳ ସେ ଗର ଅର୍ଜୁନ
 ମହାକେଶବ ଗଜାକୁ କରିଣ ବନ୍ଧନ ।
 ଶିର ଛେଦକ ଲଜ୍ଜନ୍ତେ ଦେଖି ଅମଳାତ୍ୟ
 ରଖ ରଖ ପାର୍ଥ ବୋଲି ବୋଲନ୍ତି ସମସ୍ତେ ।
 ବହୁ ପାପ ହେବ ଗଜା ଶିରଛେଦ ହେଲେ
 ଏହା ବୋଲି ପାର୍ଥପାଦେ ସବେ ପ୍ରଣମିଲେ ।
 ସମସ୍ତଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ
 କାନ୍ଦ ଏହାକୁ ଯଜ୍ଞକୁ କର ହେ ଗମନ ।
 ଗଜାକୁ କୁମ୍ଭର ବେନଯାଅ ଏହିମତେ
 ଯଜ୍ଞ କରଣେ ଯାଆନ୍ତି ନୃପତି ସମସ୍ତେ ।
 ଏମନ୍ତ ବନ୍ଧନ କରି ବେଳ କୁନ୍ଦେ ଯିବ
 ବାଟରେ ଫେଡ଼ିଲେ ଶିର ଛେଦନ ହୋଇବ
 ବନ୍ଧନ କରି ନିଅନ୍ତେ ଦେଖି ଗଜାମାନେ
 ଅନ୍ତରେ ଯେ ମହାଭୟ କଲେ ମନେ ମନେ
 ଶୁଣ ବୈବସ୍ଵତ ମନୁ ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 ଭୟରେ ସମସ୍ତେ ଗଜା ବଦନ ତଳନ୍ତି ।
 ଅନେକ ଧନ ରହରେ ମଣ୍ଡି ହସ୍ତ ଯାନ
 ଶ୍ଵେତ ଗୁମର ଡାଳିମାନେତ ନାନା ବର୍ଣ୍ଣ ।
 ପାଟ ପତମା ସିନ୍ଧୁଆ ଆଦି ଦାସୀନେତ
 ଗଜ ମୁକୁତା ମାର୍ଗିକ୍ୟ ମଣି ନାନାରହ ।
 ପଶୁ ମରେ ଦୁରଭିଶା ପଞ୍ଚାଶ ସହସ୍ର
 ସମସ୍ତ ପଠାଇ ଦେଇ ଗଲେ ଇନ୍ଦ୍ରଶିଖ୍ୟ ।
 କଶିଶରେ ଏକଭିଶା ସାତସହସ୍ର ନୃପ
 ପୁଷ୍ପ ଦିଗରେ ତିରିଶ ସହସ୍ର ଯେ ଭୁପ ।
 ଅଶ୍ଵ ତଳାଇ ଏତେକ ଅର୍ଜୁନ ନିମନ୍ତ
 ଭଞ୍ଜର ଦିଗକୁ ଗଲେ ଅଶ୍ଵ ବେନ ଧାତ ।
 ଗଗନପୁର ନଗରେ ବରୁପାଶ ଗୁପ୍ତ
 ତାହାର ପୁରେ ପଶିଲ ଯାଇ ଦେବହସ୍ତ ।
 ଦବ୍ୟ ଅଳଙ୍କାର ବେନ ପଶନ୍ତେ ଗଜ୍ୟରେ
 ଲେକେ ଧରି ନେଇ ଦେଲେ ଗଜାର ଗୁମ୍ଫରେ
 ଅଶ୍ଵ ନେଇ ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳାପୁରେ ଗଜା ପୋଇ
 ଅଶ୍ଵ ବୋଇଲ ଅନୁକୁ ଛାଡ଼ି ନରସାହି ।
 ତଳଦିଗ ନିମନ୍ତ ଲେଖି ଯେ ପାର୍ଥ
 ତଳଭିଶା ସତାଅଶୀ ସହ ନରନାଥ ।

ଏକାକେ ଅର୍ଜୁନ ସେହି ଗଜ୍ୟରେ ପଶିଲେ
 ଗୋଳ କରି ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଆସି ଓଗାଇଲେ
 ପାଞ୍ଚ ଅଭବୁତ ଯୋଦ୍ଧା ଆବୋରିଲେ ଯହ୍ନି
 ହାବୋଡ଼ା ଶର ବନ୍ଧିଲେ ଦେଖି ପାର୍ଥ ତହ୍ନି,
 ପଡ଼ିଲେ ସମସ୍ତେ ତହ୍ନି ଯେ ଉତ୍ତନଶାୟୀ
 ଅତେଷ୍ଠା ହୋଇଲେ କାହା ଦେହେ ଜ୍ଞାନନାହିଁ
 ଧର୍ମ ଯଜ୍ଞ ଅର୍ଥେ ନ ମାଇଲେ ତାକୁ ପ୍ରାଣେ
 ଏହା ଦେଖି ଗଜା ବନ୍ଧେକଲେ ଯେଥାପଣେ
 ବଶସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ବେନ ବଶ୍ଵାସାସ୍ତ୍ର
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଡ଼ିଲେ ସେ ଶତେପୁର କରି ।
 ଅବସଣେ ନାଗର ଯେ ବନ୍ଧେ ଫାଳଗୁନ
 ମୋହେ ପଡ଼ିଲେକ ବରୁପାଶର ସଜନି ।
 ଗଜା ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିଗଲ ଶୟ ବାତରେ
 ଅସାଶ୍ଵମ ହୋଇ ପଡ଼ିଗଲେ ସବ୍ ଗରେ ।
 ଗଜାର ଶିରଶ୍ଚେଦନ କରଣେ ଅର୍ଜୁନ
 ଆକର୍ଷି ତଟାର କରେ କଲେକ ଧାରଣ ।
 ବନସ୍ତେ ବୋଇଲେ ତହ୍ନି କୁବଳୟା ଅଶ୍ଵ
 ଛୁଡ଼ି ଛୁଡ଼ି ପାର୍ଥ ତବ ଧର୍ମ ହେବ ନାଶ ।
 ଅଶ୍ଵର ବଚନେ ତାକୁ ଛୁଡ଼ିଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗକୁ ଯେ କଲେ ନିମନ୍ତଣ ।
 ତହ୍ନି ଯେ ଗଜନ ନିଜ ବଳବଳ ବେନ
 ଧନ୍ୟନାୟରୁ ତଳିଗଲ ତତସଣି ।
 ତହ୍ନି ଉତ୍ତର ଦିଗରେ ତଳଇ ଫାଳଗୁନ,
 ସ ଗଉଁ ଗଜ୍ୟ ମିଳିଲ ଯାଇ ଅଶ୍ଵବୋନ
 ସ ଗଉଁ ଗଜାର ପୁଷ୍ପ ବ୍ରହ୍ମସେନ ଗଜା
 ଅଶ୍ଵକୁ ଦେଖି ଅନେକ କରି ତାର ପୂଜା ।
 ନିମନ୍ତଣ ବେନ ଅଶ୍ଵମାନଙ୍କର ଭୁଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ଗଜ୍ୟକୁ ସେ ବେଗେ ତଳିଗଲେ ।
 ପଞ୍ଚାଳ ଦେଶରେ ଯାଇ ବନ୍ଧେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ମଧୁକେଶ୍ଵର ଯେ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମନ ତଳୟ ।
 ଅଶ୍ଵକୁ ଦେଖି ଉତ୍ତର କରଇ ଗଜ୍ୟରେ
 ମଣୋହି କରଇ ସବ୍ୟସାଚୀ ସେ ପୁରରେ ।
 ନିମନ୍ତଣ ବେନ ତାଙ୍କୁ ତଳିଗଲେ ପାର୍ଥ
 ବାହାରିଲ ବଳବଳ ବେନ ସେ ସମସ୍ତ ।
 ତହ୍ନି ଶିବପୁର ନଗେ ତଳଇ ତହ୍ନି
 ବସ୍ତୁକର ପଣ୍ଡା ତହିଁ ଗଜ୍ୟକୁ ପାଳନ୍ତି ।

ଅଶ୍ରୁ ପଶନ୍ତେ ଧରେ ଯେ ଯାଇଁ ଚକ୍ରଷଣ
 ରତ୍ନମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଦେଶକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ଅଶ୍ରୁ ବୋଲୁନା କୁହୋ ଶୁଣ ବସ୍ତୁକର
 ମୁଣ୍ଡ ଦେବଦ୍ୟୁ ମୋର ପଛେ ପାର୍ଥବାର ।
 ମହାଶ୍ୱେ ତାହା କଥା ନ ଶୁଣଇ ଦିନ
 ଧନରହୁ ଶୁମରକୁ କରଇ ଗାନ୍ଧର୍ବ୍ୟ ।
 ଅଶ୍ରୁର କଳମ୍ବ ଦେଖି ଶାରବର ପାର୍ଥ
 ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲ ଧନୁଶର ହସ୍ତ ।
 ଦେଖିଣ ଧାମନ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ଉପାଧି ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ବେଡ଼ି ବନ୍ଧିଲେ ପାର୍ଥକୁ ଜେସମ ବାଣ ।
 ମୈତ୍ର ଶରେକ ପେଶି କେଲେ ସନ୍ଧ୍ୟାସାତୀ
 ମୋହ ଶଲେ ଦୈତବର ତେଜା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ।
 ସରଳ୍ୟଙ୍କ ଅତେଜନ ଦେଖି ବସ୍ତୁକର
 ଆପେ କିଲେ କଲ ଘେନ ପାଞ୍ଚାକ୍ଷ ଶାର ।
 ମକରକେତନ ଜାଣି ଦିଶେ ତାର କାୟ
 ଦଶର ସେହି ଅଳକାନାଥର ପରାୟ ।
 ଉଦ୍ଧେଶ୍ୱରୀ ପ୍ରାୟ ଏକ ଆଶେହୁ ଅଶ୍ରୁ
 ଅର୍ଜୁନ ଗୁମ୍ଫାରେ ମିଳେ ବସ୍ତୁକର ଦାସ ।
 ଦୃଢ଼ବୋଲେ ନର ହୋଇ ଧରୁ ମୋ ରାଜ୍ୟକୁ
 ସତେ କ ଆଶା କରୁଛୁ ତୁ ଅଶ୍ରୁ ନେବାକୁ ।
 ଦେଖି ମନେ ବିରୁଦ୍ଧର ଶାର ପାଲଗୁନ
 ବସ୍ତୁକର ପଣ୍ଡା ଏତ ନ ପାରଇ ଚିହ୍ନ ।
 ଦରହସତ ବଦନେ ବୋଲେ ଧନୁଜୟ
 ଚିହ୍ନ ନ ପାରଣ ପଣ୍ଡା କାଳ ଆମ୍ଭ ହସ୍ତ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଥିଲ ନଗର ବାହାରରେ ଯାଇ
 ରକ୍ଷାପାତ୍ର ତୁମ୍ଭ ଘରେ ଥିଲୁ ପାଞ୍ଚାକ୍ଷର ।
 ଗଜେନ୍ଦ୍ରୀ ଶପେ ଆମ୍ଭେ ଗଲୁ ସ୍ଥାନ କରି
 ରାମସେନ ଠାକୁରେ ଯେ ବୁଝାଇଲୁ ମାର ।
 ଶୁଣି ବସ୍ତୁକର ବେଗେ ତେଜ ତୁରଙ୍ଗମ
 ପାଦ୍ୟ ଅଧ୍ୟ ଦେଇ କଲ ଅର୍ଜୁନେ ପ୍ରଣାମ ।
 ଅନେକ ବିନୟ ରକ୍ତସ୍ରବକୁ ଦେଖାଇ
 ପାର୍ଥବୋଲେ ରହୁବାକୁ ମୋତେବେଳନାହିଁ
 ମକର ମାସେ ହୋଇବ ଅଶ୍ରୁମେଧ ଯାଗ
 ଏକାକିଶେ ନମନ୍ତି ଯାଇଁ ଗୁରୁ ହରି ।
 ଅଶ୍ରୁମେଧ ଅଶ୍ରୁ ଘେନି ତଳ ଯା ବହନ
 କଥାବର୍ତ୍ତା ହୋଇ ସିନା ଯାଇ ଯାଗସ୍ଥାନ ।

ବସ୍ତୁକର ତଳେ ଯେ ଦୃଢ଼ବାୟୁକ
 ଅର୍ଜୁନ ତଳେ କହୁଁ ଦେଶର ଅଶ୍ରୁକୁ ।
 ଉଦ୍ଧେଶ୍ୱର ଦେଶ ରାଜାକୁ ନମନ୍ତି ଦେଲେ
 ସେ ରାଜା ମମତେ କହୁଁ ପାର୍ଥ ତଳଗଲେ ।
 ମହାଶ୍ୱେ ଦେଶ ମରହଟ୍ଟା ରାଜନକୁ
 ନମନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ ଦେଶ ତଳେ ଅଶ୍ରୁକୁ ।
 ମହାଶ୍ୱେ ଦେଶରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ପାଲ ଗୁନ
 ସେ ରାଜାକୁ ପେଶି ତଳଗଲେ ଅଶ୍ରୁଘେନ ।
 କାଶୀ ନଗରୁକରେ ଯେ ଅଶ୍ରୁ ମହାଶ୍ୱେ
 ଅଶ୍ରୁଘେନ ପାର୍ଥ ଚିହ୍ନ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।
 ଉଦ୍ଧେଶ୍ୱର ମାର ପୁତ୍ର ମୁଗସେନ ରାୟ
 ମଣୋହ ବଧ କଲେ ଚିହ୍ନ ଧନୁଜୟ ।
 ସେ ରାଜାକୁ ନମନ୍ତି ବାସବା ତଳେ
 ମାଳବ ଦେଶରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ରହ୍ମା ନାମେ ଚିହ୍ନ ଏକଇ ନୃପତି
 ସକଳ ବୁଝାଇଲେ ତାହାକୁ ନମନ୍ତି ।
 ଚହୁଁ ସେ ବନ ଗହନେ ତଳେ ପାଲ ଗୁନ
 ସେ ରାଜା ତଳେ ଦେଶେ ଅଶ୍ରୁମାନ ଘେନି
 ଏକତର ନଗ୍ରେ ପାର୍ଥ ପ୍ରବେଶ ବହନ
 ଦେବଶର୍ମା ବ୍ରହ୍ମଣ ଯେ ଚିହ୍ନର ରାଜନ ।
 ମହାଶ୍ୱେରେ ଅଛଇ ପାଇ ଅରଣ୍ୟ୍ୟ
 ଉଗର ମୁଣ୍ଡ କାରତା ଶୁଣି ସେହି ଦୃଢ଼ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦରଶନ କଲ ନରନାଥ
 ଦେଖିଣ ସାନନ ହେଲ ଶାରବର ପାର୍ଥ ।
 ଅନେକ ପୂଜା କରଇ ଦେବଶର୍ମା ଦୃଢ଼
 ତା ପୁତ୍ର ଘେନି କଲେ ବାସବଆତ୍ମନ ।
 ନମନ୍ତି କରଇ ଯେ ଶାର ପାଲଗୁନ
 ଲୟ ପ୍ରସ୍ତେ ଯାଅ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭ ଅଶ୍ରୁଘେନ
 ଚହୁଁ ଅଶ୍ରୁକୁ ତଳାଇ ଶାରବର ପାର୍ଥ
 କରୁଣ ଦେଶେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ତୁରତ
 ମାଳବ ସେନ ବୋଲଣ ଚିହ୍ନ ବ୍ରହ୍ମଧାରୀ
 କାରତା ପାଇ ଅର୍ଜୁନେ ଦରଶନ କରି ।
 ନମନ୍ତି ପାଇ ତଳେ ଅଶ୍ରୁକଳ ଘେନି
 ତଳେ ସେ ମହାଶ୍ୱେ ଆସଇ ପାଲ ଗୁନ
 କର୍ଣ୍ଣାଟ ବୋଲଣ ରାଜ୍ୟ ମଣ୍ଡ୍ୟ କାରୟଣ
 ଚିହ୍ନ ପ୍ରବେଶି ବିଷଣ୍ୟ୍ୟଙ୍କର ନାତି ।

ଯଜ୍ଞ ଅଶ୍ୱକୁ ଦେଖି ସେ ରାଜା କୁରୁତଲେ
 ଯଦେ ଧର ଆରାଜ ସେ ରହୁଥିବା ଶ୍ରେଣେ
 ସେ ଅଶ୍ୱ ବୋଇଲ ରାଜା କର୍ପା ଧନ୍ୟ ମୋତେ
 ବହୁ ରାଜା ନାଶଗଣେ ମୋ କଥା ବୁଝନ୍ତେ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଦେଖି ବୋଇଲ ତେ ଗୁଡ଼ ନୃପମଣି
 ଅଶ୍ୱ ହୋଇ କହଇ ଏ ମନୁଷ୍ୟର ବାଣୀ ।
 ଶୁଣି ନରେନ୍ଦ୍ର ବହୁତ କଲ ଚର୍ଚ୍ଚି ଅଶ୍ୱ
 ଏହାର ପାଇଁ ଦେଖିବା ଆସୁ କେତେ ଥାନ୍ତି ।
 ମନ୍ତ୍ରୀବୋଇଲ ନ କଲୁ ଯେବେ ମୋରବୋଲ
 କାଲେ ଜାଣିବା ହୋଇବ ମନ ଅବା ଭଲ ।
 ଏସନ ସମୟେ ଯାଇଁ ଗାର ଧନଞ୍ଜୟ
 ରାଜ୍ୟ ପ୍ରଶନ୍ତେ ଉଗାଳ ପାରିବନ୍ତୁ ତୟ ।
 ବାଟ ନ ଗୁଡ଼ିନ୍ତେ ଦେଖି ଗାର ପାଲଗୁନ
 ଗରବ ଶର ପେଶିଲ କୋପେ କରେ ବେନ ।
 ସେ ଶୟକୁ ତିଆରଇ ଗାର ସବ୍ୟସାଚୀ
 ସକଳ ପ୍ରାଣତ ସୈନ୍ୟ ମାର ବାଢ଼ି ବାଢ଼ି ।
 ଅଶ୍ୱମେଧେ ଥାନ୍ତୁ ଏଣେ ଅଛୁ ଆମ୍ଭ କାର୍ଯ୍ୟ
 ଏମନ୍ତ ତିଆରି ବନ୍ଧ ଗରବ ନାସତ ।
 ଅକାଶେ ରହୁ ବନ୍ଧଲ ଶର ଶେଷ ମୂଳା
 ନିମିଷ ମଧ୍ୟ ଛେଦଲ ସେ ସବୁର ସେହା ।
 ଏକା ନାସତେ ସବୁର ସେହା ଗଲ ପୁଟି
 ପଡ଼ିଲେ କାନ୍ତିରାଜାର ବଳ ମହୁ ଲେଟି ।
 ସେ ଅବା ତରି ପଳାଇ ଗଲେ ପ୍ରାଣ ଦେନ
 ରାଜାର ଗୁମ୍ଫାରେ ଯାଇ କରନ୍ତୁ ଦଇନ ।
 ଶୁଣି କୋପେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେଲ ମହାରାଜ
 ଦଣ୍ଡ ସାଜଇ ଲକ୍ଷେକ ମାନ୍ତ୍ରନ୍ତ ଯେ ଗଜ ।
 ଗଜ ବଳଦେଖି କୋପେ ପାର୍ଥ ଗାରମଣି
 ଶୂର୍ପ ନାସତ ବନ୍ଧଲ କାମୁକକୁ ଟାଣି ।
 ଛେଦଲ ସେ ଏକଲକ୍ଷ ଗଜ କୁମୁସ୍ତଳ
 ରାଜ୍ୟ ଗୁଡ଼ି ପଳାଇଲ ତରେ ମହାପାଳ ।
 ସେନାବଳୀ ନଗ୍ନେ ଯାଇ ମିଳିଲ ଚପୁରେ
 ପଳାଇ ପଶିଲ ରାଜା ତରେ ସେହି ପୁର ।
 ସେନାବଳୀ ନଗ୍ନେ ବସୁ ବାହନ ସେ ରାଜା
 ବଡ଼ ଆମିଳ କରଇ ସେ ହୁଙ୍ଗୁଳା ପୂଜା ।
 ଆଗ ହୋଇ ସେ କଟକେ ଅଶ୍ୱ ଯାଇ ପଶେ
 ଗୋଡ଼ାଇ ଯାଇଁ ଅର୍ଜୁନ ପଶେ ତାର ଦେଶେ ।

ସୁଲକ୍ଷଣ ଅଶ୍ୱ ଦେଖି ରାଜା ନେଲ ଧରି
 ଆରାଜ ଉତ୍ତାର ଘରେ ତାକୁ ସବୁକରି ।
 ଅଶ୍ୱ ବୋଇଲ ମୋତେ ତୁ ନ ଧର ହୋ ବାବୁ
 ସୁକୁମାର ତନୁ ତୋର ନାଶ କରଇବୁ ।
 ଶୁଣି ବୋଇଲ ସେ ବବୁ ବାହନ ରାଜନ
 ଏହି ପରଲୋକେ ମୋତେ ନାହିଁକେ ସମାନ ।
 ଗଜ ଅଶ୍ୱ ପଦ ତ ସେ ମୋତେ ଅଛୁ ଦେଖ
 ଯାଟ ଅଶ୍ୱ ପାଇଁ ଦେଉଥିଲ ମୁଁ ଚପୁଷ ।
 ତୋ ପୁତ୍ରୁ ବସି ଫୁଟିନା ସରକୁ ମୁଁ ଯିବ
 ମରଣନ୍ତ କୌରବେ ସେ ରାଜ୍ୟ ରାଜା ହେବୁ
 ଏତେ ବୋଲି ରାଜା ବହୁ ପ୍ରତଜ୍ଞ କରନ୍ତେ
 ରାଜ୍ୟ ଭିତରେ ପଶନ୍ତେ ଯାଇ ଗାରପାଣି ।
 ଏକଲକ୍ଷ ଗଜ ଶୁଣି ବେନିଲକ୍ଷ ହସ୍ତ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ବେଦି ଗରେ ପାରିବନ୍ତୁ ତୟ ।
 ରାଜେ ନାସତ ବନ୍ଧଲ ପାର୍ଥ ମନରେହ
 ତେ ଯୋଦ୍ଧାମାନ ସବୁ ପକାଇଲ ଛେଦ ।
 ସୁତମୁନା ନାସତେକ ଛେଦେ ମହାବଳୀ
 ଗଜକୁମୁସ୍ତଳେ ବାଜି ପଡ଼ିଲେ ନିକଳି ।
 ଗଜନ କରି ପଡ଼ିଲେ ଲକ୍ଷେ ମହାରାଜ
 ଦେଖି ବାହର ହୋଇଲ କୋପେ ମହାରାଜ
 ଅଶ୍ୱମେଧେ ତାର ନୋହିଥିଲେ କେହି ଷୟ
 ତଜ ପ୍ରାଣତ କୋକୋତି ହଲ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ଅନେକ ସକଳ୍ୟ ବେନ ସେ ବବୁ ବାହନ
 ଆସନ୍ତେ ପାଶୁପତକୁ ପେଶିଲ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଅପାର ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ଯଦୁ ମନ୍ତ୍ରଲେଟି
 ବବୁ ବାହନ ନୃପତି କୋପରରେ ଉଠି
 ବବୁ ବାହନହିଁ ଏକା ଅର୍ଜୁନହିଁ ଏକା
 ଧମରେ ସେ ବେନିଜନ ଅଟନ୍ତ ନିଶଙ୍ଗା ।
 ବବୁ ବାହନ ବନ୍ଧଲ ପରାଗ ନାସତ
 ଶୁଭ୍ର ଶରେ କାଟିଲ ସେ ବାଣ ବବୁଷ ।
 ବବୁ ବାହନ ବନ୍ଧଲ ମନ୍ତ୍ର ଶର ଧରି
 ଜାମ୍ୟଶରେ ସେ ଶରକୁ ଅର୍ଜୁନ ନିବାର ।
 ସୁନରାପି ବନ୍ଧଲ ସେ ଅମୋଗ ଶକତି
 ଶୁଭ୍ରରେ ସେ ଶରକୁ ଅର୍ଜୁନ ନିପାତ ।
 ରାଜେ ଅର୍ଜୁନ ମାଇଲେ ଧରି ଅଗ୍ନି ବାଣ
 ମେଘଶରେ ନିବାରଇ ତା ବବୁ ବାହନ ।

ଶବନଶରେ ମେଘକୁ ନିକାରି ଅର୍ଜୁନ
 ତାହା ଦେଖି କୋପକଲ ସେ ବଗୁ ବାହନ ।
 ବୁଲଇ ହସ୍ତରେ ଧରି ମାଇଲକ ଖୁଲେ
 ଅର୍ଜୁନ ତା ନିକାରିଲେ ସହସ୍ର କୋଦାଳେ ।
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ
 ରଣେ ମହାବୀର ପାର୍ଥ ନୋହୁଲ ନବର୍ତ୍ତ ।
 ଧଇଲକ ନାଗପୁଣ୍ୟ ଶର ସଦ୍ୟସାଚୀ
 ଦେଖି ସେ ବଗୁ ବାହନ ବ୍ରହ୍ମଣର ଯୋଡ଼ି ।
 ସେ ବେନ ଶର ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ଅପାଳଟ
 ରୁଦ୍ର ଇନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଲେ ହେବ ଶିରକାଟ ।
 ଅର୍ଜୁନ ତଥାରେ ଆହୋ ନର ନାଗପୁଣ୍ୟ
 ଏ ମୁହର ଏହିକ୍ଷଣି ବେନକୁ ପରାଣ ।
 ବଗୁ ବାହନ ବୋଇଲ ସେ ବ୍ରହ୍ମଣରକୁ
 ସରର ଯାଇଣ ମାରିପ୍ରକାଅ ଏହାକୁ ।
 ଏକାବେଳକେ ବିଛଲେ ସେହି ଶର ବେନ
 ପଡ଼ିଲେକ ବ୍ରହ୍ମଣର ବାଏ ଫାଲଗୁନ ।
 ବଗୁ ବାହନ ପଡ଼ଇ ନାଗପୁଣ୍ୟ ଶରେ
 ଏକାବେଳକେ ଲେଟିଲେ ଦୁହେଁ ମଞ୍ଚପରେ
 ଏ ବଧ ହୋଇଲେ ତହିଁ ଦୁହେଁ ଯେ ବିନାଶ
 ଧବୁ ଯାଇଣ ମକର ହୋଇଲ ପ୍ରବେଶ ।
 ମଞ୍ଚ ମଞ୍ଚରେ ଥିଲେ ଯେ ଲକ୍ଷେକ ନୃପତି
 ସମସ୍ତେ ଇନ୍ଦ୍ରପୁରୀରେ ପ୍ରବେଶ ହୁଅନ୍ତି ।
 ଯାଗେ କର୍ପିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ମୁନିପାଦେ କରି
 ବ୍ୟାସ ବଶିଷ୍ଠ ଅଗସ୍ତି ରୁଷି ଆଦିକର ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଆରେ ଶୁଣ ସହଦେବ
 ଦୁଦୟ ବିକଳ ମୋର ବିହ୍ୱଳିତ ହୃଦ ।
 ଉତ୍ତର ହରି ଅନ୍ଧାରମୟ ମୋତେ ଦିଶେ
 କିବା ବାବୁ କାଳଶେଷ ହୋଇ ମୋର ଆସେ
 ସହଦେବ ବୋଲେ ବେବ ହୋଇଲ ବିପଦ
 ଅର୍ଜୁନ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଯେ ପଡ଼ଇ ପ୍ରମାଦ ।
 ଯେନାବଳୀ ନଗ୍ନେ ବଗୁ ବାହନ ଯେ ଗପୁ
 ଦୁହେଁ ପଡ଼ିଲେ ସମରେ ଦୁହେଁ ଯେ କ୍ଷତିପୁ ।
 ଶୁଣିଣ ବିସ୍ମୟ ଧର୍ମରାଜନ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ପୃଥ୍ୱୀରେ ଜନମି ଏଡ଼େ କଳବନ୍ତା କେଟି ।
 ସହଦେବ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ଗତକଥା
 ଯେତେବେଳେ ବନେ ଗଲେ ପାର୍ଥ ବଳବନ୍ତ ।

ଶାନ୍ତିବ ଦହନ କଲେ ଯେଉଁ ବନବାସେ
 ଶରଣ ପଶିଲ ଶତଧନୁ କୃଷ୍ଣସାସେ ।
 ସେ ଦନ ଥିଲେ ସେ ପାର୍ଥ ସି ଅମ୍ଭକ ବନେ
 ତନ ବରଷ ରହିଲେ ହିଙ୍ଗୁଳା ବର୍ଣନେ ।
 ଚିତାଙ୍କୁର ବୋଲି ତହିଁ ଶବର ନୃପତି
 ମଣିପୁର ଦେଶେ ସେହି ଅଟେ ଅଧିପତି ।
 ଚିତାଙ୍କୁର ଗୁଣ୍ୟ କଲେ ଦେନି ମରହଟ
 ପଞ୍ଚସରି ବେଳ ଆସି ଶୁଙ୍ଘିଲ ତା ଗନ୍ଧ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଯେ ରହିଅଛୁ ହିଙ୍ଗୁଳାର ପାଶେ
 ଚିତାଙ୍କୁର ଗୁଣା ଆସି ଶରଣ ଯେ ପଶେ ।
 ଚିତାଙ୍କୁରକୁ ଭେଟନ୍ତେ ଯାଇଁ ମରହଟ୍ଟା
 ପାଞ୍ଚଦଶ ସମରେ ଯେ ପଡ଼ଇ ତା ଆଟ ।
 ଚିତାଙ୍କୁର ଗୁଣାଙ୍କୁ ସେ ଦେଲେ ସବଗତି
 ଦେଖିକରି ଆନନ୍ଦିତ ହେଲ ତାର ମତି ।
 ହିଙ୍ଗୁଳାକ୍ଷୀ ବୋଲି ଜାଣ ତାହାର ପ୍ରମଦା
 ତାର ଦୁହିତା ଉଲୁପୀ ପୁଣି ଚିତାଙ୍କଦା ।
 ଅନେକ ଦିନପୁୀ ହୋଇ ପାର୍ଥକୁ ସେ ନେଲ
 ଉଲୁପୀ କନ୍ୟାକୁ ଆଣି ବିଭା କରଇଲ ।
 ଚିତାଙ୍କଦା କନ୍ୟାକୁ ସେ ଯଉକୁକ ବେଲ
 ତଳବରଷ ତା ଗୁଣ୍ୟ ପାର୍ଥ ଯେ ରହିଲ ।
 ସେ ଉଲୁପୀ କନ୍ୟାଗର୍ଭେ ରହିଲ ସନ୍ତାନ
 ବେନପାସ ଗର୍ଭ ତାର ଅଇଲେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ହାରକାରେ ପୁଣି ବିଭା ହେଲେ
 ସେ ବେନ କନ୍ୟା ପିତାର ଘରେ ଯେ ରହିଲେ
 ଉଲୁପୀ ଗର୍ଭରୁ ଜାତ ହେଲ ଯେ ନନ୍ଦନ
 ସେ ପ୍ରହର ନାମ ଦେଲେ ଶ୍ରୀ ବଗୁ ବାହନ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ଆଶେ ସହଦେବ ଯେ କହଇ
 ପିତାପୁତ୍ର ବୋଲି ଦେବ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି ।
 ସାମାନ୍ୟ ଦୁହିନ୍ତି ସେ ଯେ ବେନ ସମକକ୍ତ
 ତେଣୁକରି ତା ସମରେ ପଡ଼ଇ ବିବସ୍ତ ।
 କଡ଼ ବଳବନ୍ତ ଅଟେ ସେ ବଗୁ ବାହନ
 ଲୋକଲୋକ ପଦ୍ମରେ ତାହାର ଆସ୍ଥାନ ।
 କଟକର ନାମ ଯେନାବଳୀ ଯେ ଅଟଇ
 କଡ଼ ସମାଗ୍ନେହେ ଗୁଣା ସେ ଗୁଣ୍ୟ ପାଲଇ ।
 କଣ୍ଡୀଟ ରାଜନ ପାର୍ଥ ସବେ ହାରିଗଲ
 ପଲାଇ ବଗୁ ବାହନେ ଶରଣ ପଶିଲ ।

ତାହାର ନମନ୍ତେ ପିତା ପୁତ୍ର ଯୁକ୍ତ କଲେ
 ଏକା ଏକା ଶରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦେୟାକ ଯେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ବ୍ୟାସ ବୋଇଲେ ଦେ ଯାଗ କରୁଥାଅ ତୁମ୍ଭେ
 ସେ ରଣସ୍ଥାନକୁ ଏବେ ଯାଉଅଛୁ ଆମ୍ଭେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଅଛୁ ଲକ୍ଷେକ ଯୋଦ୍ଧା
 ତୁମ୍ଭେ ସେଠାରେ ମିଳିବ ଯାଇଁ କେତେକେତେ
 ଏହାକୁ ଦୁଃଖଯାତ ହୁଏ ମୋର ମନେ
 ସତେ କି ଯୋଦ୍ଧା ଆଉ ଦେଖିବି ନୟନେ ।
 ବ୍ୟାସ ବୋଇଲେ କୁ ଆଜି ନରର ଭୀରବ୍ୟ
 ଆମ୍ଭେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇବୁ ଯାଇଁ ଏକ୍ଷଣଣ ।
 ଜୟ ବେଦବ୍ୟାସ ତବ ମନ୍ତ୍ରମା ଅନଳ
 ପିତା ପ୍ରବଣର ରାଧି କୈବର୍ତ୍ତୀ ତୋ ମାତ ।
 ଅନୁକୃତେ ଗାଅ ଶବ୍ଦ ନାଥର ମନ୍ତ୍ରମା
 ଜାଣି ନ ପାରନ୍ତି ଯାକୁ ଇନ୍ଦ୍ର ଆଦି ବ୍ରହ୍ମା ।
 ମନଅନୁସାରେ ବଶ ଏ ତୁମ୍ଭର କାୟ
 କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସଶକ୍ତେ ଭ୍ରମ ମହାଶୟ ।
 ଜାଣି ନପାରୁ ଯେ ମନପ୍ରବନ ଆକାଶ
 ପୂର୍ବ ପାତାଳ କେ ପୁଣି ସ୍ୱପ୍ନ କି ଦିବ୍ୟ ।
 ହୁଏ ତୋ ମନ୍ତ୍ରମା କରି ନ ପାରଇ ଶେଷ
 କହିବି ମୁଁ ତାହା କେତେ କରିଣ ଅଭ୍ୟାସ
 ସେ ବ୍ୟାସଦେବ ଚରଣେ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ସେତ
 ପ୍ରଣତ କରେ ଶାରଳାବାସ ନାମେ କବ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସଙ୍ଗେ କଥା କହୁଥିଲେ ଶଯ୍ୟ
 ଅଶୀ ସହସ୍ର ଯୋଜନ ଗଲେ ନିଶାଅର୍ତ୍ତେ ।
 ସଶକ୍ତେ ପ୍ରବେଶ ଅଶୀସହସ୍ର ଯୋଜନ
 ଦେଖିଲେ ଅଛନ୍ତି ବକୁବାହନ ଅର୍ଜୁନ ।
 ନାତି ଅଶନାତି ଦେନନ୍ଦନ୍ତ ଏକଠାବ
 ଅର୍ଜୁନକୁ କୋଳକଲେ ଯାଇ ମୁନିଦେବ ।
 ଶୟର ଭୂଳାରେ ପାର୍ଥ ମୋହେ ପଡ଼ିଥିଲେ
 ବ୍ୟାସଙ୍କ ସ୍ତବ୍ଧ ଚେତନା ପାଇଣ ଉଠିଲେ ।
 କମଣ୍ଡଳୁ ପାଣି ସିଞ୍ଚି ଦ୍ୟୁତେ ବ୍ରହ୍ମଯତ
 ସତେତ ହୋଇ ବସିଲେ ନାତି ଅଶନାତି ।
 ବ୍ୟାସଙ୍କ ମୁଖକୁ ଗୁହଁ କସିଲେ ସେ ଉଠି
 ଚରଣ ଧରି ପ୍ରଣାମ କରଇ କରୁଣୀ ।
 ବ୍ୟାସ ବସାଇଲେ ପାଶେ ନେଇ କୋଳକରି
 କି କାରଣେ ଅଚେତନ ହୋଇଲୁ ପରୁର ।

ପୁଣି ବୋଇଲେ ଯେ ତୋତେ ଜଣିବୁହୋ ପାର୍ଥ
 ଦେଖ ଏ ବକୁବାହନ ଅଟେ ତୋର ପୁତ ।
 ଚିତ୍ରାଙ୍ଗୁର ସୁନାର ଯେ ବେନ ଜନ୍ମା ଥିଲେ
 ବନବସ କରିଥିଲୁ ବୃକ୍ଷ ଯେତେବେଳେ ।
 ଚିତ୍ରାଙ୍ଗଦା ଭଲୁଣୀକୁ ବନ୍ଧି ଯେହୋଇଲୁ
 ଗର୍ଭର ଦ୍ୱିତୀୟମାସେ ଗୁଡ଼ି ପକାଇଲୁ ।
 ତୋର ଗର୍ଭ୍ୟ ଭଲୁଣୀର ଗର୍ଭ ଦେଲ ଜାତ
 ବକୁବାହନ ତା ନାମ ଅଟେ ତୋର ପୁତ ।
 ସୁନା ହୋଇ ପାଳୁଅଛୁ ହୁଙ୍ଗୁଳା ପ୍ରସନ୍ନେ
 ଏହାକୁ ନିଶାନ୍ତା କେନ୍ଦ୍ର ନାହିଁ ସିଦ୍ଧିବନେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ନିପୁରିଲି ନିପୁରିଲି
 ଅନ୍ୟର ହାତରେ ମୁହଁ ଦୁଷିତ ନୋହିଲି ।
 ମୋହ ପୁତ୍ର ହାତେ ମୁହଁ ପ୍ରାଉବ ପାଇଲି
 ତହିଁ ବ୍ୟାସ କୁମରକୁ ଧରିଲେ ସେ ତୋଳି
 ମୃତ ସଞ୍ଜୀବନୀ ମହାମନ୍ତ୍ର କର୍ତ୍ତ୍ତ୍ୱେ ତେଲେ
 ତହିଁ ସେ ବକୁବାହନ ଉଠିଣ ବସିଲେ ।
 ପୁତ୍ରକୁ ଅର୍ଜୁନ ନେଇ ବସାଇଲେ କୋଳେ
 ଅନେକ ପ୍ରୋରୁଷ କରି କହିଲେ ଶେଳେ ।
 ଆଗତୁ ମୁଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଯେବେ ଆରେ ପୁତ୍ର
 ଏବେ କଟାଳ କି ଗ୍ରାସି କରନ୍ତୁ ନା କୁତ
 ବ୍ୟାସ ବୋଇଲେ କୁ ଯେବେ ଜାଣନ୍ତି ଆଗତୁ
 ଏତେକାଳ ଏହିପୁଣି ବଞ୍ଚିଥାନ୍ତା କାହୁଁ ।
 ପୃଥ୍ୱୀର ଉତ୍ତରେ ଏହି ଶକତା ବଚତା
 ଶୈବକୁମାର କୁଟର ଏ ପ୍ରଥମେ ପଡ଼ନ୍ତା ।
 ରଥ ଅଶ୍ୱ ନନ୍ଦ ଗଜ ସେନାପତି ପୁର
 ହୁଙ୍ଗୁଳା ପ୍ରସନ୍ନେ ଶ୍ରେଣ କରେ ତୋକୁମର
 ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ସେ ବକୁବାହନ
 କରାଇଲ ଆଣି କାନ୍ତି ସୁନାକୁ ଦଶନ ।
 ଶତ ସହସ୍ର ସେ ପାଦେ ଦଣ୍ଡବତ କରି
 ବେନ ସୁନାଏ ଶୁଭିଲେ ପାର୍ଥ ପାଦ ଧରି ।
 ରୁହାଇଲ ପିତାକୁ ତା ସନ୍ତୋଷ ଦିବା ତନ
 ପୁତ୍ରକୁ ତା ସନ୍ତୋଷ ଦେଇ ଗଲ ସୈନ୍ୟବେଳ
 ବ୍ୟାସ ଅର୍ଜୁନ ତଳିଲେ ସେଠାରୁ ବହନ
 କୁବଳୟ ପିଠିରେ ଯେ ବନସ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟେ ଅଇଲେସହସ୍ର ଯୋଜନ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ସନ୍ତୋଷ ପୁଣି ।

ଅର୍ଜୁନ ଯେ ବଞ୍ଚି କଲେ ଦ୍ଵାରକାଭୁବନେ
 ନିମନ୍ତଣ ଦେଲେ ଶମ୍ଭୁକୁ ସନ୍ନିଧାନେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବଙ୍କ ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ ଶୁଣି
 ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ତତ୍ପର ହଳପାଣି ।
 ଭଗ୍ନସେନ ସନ୍ନିତରେ ସାତବଂଶ ଘେନି
 ଶମ୍ଭୁକୁ ବିଜେ କଲେ ଚିତ୍ତି ରଥ ବେନି ।
 ଦ୍ଵାରକାଭୁବନୁ ସଙ୍ଗେ ହୋଇଗଲେ ସଜ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଘେନି ମହାନଦୀ ଦେବଗଜ ।
 ଜୟ କୁ ଜୟ କୁ ଦେବ ଅନାଦିନିବାନ
 ଜୟ କୁ ଜୟ କୁ ଦେବ କଂସନିପୁବନ ।
 ଜୟ କୁ ଜୟ କୁ ଦେବ ନନ୍ଦ ଘରେ ରହି
 ଜୟ କୁ ଜୟ କୁ ଦେବ ଗୋପୀମନ ମୋହି
 ଜୟ କୁ ଜୟ କୁ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ ଧାମେ
 ମୟାବ ପ୍ରତିଲ୍ଲୁ ସୁଖି ନ ରହିଲୁ ଗୋପେ ।
 ଦ୍ଵାରକାରେ ପୁର କରି ଦୁଷ୍ଟଙ୍କୁ ସଂହାରି
 ଶାରଳା ବାସ ଚରଣେ ଶରଣୀତୋହରି ।

ମୁତାସୁର ବଧ

ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ବୈବସୁତ ମନୁ
 ମୁତାସୁର ବୋଲି ଜାଣ ବାଣାସୁର ସୁନୁ ।
 ମନ୍ଦୀ ଏକ ଅନ୍ତ ଚାର ଶତାସୁର ବୋଲି
 ଦିନକେ ସେ ଜନ୍ମଦୀପ ପାରଇ ସେ ବୁଲି ।
 ମନ୍ଦୀ ଜଣାଇଲ ଶୁଣ ତୁହୋ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ଆମ୍ଭେ ଗୁଲ ପିବା ଏବେ ଶ୍ରୋଣିତ ନଈଷ ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କର ତେଜ ଏବେ ହୋଇଲଣି ହତ
 ଅଶ୍ଵବନ୍ଧ ଶାପେ ସେହୁ ହେଲେ ବଡ଼ ଘାତ ।
 ମନ୍ଦୀ ବଚନେ ତଳଇ ଦୈତ୍ୟ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ସରସ୍ଵତୀ ଗରେ ଆଟ ଚାହାର ଉଦ୍ଧରି ।
 ଆସନ୍ତେ ମିଳଇ ଯାଇଁ ରଞ୍ଜୟନ ବନେ
 ଯାଗ ରର ଆମୋଦଇ ଆକାଶ ଭୁବନେ ।
 ଦୈତ୍ୟ ପରୁରଇ ମନ୍ଦୀ ଗନ୍ଧାଭରୁ କସ
 ମନ୍ଦୀ ଉତ୍ତର ଦିଅଇ ଶୁଣ ନରଈଣ ।
 ହତ୍ୟା ଦୋଷ ନିବାରଣ ପାଇଁ ପଶୁ ପୁତେ
 ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ କରୁଛନ୍ତି ଶାସ୍ତ୍ରମତେ
 କରୁଛନ୍ତି ସମୁଦାୟ ସଜାକୁ ବରଣ
 ଶୁଣି ମୁତାସୁର ବୋଲେ ମୁଁ ଅଟେ ସଜନ ।

ମୋତେ ବରଣ କଲ କେବଣ କାରଣେ
 ଅସୁର ବୋଲଣ ସେହୁ କରିଛୁ ଏସନେ ।
 ମୁତାସୁର ବୋଲଇ ତୁ ବାବା ମୋର ବଳ
 ମାରବି ମୁଁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଶୁଣି ଯାଗଣାଳ ।
 କୋପେ ସେ ନର ଅଭର ସାଜ ସମତଣ୍ଡ
 ମନ୍ତ୍ରରେ ତଳନ୍ତେ ପାଦେ କର୍ମ ନ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ବାନ୍ଧଲକ ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗେ ମୁତାସୁର
 ଶୁଣିକରି ରଜାମାନେ ହେଲେ ଅତଡ଼ୁର ।
 ଶ୍ରୀମ ବୋଇଲେ ନ କର କୁମ୍ଭେ ବେହୁ ଭୟ
 ମୁହିଁ ସମରେ ମାରବି ମୁତାସୁର ଗୟ ।
 ଏତେ ବୋଲି ସେ ପାଣ୍ଡବକୁଳ ସରମଣି
 ନକୁଳ ସହଦେବଙ୍କୁ ସଙ୍ଗତରେ ଘେନି ।
 ମୁତାସୁର ରହିଥିଲ ଯମୁନାର କୂଳେ
 ତଳ ପାଣ୍ଡବେ ପ୍ରବେଶ ଜଟୀବଟ ତଳେ ।
 ରଚନ ଶ୍ରେକ୍ଷଣେ ଲଗିବନ୍ତୁ ଦୈତ୍ୟକଳ
 ଶ୍ରେକ୍ଷଣେ ଶେଷେ ବେଡିବେ ଆସି ଯାଗଣାଳ ।
 ସଙ୍ଗେ ମନ୍ଦୀ ଚାହାର ଜଣାଇଲ ତାକୁ
 ଏହଠାରେ ତ ଦେଖିବା ଆମ୍ଭେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ।
 ଦୈତ୍ୟ ବୋଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭୟ କରୁ ସିନା
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ବିବାଦରେ କରିଦେବ ତୁନା ।
 ଏତେ ବୋଲଣ ଦାନବେ ଉତେ ରଡ଼ପୁଡ଼ି
 ଅଶୀଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ତଳିଲେ ସଜାଡ଼ି ।
 ଦୈତ୍ୟଙ୍କର ରଡ଼ ଶୁଣି ଗରବର ଶ୍ରୀମ
 କାଳବନ୍ତ ଘେନି ବିଜେ କଲ କିବା ଯମ ।
 ମନ୍ଦର ପଟ୍ଟ ନାଣି ଶ୍ରୀମଙ୍କର କୌପୁ
 ନୟନ ବେନି ଭ୍ରମର କାଳତଟ ପ୍ରାୟ ।
 ରେ ରେ କାର ଶବଦରେ ଉଠଇ ମାରୁତ
 ନକୁଳ ସେ ସହଦେବ ପାରୁଣେ ଅଛନ୍ତି ।
 ପନ୍ଦର ଅସୁର ରଥ ଅସୁରଙ୍କସଙ୍ଗେ
 ଆରମ୍ଭେ ପାଣ୍ଡବେ ଯୁଦ୍ଧ ଜଳେ ଯାଇଁ ଆଗେ
 ଗଦା ମୁଦୁଗର ନେଇ ପିଟନ୍ତି କେ ବେଗେ
 ବରନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧାଏ ଏକ ଆରେକହିଁ ରଗେ ।
 ବଢ଼ିଲକ ରଣଭଙ୍ଗ ଅସୁର ସଭନେ
 ଶ୍ରୀମ ପ୍ରହରେ ପଡ଼ିଲେ ପଟ୍ଟ ସମାନେ ।
 ଲେହପଟ୍ଟକୁ ବଳେ ଲୁଣାବଣ ଶ୍ରୀମ
 ଧାମର ଗହ୍ଵର ପ୍ରାୟ ରଣଭଙ୍ଗ ନାମ ।

ଗଦା କୁଳ ମୁକୁତର ଶ୍ରେଣୀ ତମ ଆଖି
 ବନ୍ଧୁ ଯୋଦ୍ଧା ଏ ଏକ ଆଦେଶ ଯେ ଟାଣି ।
 ଦେବଶତ୍ରୁକୁ ତ ଶ୍ରୀମ ନ କରଇ ଉପୁ
 ବନ୍ଧୁ ସମ ତ ଅଟଇ ତାହାର ଯେ କାୟ ।
 ଅନେକ ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେକ ଶେ
 ସମରେ ନିଧନ ଏକା କଲ ଶ୍ରୀମସେନ ।
 ଶ୍ରୀମର ବଦାତେ ଯହୁଁ ପଡ଼ିଲେ ସରଳ
 ସହର ପ୍ରାୟ ଉଠିଲେ ଯେନେ ଜଣ ତଳ ।
 ସୈନ୍ୟ ଭଗ୍ନ ଦେଖି ସେହି ମୁହାପୁର ସପ୍ତ
 ଯମଦଣ୍ଡ କାଳଦଣ୍ଡ ନରଦଣ୍ଡ ଦୟ ।
 ଦେବଦଳନକୁ ଘେନ ଶୁଭ ସେନାପତି
 ଶୁଭକର ଭୁଲେ ଶୁଭ ଅବୁ ଦେବ ରଥ ।
 ଲୁହା ଧନୁ ଏକ ଏକ ଧର ଖର ବନ୍ଧ
 ସମରେ ସେ ଅବୁ ଦେବ ଦୈତ୍ୟ ମହାଯୋଧୀ
 କଟାଳଲ ଆସି ଯମଦଣ୍ଡ ସେନାପତି
 ଶତେକ ନୃପତି ସେହି ବନ୍ଧୁଲକ ଧାତ ।
 ତାହାର ହସ୍ତର ଦେବ ଦେଖି ତ ନ ପାର
 ଏମନ୍ତେ ବନ୍ଧୁଲ ସେହି ପୁଣି ବେଳ ଶୁଭ ।
 ବାମଅଙ୍ଗ ପାତ ତାହା ଶ୍ରୀମସେନ ସହ
 ଅଗ୍ନି ଝଲକର ପଡ଼ି ଶ୍ରୀମସେନ ଦେହ ।
 ବାମଅଙ୍ଗ ପାତ ସବୁ ସହୁଲ ଗରଜ
 ଯମଦଣ୍ଡ ଧନୁକୁ ସେ ପକାଇଲ ଶୁଭ ।
 ଗଦା ବୁଲଇ ପିଟିଲ ଶ୍ରୀମ ବେଗେ ଉଠ
 ପଡ଼ିଲ ସେ ଯମଦଣ୍ଡ ମହାତଳେ ଲେଟି ।
 କାଳଦଣ୍ଡକୁ ଧଇଲ କୋପେ ଦେବକରେ
 ବୁଲଇ ପିଟିଲ ନରଦଣ୍ଡର ଉପରେ ।
 ଦୁରନ୍ତକ ଅସୁର ସେ ରଣେ ମହାବଳୀ
 ବନ୍ଧୁ ପରତାଳ ପ୍ରାୟେ ଉଠିଲେ ସେ ଜଳ ।
 ଯମଦଣ୍ଡ କାଳଦଣ୍ଡ ନରଦଣ୍ଡ ତଳ
 ପଡ଼ିଲେ ଶ୍ରୀମ ପ୍ରହରେ ବାମୁଡ଼ି ମେଦନ ।
 ତଳକ ପଡ଼ିବା ଦେଖି ଶୁଣିଲେ ସରଳ
 ଧାମନ୍ତ ତଳ ପାଣ୍ଡବେ ପବନକୁ ଜଣି ।
 ଅସୁର ସରଳ ଯେତେ ପ୍ରହାରନ୍ତ ବାଣ
 ଶ୍ରୀମ ବନ୍ଧୁ ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ହୋଇଗଲ ରୁଣ୍ଡି ।
 ନକୁଳ ସହଦେବକୁ ବନ୍ଧନ୍ତୁ ଯେ ବାଣ
 ପବନ ସମାନ ତାହା ଓଗାଳନ୍ତୁ ଜାଣ ।

ତଳଦୈତ୍ୟଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଯେତେ ଯୋଦ୍ଧା ସୁଲେ
 ପଞ୍ଚଦୋଶ ଦଉଡ଼ଣ ସମସ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ସୈନ୍ୟ ହତ ଦେଖି ଦେବଦଳନ ଅସୁର
 ବହୁସୈନ୍ୟ ଘେନ ଓଗାଳଲକ ସରୁର ।
 ନକୁଳ ସହଦେବ ଯେ ଶ୍ରୀମସେନ ତଳ
 ଦେଖିଲେ ସେ ଓଗାଳନ୍ତୁ ଅନେକ ସରଳ ।
 ଅସୁର ବନ୍ଧୁ ଧର ଭୂମିରେ କବୁଡ଼
 ପିଟନ୍ତୁ ସେ ଶାଳତରୁମାନଙ୍କୁ ଉପାଡ଼ ।
 ଅନେକସୈନ୍ୟ ଦେଖିଲେ କୋପେ ପୁଣି ଆସି
 ଗୁଗଳକୁ ବାଦପରି ଶ୍ରୀମ ସବୁ ଧୂସି ।
 ଶ୍ରୀମ ବଦାତେ ପଡ଼ିଲେ ରଣେ ଦୈତ୍ୟଦଳ
 ଦଣ୍ଡ ଭଗ୍ନ ହୋଇ ଧାଏଁ ରଣ କାଳାନଳ ।
 ଦୈତ୍ୟ ସେନାପତି ଅଟେ ସେ ଦେବଦଳନ
 ଶ୍ରୀମର ସଙ୍ଗେ ଆସି ଆରମ୍ଭିଲ ରଣ ।
 ଲୁହା ବେଳ ଗଦା ଶତ ଶତ ଶର ଭୁଲେ
 ଶ୍ରୀମ ଉପରେ ପ୍ରହାର କଲ ମହାମଲ୍ଲେ ।
 ମାଛୁଡ଼ି ଆପଣା ଗଦା ଧଇଲକ ଆଡ଼
 ରୁଣ୍ଡି ହୋଇଗଲ ଦୈତ୍ୟ ଗଦା ତହିଁ ପଡ଼ି ।
 ପୁଣିହିଁ ଗଦାଏ ମାରେ କୋପେ କରଣପ
 ଗଦା ବଦାତେ ଶୁଙ୍ଖଲ ବୁଦୋଦର ବର୍ଷ ।
 ଶ୍ରୀମ ପଡ଼ିଲେ ନକୁଳ ସହଦେବ ଦେବ,
 ସମର କରନ୍ତୁ ହାତେ କୁନ୍ତ ଗଦା ଘେନ ।
 ପୁଣି ସେ ବରଦ୍ୟ ଲୁହା ଗଦା ଘେନ ଉଠି
 ନକୁଳ ଉପରେ ନେଇ କୋପେ ତାହା ପିଟି
 ଅସୁର ବଦାତ ପାଲ ପଡ଼ିଲ ନକୁଳ
 ସହଦେବକୁ ପ୍ରହାର କଲ ମହାବଳ ।
 ହୃଦେ ବାଜି ଗଦାବର ବହୁଲ ଶୋଷିତ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ତୁଣ୍ଡାମଣି ପଡ଼ି ହୋଇଲ ଅତେତ ।
 ତଳଜଣ ଅତେତନ ରଣ ମଧ୍ୟେ ପଡ଼ି
 ଧାମନ୍ତ ଅସୁରେ ଯାଗଣଲାକୁ ଯେ ବେଡ଼ି ।
 ଅନେକ ଗୁମାସ୍ତା ଥିଲେ ସେହି ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ
 ପକାଇଲେ ଅସୁରଙ୍କ ଉପେ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ତେ ।
 ରୁଷିଗଣମାନେ ଉପେ ଗଲେ ଅନ୍ତର୍ଜାନେ
 ଯାଗଣାଳରେ ପଶିଲେ କୋପେ ଦୈତ୍ୟମାନେ
 ଅନେକ ଧନଉଣ୍ଡାର ନେଲେ ଜୁରକର
 ଖାଇଲେକ ବାଳଖିଲାମାନଙ୍କୁ ସେ ପୋଡ଼ି ।

ଶୁକ୍ଳା ଯୋଗାଡ଼ି ଯେତେ ଥିଲ ଯାଗ ଶାଳେ
 ସମସ୍ତ ଆହାର କଲେ ଦୈତ୍ୟ କୁହୁଲେ ।
 ଶୋଭୁତ ଗୁମଳ ନାନାଦି୍ୟ ମାଂସମାନ
 କେବଣ ଦ୍ରବ୍ୟ ନ ଥାଇ ଯାଗର ବିଧାନ ।
 ସମସ୍ତ ଆହାର କଲେ ଅସୁର ନିର୍ଭୀକେ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଧରନ୍ତେ ଯେ ଗଲେ ଯାଗନକେ ।
 ସବୁ ରାଜ୍ୟ ଭାଙ୍ଗି ନୁରକଲେ କଉଣପେ
 ଶୋଣିତ ପୁରକୁ ଚଳିଗଲେ ମହାକୋପେ ।
 ଦ୍ଵାରକାରୁ ଆସୁଥିଲେ ରାମ ଭଗବାନ
 ନିକଟେ ଦେଖିଲେ ଯିବା ଅସୁର ସରନ୍ୟ ।
 ଏକାଳେ ଆସି ବିଜୟେ ନାରଦ ମହର୍ଷି
 ଶହଦେବତା ତାହାକୁ ଦେଲେ ବେଗେପେଶି
 ନାରଦ ମହର୍ଷି ତତ୍ତ୍ଵ ଗଲେକ ବହନ
 ବାରତା କହିଲେ ଯାଇ କୃଷ୍ଣ ସନ୍ଧ୍ୟାଧାନ ।
 ବାସୁଦେବ କି ନ ଜାଣୁ ଯାଉ ଯେଉଁକାର୍ଯ୍ୟେ
 ମୁଖା ଅସୁର ବାହୁଲ ଲହୁଡ଼ୁଛୁ ରାଜ୍ୟେ ।
 ରାମସେନ ନକୁଳ ଯେ ସବୁବେଳେ ତନ
 ପଡ଼ିଲେ ସମରେ ଘେନି ଅନେକ ସରନ ।
 ତନୁହେଁ ପଡ଼ିଲେ ରଣେ ଯମୁନାର କୁଳେ
 ଧାଇଁ ଯାଇଁ ଦୈତ୍ୟକଲ ପଣି ଯାଗଶାଳେ ।
 ଧନରତ୍ନାର ଅନେକ ନେଲେ ନୁରକର
 ଖାଇଲେ ସେ ବାଳଶିଳା ରୁଷିମାନ ପୋଡ଼ି
 ଶୁକ୍ଳା ଯୋଗାଡ଼ିମାନ ଖାଇଲେ ସମସ୍ତ
 ଧନ ନିଅନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠ ଯାଜ୍ଞିକ ସହିତ ।
 ତରେ ଆସି ନ ପାରିଲେ ଦେବ ପୁରପତି
 ରାମ ସ୍ଥମରେ କହନ୍ତେ ସେ ନାରଦ ଯତି ।
 ରୋହିଣୀ ନନ୍ଦନ ଅତି ବଳେ ମହାବଳୀ
 ରଣଗୋଳ ଧନକୁ ବଜେ କଲେ ତଳୀ ।
 ଯିଲେକ୍ୟ ନ ବର୍ଣ୍ଣର ଯେଉଁ ରାମ କୋପେ
 କାଳାନ୍ତକ ରୂପ ଦେଖି ଡରିଲେ କୌଣସେ ।
 ବଜ୍ରଦ୍ଵାତେ ଯେସନେ ଲେଟନ୍ତି ପଦ୍ମତେ
 ପଡ଼ିଲେ ଦାନବ ବଳରାମ ଅସ୍ତ୍ରଦାତେ ।
 ଦେବଦଳନ ନାମରେ ଯେବଣ ଅସୁର
 ଅର୍ଜୁନ ସଙ୍ଗେ ସମର ତାର ଗୁରୁତର ।
 ଅସୁର ଦୁରତ ସ୍ଵତେ ନୁହନ୍ତି ତ ଉଣା
 ବେବରଜସେ ନ ଯାଇ ଯାହାକି ଗଣନା ।

ପ୍ରବଳ ହୋଇ ଉଠିଲ ପୁଣି ରଣରଙ୍ଗ
 ନାଗର ବିରୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ଗଗନର ମାର୍ଗ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବନ୍ଧନ କୋପେ ଅମୋଗ ଶକତି
 କାଟି ପକାଇଲ ଦୈତ୍ୟ ମୁଣ୍ଡକୁ ବୁକୋତି ।
 ଦେବଦଳନ ହୋଇଲ ରଣେ ଯଦୁ ବଧ
 ସାଧୁ ସାଧୁ କଲେ ରହି ଆକାଶେ ବିଦ୍ୟୁତ ।
 ସେନାପତି ପଡ଼ିନ୍ତେ ଯେ ଭାଙ୍ଗିଲେ ସରନ
 ସମରେ ଦୋଷି ବିନିର ବାର ପାଲଗୁନ ।
 ନାଗର ଗୋଟିକେ କୋଟି ଅସୁର ସେ ପଡ଼ି
 ଯେସନେକ ବାତଦାତେ ପକ୍ ଦଳ ଝୁଟି ।
 ସରନକୁ ନିଶୋଧନ କରି ପାଲଗୁନ
 ଯାଜ୍ଞ କ୍ରମାନଙ୍କ ମୂଳେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ବେନ ।
 ଅସୁର ପଡ଼ିନ୍ତେ ତାକୁ ଆଣି ଧନଞ୍ଜୟ
 ନନ୍ଦିଘୋଷରେ ବସାନ୍ତେ ବୋଇଲେକ ରାସ୍ତା
 ମୁଖାସୁର କଲ ବାବୁ ଅନେକ ସମର
 ଯାଗଶାଳମାନ ଭାଙ୍ଗି କଲ ନାରଖାର ।
 ଲୌହ ଧତୁରେ ନାଗର ବିନିର ଅସୁର
 ଶସ୍ତ୍ରମାନ ପଡ଼ି ରାମ ରଥର ଉପର ।
 ଝୁଣି ଶରେକ ଯୋଡ଼ିଲ ଅତି ଶାନ୍ତମୁନା
 ବଳରାମ ରଥେ ପଡ଼ି ଶର ହୁଏ ଚୁନା ।
 ଶର ବୃଷ୍ଟି କରେ ଦୈତ୍ୟ ଶତେବେଳ ଯାଏ
 ବଳଦେବ ଦେହେଁ ପଡ଼ି ସବୁ ଚୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ।
 କୋଟି ସିଂହ ପରାସନ ପୁଣି ରୋଷଭରେ
 ଅସୁରକୁ ପ୍ରହାରିଲେ ବଜ୍ର ମୁଷଳରେ ।
 ଦୈତ୍ୟ ଅଙ୍ଗେ ସେ ମୁଷଳ ପଡ଼ି ଭାଙ୍ଗି ଗଲ
 ଲୁହା ଗଦା ଘେନି ପୁଣି ରାମକୁ ପିଟିଲ ।
 ଦୈତ୍ୟଗଦା ପଡ଼ିବାରୁ ରାମ ବକ୍ଷସ୍ଥଳ
 ନିଚେଷ୍ଟ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ସ୍ଵାମୀ କାମପାଳ ।
 ବଳରାମଙ୍କ ନିଚେଷ୍ଟ ଦେଖି ଦେବ ହରି
 ରଥୁଁ ଡେଇଁଗଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ସୁଦର୍ଶନ ଧରି ।
 ତାଳଧ୍ଵଜ ରଥେ ନେଇ ଶୁଆଇ ରାମକୁ
 ବାହୁକ ରଥ ବାହୁଲ ଦ୍ଵାରକା ପୁରକୁ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସମର କଲେ ମୁଖାସୁର ସଙ୍ଗେ
 କୌମୋଦେଶ ଗଦା ଦେବ ପ୍ରହାରିଲେ କେଶେ
 କୃଷ୍ଣର ଗଦା ପଡ଼ିନ୍ତେ ପାତଲ ସେ ଅଙ୍ଗ
 ଅଧିକେ ନାଚଇ ଦୈତ୍ୟ କରି ରଣରଙ୍ଗ ।

ପ୍ରାଣବେଳ ପରିସନ୍ନେ ପିଟିଲେ ମୁସର
 ଭୁଜପାତଣ ସହର ସେ ନର ଅଭର ।
 କୌମୋଦକରେ ସେ ଯନ୍ତ୍ର ନୋହଲକ ସୟ
 ଦେଖି ବସୁଧା ହୋଇଲେ ପ୍ରଭୁ ଦେବସୟ ।
 ଲହରୀ ଗଦାକୁ କରେ ଘେନି କରଣପ
 କୃଷ୍ଣ ଉପରେ ପିଟିଲ କର ମହାକୋପ ।
 ବେଳେ ବଞ୍ଚାଇଲେ ତାହା ଦେବ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
 ଆରେକ ବେଳ ପ୍ରହାର କଲ ଯାତୁଧାନ ।
 ଗଦାବର ଘାଏ କୃଷ୍ଣ ହେଲେ ଅଚେତନ
 ଦେଖି ରଣ ଆକୋଶଲ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ନେଇ କୃଷ୍ଣକୁ ଶୁଆଇ
 କଥା କହୁ ନ ପାରନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଯଦୁଧାର ।
 ଚଉକଲକ୍ଷ ଯେ ଚର୍ଚ୍ଚିଥିଲେ ଯଦୁବଳ
 କୃଷ୍ଣକୁ ଅଚେଷ୍ଟ ଦେଖି ହୁଅନ୍ତି ବକଳ ।
 ପାଥୀ ଆସି ଓଗାଳିଲେ ଦୈତ୍ୟର ଆଗର
 କହୁଲେ ଜାଣିବା କେଡ଼େ କ୍ଷମି ପଣ ତୋର ।
 ଅର୍ଜୁନ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଲକ୍ଷେ ଭ୍ରାତ ଘେନି
 ରଣେ ଆକୋରଲେ ଆସି ଦୈତ୍ୟକୁ ସେ ପୁଣି
 ଲଗ୍ନବଳମାନେ ରାମ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ ଘେନି
 ରୈବତ ପ୍ରବତେ ଯାଇ ରହିଲେ ସରମା ।
 କୁବଳୟ ଅଶ୍ୱପୁଷ୍ପେ ଦସି ଗରପାଥୀ
 ଅସୁର ଭୁଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ବେଶାଇ ସମର୍ଥ ।
 ଶାମ୍ଭୁ ଗବ ଆଦି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଲକ୍ଷେ ପୁଷ୍ପ
 ପାଥୀ ରଣ ଦେଖି ସବେ ହୁଅନ୍ତି ଚକିତ ।
 ବେନବଳ ମଧ୍ୟେ କିଛି ନୋହଲେ ପ୍ରଭେଦ
 ଅସୁର ନିଧନେ ପାଥୀ କରେ ଘୋର ଯୁଦ୍ଧ ।
 ପ୍ରାଣ ଅର୍ପଣ ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ଥିଲେ
 ବେନ ଦବସ ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ସମସ୍ତ ମସ୍ତକ ମୁଦ୍ରାସୁର ଅଛି ଏକା
 ତଥାପି ସମର କରେ ହୋଇଣ ନିଶଙ୍କା ।
 ନାରଦ ମିଳିଲେ ଯାଇ ଅସକନ୍ଦବନ
 ବୋଇଲେ ଶୁଣ ରେ ବାବୁ ଶାର ହନୁମାନ
 ରାମସେନ ସହବେଦ ଯୁଧିଷ୍ଠ ନକୁଳ
 ରାମକୃଷ୍ଣ ସହଚରେ ଯେତେ ଯଦୁବଳ ।
 ଅଚେତନ ହୋଇଲେଣି ମୁଦ୍ରାସୁର ରଣେ
 ନ ପାଇ ଲକ୍ଷେକ କୃଷ୍ଣପୁଷ୍ପ ଗଲେ କେଣେ ।

ଏହିକ୍ଷଣି ସନ୍ତାନରେ ପଡ଼ିଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ଏକା ମୁଦ୍ରାସୁର ଅଛି ନାହିଁ ତାର ସୈନ୍ୟ ।
 ନାରବଦ ମୁଦ୍ରୁ ସେ ଏସନକ ଶୁଣି
 ପବନ ନନ୍ଦନ ସେତାହୁର ଶାରମଣି ।
 ଏକା ପଦେ ସେ ହନୁମାନ ଗଲ କ୍ଷେପି
 ନବସହସ୍ର ଯୋଜନେ ଲଘୁପ୍ରସ୍ଥ ବ୍ୟାପି ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ପଛକରି ହନୁ ହୋଏ ଆଗ
 ଲୁହାଗଦା ଘେନି ପିଟେ ଦୈତ୍ୟ କରି ରାଗ ।
 ନିର୍ଦ୍ଦାତ ପ୍ରାୟେକ ସେହି ପିଟଇ ରେକ
 ଲୁହାର ସେ ବେନଗଦା ପଡ଼ିଲକ ଘେନି ।
 ଲହା ପରିଘେବ ପୁଣି ପିଟଇ ଦନୁକ
 ଘେନି ପକାଇଲ ତାହା ପବନ ଆସୁକ ।
 କୋପେ ମୁଦ୍ରାସୁର ପୁଣି ଧଇଲକ ଧନୁ
 ଛଡ଼ାଇଣ ତାହା ଘେନି ପକାଇଲ ଦନୁ ।
 ବାମକରେ ଧରି ଶାର ମୁଦ୍ରାସୁର ହସ୍ତ
 ମାଇଲକ ବଜ୍ରସମ କରି ଏକ ମୁସ ।
 ଭୁଜେ ଭୁଜ ଛନ୍ଦ ଭଡ଼ ଧଇଲ ନଠାର
 ପାଦେ ପାଦ ଛନ୍ଦ ତଳେ ବେଲକ ପକାଇ ।
 ତଜନ୍ତ ଗଜନ୍ତ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ପ୍ରହାରନ୍ତ କଥା
 ଉପେ କମ୍ପାନ ହୋଇ କାନ୍ଦଇ ବସୁଧା ।
 ଶିରେ ଶିର ପରିତାଳ ଅଗ୍ନି ଚର୍ଚ୍ଚି ଉଠି
 କାଳାନଳ ଜାଣି ବହୁ ତୋହରେ ପ୍ରକଟି ।
 ରଡ଼ିର ବଦାତେ କମ୍ପିଗଲ ପୁର ତନ
 ଚରଣ ବଦାତେ ଦଲ ଦଲ ତ ମେହମା ।
 ଚଉଦକୋଶ ଆସୁତ ସେ ହରିତ ବନ
 ପବତ ଛନ୍ଦର ଶାର ହୋଇଲ ସମାନ ।
 ହନୁକୁ ମାଡ଼ି ବସିଲ ମୁଦ୍ରାସୁର ବଳେ
 ବେନ ଭୁଜ ଭଡ଼ ତାର ବସି ବସିଲେ ।
 ଦୁଃସହ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କୋପେ କରଇ ଚଣ୍ଡାଳ
 ଆରେ ରେ ମର୍ଦ୍ଦଟ ଏବେ ପୁରୁଲ ତୋ କାଳ
 ଆରେ ରେ ମର୍ଦ୍ଦଟ କିଏ ତୋ ଲକ୍ଷ୍ମବେଦତା
 ଆରେ ରେ ମର୍ଦ୍ଦଟ ତୋତେ ଗୁଡ଼ିଲ ବ୍ୟାତା
 ହୁଁକାର ଶବ୍ଦ ଏକ ହନୁମନ୍ତ କରି
 ଅସୁରକୁ ଲେଉଟାଇ ବସେ ବଶୋପରି ।
 ବଜ୍ରମୁଖେକ ପ୍ରହାର କଲ କରି କୋପ
 ମୁଥବାତେ ଅଚେତନ ହେଲ କରଣପ ।

ଦେବ ଚରଣ ବୁଲଇ ଆକର୍ଷି ଧରଣ
 ହରିମେଖଳା ପଦ୍ମତେ ନେଇ କରୁଡ଼ନ ।
 ପଞ୍ଚକୋଶ ଆୟତନ ଯେବଣହିଁ ଗିରି
 ଅସୁରକୁ ପ୍ରହାରନ୍ତେ ଗିରି ହେଲ ରୁର ।
 ତହୁଁ ହନୁ ନେଇ ମଳପଦ୍ମତେ ପିଟଇ
 ଶକଳ ସେ ଗିରି ପୁଣି ମସୀଗୁଣ୍ଡା ହୋଇ ।
 ଶତେବେଳ ପ୍ରହାରଲ ଏପରି ମାରୁତ
 ସବୁ ପଦ୍ମତ ଏପରି ଗୁଣ୍ଡା ହୋଇଯାନ୍ତି ।
 ରଣେ ହନୁମାନ ତହୁଁ ହୋଇଲ ବିମୁଖ
 ମୋହ ତେଜ ସହଦେବ ଦେଖ ହନୁମୁଖ ।
 ସହଦେବ ବୋଇଲ ହୋ ଶୁଣ ହନୁମାନ
 ପ୍ରତାପୀ ଦୈତ୍ୟର ଏବେ ମୃତ୍ୟୁବଦରଣ ।
 ରଣେ ବିମୁଖ ତୁ ପୁଣି ନୁହଁ ଶାରମଣି
 ରୁଡ଼ିଲେ ସତରଘତର ରକ୍ଷିବ ଏକଣି ।
 ଅସୁରକୁ ତଳେ ମାଡ଼ି ବସି ବସନ୍ତଲେ
 ତାର ମୃତ୍ୟୁରେବ ଶୁଣ କହୁଛି ନିଶ୍ଚଳେ ।
 ଶୁଦ୍ରସେବେ ଉପୁଜିଲ ଯେବଣ ଦଇତ
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ନାମ ଅଟେ ମଦବନ୍ଧୁ ।
 ତାର ବଂଶେ ଜାତ ଏହି ମୁଦ୍ରାସୁର ଜାଣ
 ରୁଦ୍ର ସେବାକର ପାଇଅଛି ବଡ଼ପଣ ।
 ସୁଦର୍ଶନ କାଳତଡ଼ ସୂର୍ଯ୍ୟାବର୍ତ୍ତ ଶର
 ଏମାନହିଁ ନ ଭେଦିବ ଶରୀରେ ଏହାର ।
 ବ୍ରହ୍ମଶର ପାଶୁପତ ଶର ମନଭେଦୀ
 ଏ ଶରମାନ ଏହାର ଶରୀରେ ନ ଭେଦି ।
 ଯମ କାଳପାଶ ନାଗପାଶ କାଳପାଶ
 ଏ ଶରମାନକେ ଏହି ନୋହିବ ବିନାଶ ।
 ନ କାଟିବ ନାନା ଶସ୍ତ୍ରମାନ ପୁର କାପେ
 ଏମନ୍ତ ବର ସେ ଦେଲେ ଦେବ ଦେବସମ୍ବେ
 ଦେବଲୋକ ନରଲୋକ ପବନ ବହନ
 ଏଣେ ବଧ ନୋହିବ ଏ ଜାଣ କାଳତନ ।
 ଉତ୍ତର ଦେବତା ଦେଲେ ଏହିରୂପେ ବର
 ସମସ୍ତ ପ୍ରାପତ ହୋଇ ହେଲ ବଳୀୟାର ।
 ବର ଦେଇ ଯିପ୍ରସରି ବିଜେ କପିଳାସେ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ରୂପେ ମିଳିଲେ ବ୍ରହ୍ମା ତାର ପାଶେ
 ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ଅନେକ କାଳ କଲ ତପ
 କଷ୍ଟ ବର ପାଇଲୁ ତୁ କହ କରଣପ ।

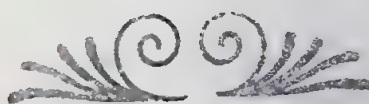
ମୁଦ୍ରା ବୋଇଲ ମାଗିଲ ଯାହା ଦେଲେ ମୋହ
 ବର ମାଗିଲ ମୁଁ ଉଦେ ଅସ୍ତ ପରିଯନ୍ତେ ।
 ଦେବ ନର ନାଗ ଜଳ ଅନଳ ପବନ
 ଏଣେ ଅବଧ ମୁଁ ବର ଦେଲେ ଯିଲେତନ
 ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ତୁ ଏଡ଼େ ଜାଣ କପା ହୁଡ଼ୁ
 ଜାତ ହୋଇ କପାରୁଁ ତୁ ମରଣ ନ ଲେଡ଼ୁ ।
 ଯେବଣ ଉତ୍ତର ତୋତେ ଦେଇଅଛି ବର
 ସେହି ମରବ ଅବଶ୍ୟ ଜାଣ କାଳାନ୍ତର ।
 ଏବେ ତୁ ଯାଇଁ ପରୁର ପୁଣି ଉତ୍ତରକୁ
 ଶୁଣି ବରତ ଧାଇଁଲୁ ପୁଣି କୈଳାସକୁ ।
 ମୃତ୍ୟୁରେବ ପରୁରନ୍ତେ ବୋଇଲେ କପାଳୀ
 ବାମପାଦର ତୋହର ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଯେ ଅଙ୍ଗୁଳି
 ସେ ଅଙ୍ଗୁଳି ଯେବେ ଯାଇଁ ପଶିବ ତୋ ତୁଣ୍ଡେ
 ତେବେ ତୋର ଶାବ ଜାଣ ନ ରହିବ ପିଣ୍ଡେ
 ଦେବ ଦାନବ ଅନଳ ପବନ କି ଜଳ
 ଏଣେ ନାଶ ନୋହିବୁ ତୁ ଜାଣ ମହାମଲ୍ଲ ।
 ମର୍କଟ ହାତରେ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇବ ତୋ ଜାଣ
 ଜନ ଭୟ କପି ବୋଲି ମଣିଲୁ ସେ ଘନ ।
 କାବୁରେ ଯେବେ ପିଟିଲୁ ପଦ୍ମତ ଉପରେ
 ଶରୀର ବଜ୍ର ତାହାର ଅସୁର ନ ମରେ ।
 ସହଦେବର ବଚନ ଶୁଣିଣ ମାରୁତ
 ଅଙ୍ଗୁଳି ଧରେ ଶାର ହୋଇ ବିଶ୍ଵମୂର୍ତ୍ତି ।
 ଆକର୍ଷଣ କରି ନେଇ ଭରିଲ ତା ତୁଣ୍ଡେ
 ମୃତ୍ୟୁ ହେଲ ନ ରହିଲ ଶାବ ତାର ପିଣ୍ଡେ ।
 ଆକାଶେ ଶୁଭିଲ ତହୁଁ ସାଧୁ ସାଧୁ ବାଣୀ
 ଜୟମାଳା ତା ଗଳାରେ ଦେଲେ ବଜ୍ରପାଣି
 ରାମକୃଷ୍ଣ ଭ୍ରମସେନ ସୁଧୂର୍ଣ୍ଣର ତୁଲେ
 ନକୁଳ ସହିତ ମୋହ ତେଜଶ ଉଠିଲେ ।
 ରତ୍ନପ୍ରସ୍ଥ ରାଜ୍ୟକୁ ସେ ତହୁଁ ତଳଗଲେ
 ରୁଷିକି ଘେନି ସେ ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗକଲେ ।
 କୁବଳୟ ତୁଲେ ଦେଲେ ପାଞ୍ଚଗୋଟି ଅଶ୍ଵ
 ସବୁ ଆଇରଣ ଅଙ୍ଗେ ବେବ ଅଙ୍ଗବାସ ।
 ଅଶ୍ଵ ଗୋଟିକେ କୋଟିଏ ମାଡ଼ ଯେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ
 ଏକ ଅଶ୍ଵର ଦକ୍ଷିଣା ଲକ୍ଷେମାଡ଼ ସୂର୍ତ୍ତ ।
 ଯାଗ ସମାପତ ହେଲ ପୁଣି ଯେତେବେଳେ
 ଆକାଶ କନକ ବୃଷ୍ଟି କଲେ ଦିଗପାଳେ ।

ଆକାଶରେ ଅଶ୍ୱ ଲେଲେ ଅଶ୍ୱିମକୁମାର
 ଦୋହସ କର୍ମ ସମାପ୍ତ କଲେ ନୃସିଂହ ।
 କୃଷ୍ଣ ବଳରାମ ସ୍ୱଳ୍ପ ଶ ବେଦଗଣ
 ମୁକ୍ତ ରାଶିଗଣ ଗଲେ ମେଘଶି ହୋଇଣ ।
 ଶୁଣିମା ହେ ସାଧୁଜନେ ଅଶ୍ୱମେଧ କଥା
 କଳ୍ପବାକ୍ୟ ମୁହିଁ ପୁଣି କଷ ସାମରଥୀ ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଯେତେକ ପୁତ୍ର ଦ୍ରବ୍ୟାଦୋଷ
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯଜ୍ଞେ ସର୍ବ ହୋଇଲେ ଧୂସ ।
 ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ଏହା ପଠକ କଟକ୍ଷି ଯେ ଲୋକେ
 ଲଭନ୍ତି ସେ ସତଗତି ନ ପଡ଼ନ୍ତି ନର୍ଦ୍ଦେ ।
 ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ମୁଖ ଯଶ ଶିଶୁ
 ଅବଶ୍ୟ ପାଇବ ଯାହା ଯେହୁ ବାଞ୍ଛାକରି ।
 ଯମଦଣ୍ଡ ନ ଲଭି ସେ ନିଷ୍ଠୁଳଙ୍କ ହୋଇ
 ନକ୍ଷତ୍ର ମଣ୍ଡଳେ ଯାଇ ନିଶ୍ଚୟ ସ୍ଥାନପାଇ ।
 ଯମଦଣ୍ଡ ଶକ୍ତଦଣ୍ଡ ଦୁଃସ୍ତର ନିପୁଣ
 ଅଶ୍ୱମେଧ ପଲଶ୍ରୁତି ହୃଦପଡ଼େ ଧରି ।
 କୃପାଜଳନୟନା ଗୋ ଦେବୀ ସରସ୍ୱତୀ
 କାଶୀକ୍ଷେତ୍ରସ୍ଥି ଯାହାର ଜନମ ଧରଣୀ ।
 ପ୍ରଳୟଭୁବାରଣୀ ଗୋ ପ୍ରସନ୍ନ ନର୍ମଦା
 ସେ ଦେବୀ ଚରଣେ ମୋର ବିନୟ ସର୍ବଦା
 କଳିମଳଧୂସିନୀ ଗୋ ପ୍ରସନ୍ନ ହୃଦୟ
 ସର୍ବଜନବନ୍ଧନୀ ତୋ ନାମ ଯେ ଶାରଳା ।

ପରମ ଆନନ୍ଦ ତୋର ପର ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖ
 ସର୍ବଜନ ବୋଧୁନୀ ଗୋ ପ୍ରସନ୍ନ ତୋ ମୁଖ ।
 ଜାତ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତ କରୁ ଯାର ସାଧୁ ବୁଦ୍ଧି
 ବୃକ୍ଷଜନମାନେ ଯାଇ ଚରଣ ଆଶ୍ରୟ ।
 ଓଡ଼ିଶସ୍ଥ ମଣ୍ଡଳରେ ଝଙ୍କଡ଼ ଯେ ପୁଷ୍ପ
 ଯମଦଣ୍ଡ ବଦାରିଣୀ ଶରଣ ତୋହରି ।
 ଆଦି ଅନ୍ତ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ଯାର ଅବଶେଷ
 ଭୁବି ଦିବ ଅନ୍ତରାକ୍ଷ ଶୂନ୍ୟ ଯେ ଆକାଶ ।
 ପାପକର୍ମ ଯାହାଠାରେ ନାହିଁ ପୁଣି ଲେଖ
 ଜଗତ ଜନମଣ୍ଡଳ ହର ସର୍ବ ଦୋଷ ।
 ଅବ୍ୟକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତ କି ନାହିଁ ତୋ ଦିବାର
 ବୃନ୍ଦାବନ ମଧ୍ୟେ ଯାର ମହିମା ପପାର ।
 ଦୂରନ୍ତ କଥା ନ ରହେ ଶୁଣି ଯାର ନାମ
 କାଳଦୂତ ଅପସରେ ନ ପଶଇ ଯମ ।
 ସର୍ବଦା ତୁ ବାଳପ୍ରିୟ ନାନା ରସେ ଶ୍ରେଳ
 ରୂପର ଦର୍ଶନେ ତୋର ସର୍ବା କୁତୁହଳ ।
 ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳାଙ୍କର ଚରଣାରବିନ୍ଦ
 ପାନକରେ ଭୁଞ୍ଜ ହୋଇ ଚତୁର୍ଥ ମକରନ୍ଦ ।
 ଅହର୍ନିଶି କରେ ମୁହିଁ ସେ ପାଦେ ଦରଶନ
 ବଦନ୍ତ ଶାରଳାଦାସ କବି ଶୁକ୍ରମୁଖ ।

ମହାଶ୍ୱରତ ଅଶ୍ୱମେଧ ପଦ୍ୟ ସମାପ୍ତ

ମହାଭାରତ

ଆଶ୍ରମିକ ପର୍ବ

ବନ୍ଦନା

ନମସ୍ତେ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଗୋ ଝଙ୍କଡ଼ବାସିନୀ
ଅରସ୍ବର ବାସିନୀ ହଟ ଚାରଣୀ ।
ତବ କୃପାବଳେ ମାଗୋ ଶ୍ରୀମହାଭରତ
କଷ୍ଟ ଲିଖନେ ମୁହିଁ ହୋଇଲି ସମର୍ଥ ।
ଅଶ୍ରୁମେଧ ପର୍ବ ଅନ୍ତେ ଆଶ୍ରମିକ ପର୍ବ
କର୍ଣ୍ଣନେ ଉଦ୍ୟତ ମାଗୋ ଦେଖାଅ ସେ ମାର୍ଗ
ସଂସାର ସାଗରେ ମାଗୋ ଶ୍ରୀପୁଣ୍ଡ୍ର ମୁହିଁ
ଶାରଳା ବାସକୁ ରକ୍ଷାକର ମହାମାରି ।

ଯଯୁଞ୍ଜୟ ଧୂଂସ ବିବରଣ

ଶ୍ରୀମହାଭରତ କଥା ଅତ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ।
ଅମୃତରୁ ବଳି ଅଟେ ସେହି ରସବାଣୀ
ଶତକାର ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ ଫଳ ମିଳେ ପୁଣି ।
କଳ୍ପ କଳ୍ପରେ ଲିପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ଯେ ପ୍ରାଣୀ
ତରନ୍ତି ମହାଭରତ କଥାମୃତ ଶୁଣି ।
ତହୁଁ ଶାମ୍ଭୁ ଆସି ଦ୍ଵାରକାରେ ପ୍ରବେଶିଲୁ
ସୁନ୍ଦର ପଥରେ କନ୍ଦର୍ପକୁ ଧକ୍କାରିଲୁ ।
ବେଶି କୃଷ୍ଣ ବଳରାମ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ
ଦ୍ଵାରକାରେ ନାନା ମହୋତ୍ସବ କରାଇଲେ ।
ପୁତ୍ରକୁ କୋଳରେ ସ୍ଵପ୍ନ ଧରି ବନମାଳୀ
ଅର୍ଘ୍ୟ ବଦାପନା କଲେ ଧରି ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣଥାଳି ।
ଶୁଭ୍ରପକ୍ଷ ସପ୍ତୋଦଶୀ ଶରଣ ବାସର
ଅଶ୍ରୁମା ନକ୍ଷତ୍ର ଗୋଟି ଅଟେ ସେ ଦିନର ।
ସେ ଦିନ ବଧାତା ଅଷ୍ଟବକ୍ରଙ୍କୁ ଯେ ଗର
ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ବେଶ କୃଷ୍ଣ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ କି କରଇ

ଭାବ ନବାବଣ ଦେବ ହୋଇଲଣି ଶେଷ
କାହିଁପାଇଁ ନ ଆସନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ସ୍ଵର୍ଗଦେଶ ।
କର ଯେଉଁ ପ୍ରକାରେ ସେ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଆସେ
ସ୍ଵକୃତ୍ୟ ଜାଣକରେ ପୁଣି ନିଜକୋଷେ ।
ବଧାତା ବଚନ ଶୁଣି ଅଷ୍ଟବକ୍ର ରହି
ଦ୍ଵାରକା ପୁରେ ତହୁଁ ମିଳିଲେକ ଆସି ।
ଯାତକଙ୍କ ଦେଖି ମନେ ହେଲେ ବଡ଼ ତୋଷ
ବରୁଣିଲେ ଚିତ୍ତଦିନେ ହୋଇବେ ଏ ନାଶ
ସ୍ଵର୍ଗବେ ତାଙ୍କ ଶରଣ ଅଟେ ଅଷ୍ଟକାଙ୍କ
ଉପହାସ କରନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କୁ ମଉଲେକ ।
ସନ୍ତମସେ ବସିଥିଲେ ଅନେକ ଯାଦବେ
କାହାକୁ ସେ ଭୁଲି ନ କରନ୍ତି ମଉଗବେ ।
ଉପକରି ଯମ ତହିଁ ପଣି ନ ପାରନ୍ତି
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପ୍ରସାଦେ ସବେ ଗର୍ବିତ ଅଟନ୍ତି ।
ରୁଷିଙ୍କ ଦେଖିଣ ସବେ ପିଲାଯାକ ମିଳି
ଶାମ୍ଭୁଙ୍କୁ ସ୍ଵୀକେଶ କଲେ ହୋଇ କୁଭୂତଳୀ ।
ଲୌକିକ ମୁଷଳେକ ତାର ଶେଷେ ନେଇ ବାଜି
ମିଛେ ଅଶକତ ପ୍ରାୟେ ହୁଏ କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ।
ବନପୁରେ ଯାଇଁ ମୁନିଙ୍କୁ ସେ ପ୍ରଣମିଲେ
ଯଥାବଧି ମାନ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ କରିଲେ ।
ପରୁଣିଲେ କରଯୋଡ଼ି ମୁନିଙ୍କର ଆଗେ
ଏ କାମିନୀ ଗର୍ଭବାସ ହୋଇଲି କି ଯୋଗେ ।
ବଶମାସ ପରୁଣି ନ କରେ ପ୍ରସବ
କି ଅଛି ଏହାର ଗର୍ଭେ ଫେଡ଼ଣ କହୁବ ।
ଧ୍ୟାନକର ମୁନିବର ସକଳ ଜାଣିଲେ
ଅତି କୋପରୁ ହୋଇ ପିଲାଙ୍କୁ ବୋଇଲେ
ଶୁଣ ରେ ଏହାର ଗର୍ଭେ ଅଛି ଯେଉଁ ପୁତ୍ର
ତାହାହାର ନାଶପିବ ଯାଦବ-ସମସ୍ତ ।

ମୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରମାସକୁ ମୋତେ କଲ କବିତାସ
କୃଷ୍ଣ ସତ ନାଶ କୁମ୍ଭେ ଯାଅ ସଦୃଶ ।
ଏକମନ୍ତ ଶାପ ତାଙ୍କୁ ତେଲେ ମହାମୁକ
ହାରକାକୁ ନ ଗଲେ ମେ ଅମମାନ ଦେଖ ।
ମୁକଜ ଶାପ ଲକ୍ଷଣ ମେଡ଼ୁ ପିଲାମାନେ
କିଏ କରକା ଗଦନ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ର ମନେ ମନ ।
କରକୃତେ ଆମେମାନେ କି କାମ୍ୟ କହୁଲୁ
ମହାଦେବଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଶାସକ ରହିଲୁ ।
ଶୁଭ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କହିବା ଏ କଥା ସବଳ
ପ୍ରତିକାର ସୁଲେ କରକେ ସେ ଆଦମୁକ ।
ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ସହିତେ ଯେତେ ପୁଅ ତହିଁ ଥିଲେ
କି ବୋଲି କହିବା ବୋଲି ମନେ ବୁଝିଲେ
ତହୁଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପ୍ରମୁଦେ
ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିରାଟ ହୋଇ କୋରନ୍ତ କାତରେ ।
ପ୍ରଣାମ କରି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାଦେ ସବେ ଭେଟି
ବୋଲନ୍ତ କୁମରେ କରପଥ ଯୋଡ଼ି ଉଠି ।
ହସିବା ନିମନ୍ତେ ବେକ ଯେଉଁ କର୍ମକଲୁ
ଅଶ୍ରୁବନ୍ଧ ରୁଷିଙ୍କର ଶାପ ଯେ ରହିଲୁ ।
କପଟ ଶାମୁକୁ ନାଶକରଣ କରିଥିଲୁ
ଲୁହାର ମୁଖରେ ତାର ପେଟ ପୁରାଇଲୁ ।
କରକୃତ ପାଇଁ ଆମେ ରୁଷିଙ୍କର ଆଶେ
କରଯୋଡ଼ି କରି କରଲୁ ଯେ ପାଇଁ ତେଣେ
ଏହି ପୁରସ୍କାର ହୋଇଅଛି ଗର୍ଭଗଣ
ଜନମ କରିବ ଏଡ଼ୁ ପୁଅ କିବା ନାଶ ।
ଧ୍ୟାନକରି ମୁନିବର ହୋଇଣ ନିଶ୍ଚଳ
କପଟ ଚରିତ ବୋଲି ଜାଣିଲେ ସବଳ ।
ବୋଇଲେ ଏ ନାଶ ଯାହା ପ୍ରସବ କରିବ
ହରି ସତ ସଦୃଶ ତହୁଁ ନାଶ ପିବ ।
ପିଲାଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଲେ
ଗାନ୍ଧାରୀର ଶାପ ତହୁଁ ମନେ ସୁମରଲେ ।
କୃଷ୍ଣ ବିରାଜିଲେ ପୁଣି ଅଛି ତ ସୁରସ
ଗଡ଼ପିବ କାହିଁଗାର ଗାନ୍ଧାରୀର ଶାପ ।
ମାୟାକରି ତାର ବଣ ମରାଇଲି ମୁଣି
ଯାହା ଅଜିହ୍ଵ ଅବଶ୍ୟ ତାହା ବୁଝିବଇଁ ।
ତହୁଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯେ ଅନ୍ତରକୁ ହଜାରିନେ
ପ୍ରବେଶନ୍ତେ ତାହାକୁ ଏପରି ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ।

ଯାଏ ଉଦ୍‌ଗ୍ରସବୁ ଯେ କୁମ୍ଭେ ମହାବେଶେ
ମାୟାବଦ୍ଧ ନବରାତ୍ର ସବେଶିବ ରହେ ।
ମାୟାବଦ୍ଧ ଥିଲେ ତହିଁ ସୁଧାସି ସହସର
ମୋହର ବନନ ବୋଲି କରକୁ ଭରିବ ।
ମୋ ଆଜ୍ଞା କର ଶାମକୁ ଆସିବୁ ଭବେଶ
କୃଷ୍ଣ ବାବେଶ ଚଳିଗଲ ଅନ୍ତର ତମଣି ।
ପ୍ରବେଶି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆଜ୍ଞା କହିଲେ ତହିଁ
ଶାମସଦନକୁ ସେଠାରୁ ଆଣିଲେ ଶର ।
ହାରକା କୁମ୍ଭେ ଅସି ଶାମ ପ୍ରବେଶିଲେ
ବୋଇବେଶ କୃଷ୍ଣ ତାଙ୍କୁ ଆନନ୍ଦେ କଲେ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୁକଜ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ବୁଝଇ
ଶାମ ବେଳେ ତବ ସୁବସାରୁ ମରୁ ଶର
କହନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରେ ଶାମ ଆମେ ଦୃଷ୍ଟିକେଶ
ଲୋକ ମଣଙ୍କି ତେଣାଇଲେ ତାର ପାଶ ।
ଆମେ ତାରୁ ଏତେକାର୍ଯ୍ୟ କର ଏବେ ମୋର
ଏ କୁହାକୁ ଦେଖିବୁ ବୁ ବର ଶାମର ।
ଶ୍ରୀରାମିନ୍ଦ୍ର ଶରେ ଅଛି ପାଶାଣ ଯେ ଗିରି
ବିଶାଳତେ ମୁଣ ପୁଣି ଅଟଇ ଗାନ୍ଧାରୀ ।
ଏ କୁହାକୁ ସେ ପଞ୍ଚତଳେ ନେଇ ଘୋର
ସେପରି ଏ ଶେଷତେକ ତାହା ବାହୁକର ।
ମନ ଲୁହାକୁ ଘେନ ଶାମ ଚଳିଲେ ଭୁରିତେ
ହାରକାସୁର ଯୋଜନ ଅଟଇ ବିଶାଳତେ ।
ସେ ପଞ୍ଚତଳ ଉପରକୁ ଉଠି ଶାମସଦନ
କଳତେଲ ସେ ଲୋକକୁ ଦାସ ପ୍ରତିଜନ ।
ପବନ ଶାମସଦନକୁ ବସଇ ଆଡ଼ର
ବିହାସରେ ଘୋଷଲ ସେ କରସ ଏଗାର ।
ଧୁଳିପ୍ରାୟ କରି ତାକୁ ଛିଣ୍ଡାଇଣ ଦେଇ
ସୁଦୃଢ଼ହାର ଖଣ୍ଡେ ମାତ୍ର ଶେଷକୁ ରହିଲ ।
ରେଣୁ ପ୍ରାୟ ହୋଇ ଯେଉଁ ଲୁହା ଛୁଡ଼ିଲେ
ଏରକାତେ ବୋଇ ସେ କୁଳରେ ଲଗିଲ ।
ଏପରି ଘୋରଣି କୁହାଖଣ୍ଡି କଲ ଉପ
ମନେ ବିରାଜଇ ଶାମ ପବନ ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଏହିକ୍ଷୁଦ୍ର ଖଣ୍ଡି ଅବା କରପାରେ କିଏ
ଏଡ଼େ ଖଣ୍ଡି ଘୋରକରି କଲ ଅବିଶେଷ ।
ସମସ୍ତ ଛିଣ୍ଡାଇଣ ଯେ ଧୂଳି ପ୍ରାୟ କରି
ପୁଣି କୁଟାକର ମନେ ବୁଝାଇ ଶକି ।

ସ୍ୱପ୍ନ ଶୁଣି ଅଛୁ ଯେ ସେ କରପାରେ କିଏ
 ଅଶ୍ରୁବନ୍ତ ଦେଲ ଶାପ ଦେଲ ଅବଶେଷ ।
 ଏହାଶ୍ୱର ସମୁଦ୍ରକୁ ପକାଇଣ ଦେଲ
 ସେ ପିନ୍ଧିପାଣିରେ ଏକ ମୀନ ଯେ ଗିଳିଲ ।
 ପ୍ରାୟ ସମୁଦ୍ରେ ଯାଇଁ ପଡ଼ିଲେ ସେ ଲୁହା
 ଚକ୍ରଣେ ଜଳଜ ମୀନ ଉଠିଲ ଯେ ତାହା ।
 ଗିଳିଲେ ଦଶିଲ ସେହି ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମୟ ପ୍ରାୟେ
 ନିଜ ତେଜେ ପିନ୍ଧିକଲ ସେ ଆଲୋକମୟେ ।
 ସେଠାବରୁ ଶ୍ରାମସେନ ବାହୁଡ଼ଣ ଗଲ
 ଦ୍ଵାରକାରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପ୍ରମୁରେ ମିଳିଲ ।
 ବୋଇଲ ଶ୍ରେବେଦ ସେହି ମଧଳ ଘୋରିଲ
 ଘୋର ଘୋର ସେ ଗିରିକ ଭୂମିସମ କଲ ।
 ଶେଷକୁ ଅଳ୍ପ ରହିଲ ଘୋର ନ ପାରିଣ
 ସମୁଦ୍ର ଜଳରେ ତାହା ଦେଲ ପକାଇଣ ।
 ଶ୍ରାମ କାକ୍ୟ ଶୁଣି ପରୁରନ୍ତ ବାସୁଦେବ
 ଅଶ୍ରୁବନ୍ତ ରୁଷି ଶାପ ଅନ୍ୟଥା ନୋହିବ ।
 ସେ ଲୁହାଖପଣ ରେଣୁ ଯହିଁ ପଡ଼ିଥିବ
 କାଳେ ଯଦ୍‌ବଶ ତାହାଦାସ ନାଶିଯିବ ।
 ଶେଷ ଶୁଣି ରହିଲ ଯା ନ ପାରିଲ ଘୋର
 ସେହିଖଣ୍ଡକଳେ ପ୍ରାଣିଯିବ ଯେ ମୋହର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରାମକୁ ଚହୁଁ ଆଲିଙ୍ଗନ କଲେ
 ଭୁଜେଉଡ଼ି ଆନନ୍ଦରେ ବସାଇଲେ କୋଳେ
 ସବା ଅନୁରାଗ ମୋତେ ରଖିଥିବୁ ଶ୍ରାମ
 ବୋଷେ ଅବୋଷେ ମୋଠାରେ ନବହୃଦୁ ତମ
 ନାନାରହ ଦେଇ ଚିତାକଲେ ସେ ଶ୍ରାମକୁ
 ସେ ଚହୁଁ ଆସି ନମିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବକୁ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିବେବ ବୋଲେ କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟପାଇଁ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତୋତେ ଏଠାରୁ ଗୁପ୍ତେଗଲେ ନେଇ
 ଶ୍ରାମସେନ ବୋଲେ ଦେବ ଅଶ୍ରୁବନ୍ତ ରୁଷି
 ଏକଦେ ନିରାଶ୍ରୟରେ ଥିଲେ ଆସି ।
 ବନ୍ଧେ ଭୁଲିବାର ତାକୁ ଦେଖିଣ ଯାଦବେ
 ଲୁହା ଖପଣଏ ନେଇ ଭରି ଶାମ୍ଭ ଗଭେ ।
 ନାସବେଶ କରି ନାନା ଆଭରଣ ବେଳେ
 ପ୍ରଣାମ କରଇ ରୁଷିକୁ ଯେ ପରୁରଲେ ।
 ବଶମାସ ହେଲ ହୋଇଛି ଏ ଗଭବଶା
 କହନ୍ତୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଗଭେ ଅଛି ପୁଅ କି ଦୁହିତା ।

କଣା ପ୍ରସବ ନ କରି ପାଏ କହୁ ବ୍ୟଥା
 କହୁ ପାରିବ କି ମୁଖ ଏଥିର କାରତା ।
 ଧାନେ ଜାଣିଲେ କରନ୍ତି ଏହୁ ଉପହାସ
 ବୋଇଲେ ତଦାସ ଭ୍ରମ ବଶ ଦେବ ନାଶ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସହଚେ ନାଶ ହେବ କୁମ୍ଭେମାନେ
 ଏ କାରତା ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ଭୟକଲେ ମନେ ।
 ମୋତେ ଡାକକରି କହିଲେଯେହୁକୁ ଘୋର
 ଅବଶେଷ ନ ରଖିଣ ସବୁ ଶେଷ କର ।
 କ୍ଷୀର ମିର ତଟେ ଏକ ମଳନାମେ ଗିରି
 ବଶାଣତେ ଯୋଜନ ଯେ ବଢ଼ାର ତାହାର ।
 ଚର୍ଚ୍ଚରେ ଲଗଇ ଦେବ କଳ୍ପବଟ ଯାଇ
 ତା ପରେ ମୁଁ ସେ ଲୁହାକୁ ଘୋରିଲ ନିଠାଇ
 ଏଗାର କରଷେ ସେହି ଲୁହା ଯେ ଛୁଣିଲ
 ସେ ମଳ ପଦ୍‌ତ ଭୂମି ସମାନ ହୋଇଲ ।
 ଟିକିଏ ମାତ ରହିଲ ନ ପାରିଲ ଘୋର
 ସମୁଦ୍ର ଜଳରେ ତାହା ପୋପଡ଼ାଇ ଦେଲ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ପୁଚ୍ଛିଲେ ଶୁଣ ଆହେ ସହଦେବ
 ରୁଷିଶାପ ସତେ କି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଘଟିବ ।
 ମନାବର ବୋଇଲେ ତା ଅବଶ୍ୟ ଫଳିବ
 ଅଶ୍ରୁବନ୍ତ ରୁଷିକଥା ଆନ ନ ହୋଇବ ।
 ଦେବେବ ଲୁହା ଘୋରନ୍ତେ ଜନ୍ମି ଲସେପେଶ
 ଚହୁଁ ଜାତ ହେଲ ବହୁ ଏରକାର ବନ ।
 ତାହା ଧରିଣ ଯାଦବେ ହେବେ ମରାମର
 ସକଳେ ପଡ଼ିବେ ଚହୁଁ ହୋଇ ଜ୍ଞାନହାର
 ସେ ସନ୍ତରାବନେ ଯଦ୍‌ବଶ ନାଶିଯିବେ
 ଶେଷକୁ କେବଳ ଏକା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରହିବେ ।
 ଏହାଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସନ୍ତାପିତ ହେଲେ
 କି ହେବ କି ହେବ ବୋଲି ବହୁଶୋକକଲେ
 କୃଷ୍ଣ ବନା ଗନ୍ତେ ଆମ୍ଭ କିଏ ପ୍ରୟୋଜନ
 କି ଆମ୍ଭର ସୁଖଭୋଗ ଅଇଶୂର୍ଯ୍ୟମାନ ।
 ଶୁଣି ମନ୍ଦା ବୋଲେ ଶ୍ରାମ ଯାକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେଲ
 ଚକ୍ରଣେ ତାକୁ ଏକ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଗିଳିଲ ।
 ବେଣୁ ପୁର ଗ୍ରାମବାସୀ କୁଞ୍ଜସ କେବର୍ତ୍ତ
 ଜାଲଯୋଗେ ସେ ମୀନକୁ ଧରିଲ ଭୁରିତ ।
 ଦୃଢ଼କରି ସେ ମୀନକୁ କେବର୍ତ୍ତ ଆଣିଲ
 ଘର୍ଯ୍ୟାହାତେ ତାହାଦେଇ ଏସରି କହିଲ ।

ଆମର ମିତ୍ର ଯେ ଜାଗରକର ଅଟନ୍ତି
ଏ ମୀନ ଗୋଟିକ ତାଙ୍କୁ ଦିଅ ଦେ ଝଟକ ।
ସବୁ ମଧ୍ୟମାନଙ୍କରେ ଏ ସାର ଅଟଇ
ଦେଖିଲେ ଏହାକୁ ଖୁସି ହୋଇବ ଯେ ସେହି
ଅପୂର୍ବ ଯେ ପଦାର୍ଥ ତା ମିତ୍ରକୁ ଦେବାର
ଏହା ଶୁଣି କେଉଁଟିଣୀ ଗଲ ଯେ ସଭର ।
ଶବ୍ଦରୁରେ ପ୍ରବେଶି ସେ ମଧ୍ୟକୁ ଦେଲ
ବନ୍ଧୁ ଶବ୍ଦେ ନାନାମିଶ୍ରାଳାପ ତହିଁ କଲ ।
ମୀନ ଦେଖି ଶବ୍ଦର ଯେ ଦେଲ ଆନନ୍ଦ
ମୃଗ ଗୋଟିଏକ ଆଖି ଦେଲକ ଭୂରତ ।
ବନ୍ଧୁ ସେହି ମିତ୍ର ଶ୍ରୀରାମକୁ ତାହା ଦେଲ
ଏଥୁପରେ ସେ ଶବ୍ଦର ମଧ୍ୟକୁ ଦେଖିଲ ।
ମଧ୍ୟ ହାତେ ଧରିଣ ସେ ଗୁଡ଼କୁ ଯେ ଗଲ
ଶବ୍ଦରୁଣୀକ ହକାର ବଚନ ବୋଇଲ ।
ଏ ମଧ୍ୟକୁ ଶୀଘ୍ରକରି କେଳାଅ ଯେ ଭୁବି,
ମରଣ ଆମ୍ଭର ଦେଇଛନ୍ତି ପଠାଇ ।
ପତର ଏ ବାକ୍ୟ ଯହୁଁ ଶବ୍ଦର ଶୁଣିଲ
ପନକ ଶେନଶ ତହୁଁ ମୀନକୁ ଚରିଲ ।
ଦେଖିଶୁ କରଣ ଯେ କାଟନ୍ତେ ତାହାକୁ
ଶରୀରତରୁ ପାଇଲ ସେ କ୍ଷୁଦ୍ର ଲୁହାକୁ ।
ଦେଖି ତାହା ଶବ୍ଦରଣୀ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲ
ହାତେ ଧରି ନିଜ ପତ ପାଶକୁ ତଳିଲ ।
ବୋଲେ ମୀନ ପେଟେ ଥିଲ ଏ ଲୁହାଖଣ୍ଡିକ
କହୁ ସୁନ୍ଦର ଏ ଅଟେ ଦିଶେ ଜଳ ଜଳ ।
ଦେଖ ତାକୁ ଶବ୍ଦର ତା ହାକୁ ଶେନଗଲ
ଶାଶ୍ଵତ ମୂଳା ଦେଖି ତାକୁ ମନେ ବିରୁଦ୍ଧ ।
କେତେ ତେଜସ୍ଵର ଲୁହା ଖଣ୍ଡିକ ଦିଶଇ
ନାଗର ଗୋଟିଏ ଗଡ଼ାଇବ ତାହା ନେଇ ।
ଅନ୍ୟଥା କରିବ କିଏ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ବାଣୀ
ଯାହା କରିବେ କରନ୍ତୁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରାଣୀ ।
ସେ ଲୁହା ଶେନ କମାରଶାଳକୁ ଯେ ଗଲ
ଧନ ଦେଇଣ ନାଗର ଏକ ଗଡ଼ାଇଲ ।
ବେନ ପାଶ କାନ ତାର ଧାର ଅତ୍ୟନ୍ତ
ବାଣଦେଖି ଶବ୍ଦର ଉଲ୍‌ପୁଲ କାୟ ।
ସେ ବାଣକୁ ସଦା ଯହୁଁର ରଖିଥାଏ
ମୁଗୟାକୁ ଗଲେ ନିଜ ସଙ୍ଗତରେ ନିଏ ।

ଅଶ୍ଵକ୍ଷର ରୂପ ଦେଖି ଯେଉଁ ଅଭିଶାପ
ଅନ୍ୟଥା କରିବା ପାଇଁ ଅଛି କେଉଁ ଲୋକ ।
ସିଦ୍ଧବନ ହର୍ଷା କର୍ଷା ଯଦ୍ୟପି ଶୁଣିତ
ତେବେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରୁ ସେ ନୋହଲେ ମୁକତ
ସେ ଶବ୍ଦକୁ ଧରି ପୁଣି ସେ ଜାଗ କରଇ
ମାୟାଧରକ ଦେବକୁ ବନ୍ଧବ ନିୟତ ।
ଅଶ୍ଵକ୍ଷରଙ୍କର ଶାପ ଅନ୍ୟଥା ନୋହବ
ତଦ୍‌ବାସ ସଂସାର ତ୍ୟାଗ କରିବେ ଯେ ଦେବ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ରେ କୁ ପୁର କହୁ କିଏ
ଶରରାଗେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହୋଇବେ କି ନାଶ ।
ପୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠ କି ସବଦେବ ଯେ କହଇ
ସେ ଜାଗ ଶବ୍ଦର ପୂର୍ବ ଅଙ୍ଗକ ଅଟଇ ।
ଶ୍ରୀରାମ ସମ୍ଭାବ ନେଇ ଲଙ୍କାକୁ ସେ ଗଲ
ରାବଣଶତ୍ରୁ ମୁକୁଟ ଦେନଶ ଅଇଲ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚାନ୍ଦର ପ୍ରସ୍ତ ମଣ୍ଡିଣି ସହଚେ
ଶ୍ରୀ ଆଶ ସମର୍ପିଲ ଶ୍ରୀରାମ ହାତେ ।
ଶ୍ଵେତ ହୋଇଣ ବୋଇଲେ ତାଙ୍କୁ ଉଦ୍‌ନାଥ
ବର ମାଗ ଅଙ୍ଗବେରେ ଦେବର ମୁଁ ସତ୍ୟ ।
ଅଙ୍ଗ ବୋଇଲ ପିତା ଶଶୁ ଅଟ ବେବ
ଏ ବର ଦିଅ ମୋ ହସ୍ତେ କୁନ୍ଦ ପ୍ରାଣପିବ ।
ବାଗରଥା ବୋଇଲେ ଯେ ଦେଲ ମୋର ସତ୍ୟ
ହ.ପରେ, ଶବ୍ଦରୁପେ କରିବୁ ଯେ ହତ ।
କଟିବ କୃଷ୍ଣକୁ ନଷ୍ଟେ ପୂର୍ବର ପ୍ରସାଦ
ଯୁଧିଷ୍ଠ ରକ ଅଗ୍ରତେ କହେ ସବଦେବ ।
କୃଷ୍ଣ ଯୁଧିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭକୁ ପ୍ରହ୍ଳଣ
କପର ସଂସାରତ୍ୟାଗୀ ଦେବେ ନାଗପୁଣ ।
ସବଦେବ ବୋଲେ ଆଗେ ଯିବେ ଭଗବାନ
ତାଙ୍କ ପରେ ପରେ ଆମ୍ଭେ କରିବା ଗମନ ।
ଜୟ ଜୟ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅନାଦ ଅତ୍ୟନ୍ତ
କୁତୁହଳେ ଜନ୍ମ ଦେବ କହୁ ପ୍ରୀତ ଷକ ।
କୁନ୍ଦ ନାମ ଶୁଣି ରବି ପାନ୍ତି ଯମଥାଟ
ତେବେ ନିଜ ମରଣକୁ ରଖିଅଛ ବାଟ ।
ମାୟାରୁପ ଜାତହୋଇ ଦୁଷ୍ଟ ସଂସାର
ରାକର ଦେବ ମୋତେ ଏ ମାୟା ସଂସାର ।
ନନ୍ଦେ ନନ୍ଦେ ସୁଞ୍ଜନେ ତତ୍ତ୍ଵ ରାମପଦ
ବିଷୟା ବିଷକୁ ଏକା ସେହି ଅଟେ ଶବ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାଦପଦ୍ମରେ କରଣ ଲକ୍ଷଣ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀଗାରୁଣା ଲକ୍ଷଣ ମୁକତ ।

ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ କନ ଗମନୋଦ୍‌ଯୋଗ

ଏସୁଅନ୍ତେ ବୈଦେହୀ ମତ୍ତ କହେ ବାଣୀ
ବଡ଼ ଅଶ୍ରୁମୟ ହୋଇଲେ କୁନ୍ତ କଥା ଶୁଣି ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଅଳ୍ପ ରାଜା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୁଝି
ଖଣ୍ଡିତ ଆତ୍ମା ଭାଙ୍ଗିଲେ କେତେ ମନ ଭେଜି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସମ୍ପଦକୁ ଦେଖଇ ଡେହରେ
ଶତପୁତ୍ର ଶ୍ରୀମଧ୍ୟେନ ମାଇଲ ସମରେ ।
ଶ୍ରୀମଦ୍ରା ଅପମାନ ପାଇ ପଚା ପଚା
ରହିବାର ନ ଯୋଗାଇ ତାହାଙ୍କ ସନ୍ନିଧେ ।
ପିତାତାରୁ ଦଶଗୁଣ ଅଧିକ ସେ ମାତା
ଆତ୍ମା କେସନେ ଧାଇଲ ସୁବଳ ଦୁହିତା ।
ଭଲେ ସେ ଅତି ପଟଳ ବାନ୍ଧୁଲେ ଆଖି
ଦୁଃଖ ସୁଖକୁ ନ ଦେଖି ସ୍ବାମୀ ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଅଳ୍ପରୁଚେ ତାହାକୁ କେମନ୍ତେ
ତାହା ଶୁଣିଣ ସେମାଞ୍ଚ ଜାତ ମୋର ରାଗେ ।
ଶୁଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ମୋର ଆହେ ମହାଯତି
କହିବା ମହାଭରତ କଥା ବଦ୍ୟାସତ ।
ଅଭୟ ମୁନ ହୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ ମହତ
ଯାହା ପ୍ରଜ୍ଞାଳୁ କୁ ସେ ଅଟୁ ପୁଣ୍ୟକନ୍ତ ।
ଅନେକ-ମତେ କିନ୍ତୁ ହୋଇଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ଭବ୍ୟ ପ୍ରାୟେ ଦିବାସ ପ୍ରାୟେ ଥାଏ ଗତି ।
ପଣ୍ଡୁଠାରୁ ଶତଗୁଣେ ସେବେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ମାତାଠାରୁ ଦଶଗୁଣେ ଗାନ୍ଧାରୀଙ୍କ ଖଟେ ।
ଏ ବଧୂରେ ଗଲ ପଞ୍ଚବୀଶ ଯେ ବରଷ
ଗାନ୍ଧାରୀ ଦେବୀ ମନରେ ନ ଥାଏ ହରଷ ।
ପତି ଅତି ଦେଖି ଅଭିପ୍ରାଣି କାନ୍ଦିଲେ
ଶତପୁତ୍ର ଉତ୍ତମାଳ କିଛି ନ ଦେଖିଲେ ।
ଦିନେ ଆକାଶୁ ଗମନ କଲେ କେଦବ୍ୟାସ
ତାଙ୍କ ପାଦେ ପ୍ରଣମିଲ ଅମ୍ଭକାର ଶିଷ୍ୟ ।
ବ୍ୟାସ ବୋଇଲେ ଏଠାରେ ନ ରହି ତୁ ଯଶେ
ପୁତ୍ର ସମ୍ପଦ ହରଇ ରହୁ କ କାରଣେ ।
ପୁତ୍ର କଲଣା ତରତ ଦେଖୁ କେଉଁରୁପେ
ସକଳ ହରଇ କପା ମହି ଅନ୍ତ ପାପେ ।

ଏଠାରେ ଥିଲେ ଅସୀର ଦୁଃଖ ଦେବ ମନେ
ମୋର କଥା ମାନ ବାକୁ ପଣ ଯାଇଁ କନେ ।
ତୋର ପୁତ୍ର ପରିହର ନାମ ନାହିଁ ଏଥେ
କଣାଇଁ ଆଉ ରହିବୁ ବଧୂସ ଚକ୍ରପେ ।
ଅଶ୍ରୁମୟ ରହି ବାକୁ କର ପୁଣ୍ୟକର୍ମ
ପଥକୁ ଯଜାଳ ଏକା ତୋର ନା ଧର୍ମ ।
କେବେ କାହାର ଦୁହର ମିତ୍ରମାୟା ସିନା
ଯୁଧିଷ୍ଠି ନେତ୍ରକୁ ଗୁଡ଼ି ଦୁଃଖ କୁ ବିମଳା ।
ଧନ ଜନ ବଳ ଧୂମ କେହି ତୋର ନାହିଁ
ଏ ବଧୂସେ ଧର୍ମ ଏକା ସାହାସେ ହୋଇ ।
ଏମନ୍ତ ସବୁ କୁଣ୍ଡଳ କହିଲେ ସେ ମୁନ
ସେ କଥାକୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ମନେ ଥାଏ ଘେନି ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ସଙ୍ଗ ଲଇ ନତି
ନାନା ଭେଦଭେଦ ଆଣି ପାଶେ ସମର୍ପଣ
ଦେବାଜନେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀ ସେ କୁନ୍ତୀ ।
ବଚନେ ଭେଦଭେଦ ତାଙ୍କୁ କଲେ ତୁପତି
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀଙ୍କ ପାଶରେ ବସାଇ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ବହୁତ କରଇ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଭକ୍ତିରେ ଗାନ୍ଧାରୀ ସେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ଦୁଃଖାଧୀନ ଥିବାଠାରୁ ଲଭିଲେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।
ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ପାସୋରିଲେ ସେ ଯୁଧିଷ୍ଠି କି ଦେଖି
ଦୁଃଖ ଶୋକ ପାସୋର ହୋଇଥାନ୍ତୁ ପୁଣି ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ମାନ୍ତେ ରଜବଧୂ ଅଜ୍ଞା
ଧର୍ମ ଯୁଧିଷ୍ଠି ତହିଁରେ ନ କଲେ ଅବଜ୍ଞା ।
ଏସନକ ଜାଣି ଶ୍ରୀମ କୋପ ଥେ କରଇ
ଅତି ରାଜାକୁ ବହୁତ କହୁ ସେ କହଇ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ଶ୍ରୀମକୁ ଦେଉଛନ୍ତି ଗାଳ
ଅତି ଅନ୍ଧୁଣୀ ତରଣେ ଦେଉ ନିଉଛନ୍ତି ।
ଶ୍ରୀମ ବୋଇଲେ ତୁ ବନ୍ଧୁ ସୋଦର ମରଇ
ପୁତ୍ରନାତି ରଜ୍ୟ ଧନ ସକଳ ହରଇ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ର ରଜ୍ୟଧନ କରୁଅଛୁ ଭେଗ
ଅନ୍ଧ ଦେଲୁ ଥିଲୁ ପୁଣି ତୋତେ ଏହି ଯୋଗ ।
ତୋ ଯୋଗୁ ଦୁଃଖ ପାଇଲୁ ଆମ୍ଭେ ସିନା କନେ
ତେବେ ଦୟା ନ କହିଲୁ ଦିନେ ତୋର ମନେ
ରାଜାର ଆଜ୍ଞା ମେଞ୍ଚଣ କାହିଁ ହୋଇପାରେ
ଆପଣ ଶିଖିଲେ ବେଇ ପୋଷେ କଲଣରେ ।

କେମନ୍ତ ପୁରୁଷକୁ କୁ ଶେଷେ ନ କରୁ
 ମହର ନ ଭାରି ଏବେ ଗାବନ ନ ଧରୁ ।
 ସଭାରେ ଶ୍ରୀମ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ଏହା କହେ
 ଏ ଭୁକେ ନାଶିଲ ମୁହିଁ ତୋର କହେପୋ ଏ ।
 ଦୁଃଖାସନ ଭୁବକୁ ମୁଁ ଉପାଡ଼ିଲ ହାବେ
 ଦୁଃଖୀଧନର ମୁକୁଟ ମର୍ଦ୍ଦିଲେ ଶାବେ ।
 ଏମନ୍ତ ଶ୍ରୀମ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରେ ମହାଶେଷେ
 ଶୁଣି ପୁରୁଷକୁ ଗଜା ଘେନେ ମହାସାଧେ ।
 ଦେହ ଧରି ନ ପାରି ସେ ଆତ୍ମାନରୁ ଉଠି
 ସଭାରେ ଶ୍ରୀମ କହିଲ ଯହୁଁ ସେ ଉଦ୍ଧଟି ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ଆଗରେ ଯାଇ କହେ ପୁରୁଷକୁ
 ଶ୍ରୀମ କାହିଁକି ରଖିବା ପାଇ ଏଡ଼େ କଷ୍ଟ ।
 ଶ୍ରୀମର କଟୁ ବଚନ ହୁଏ ମୋର ଭେଦ
 ପ୍ରିୟେ ଗୋ ଆତ୍ମ କରବା କହ କଥା କୁହ ।
 ପ୍ରାଣ ପ୍ରତିବା କି ଆମ୍ଭେ ଗାଳକରି ଦଶ
 ଆତ୍ମାଦାତା ହୋଇ ମଲେ ଲାଗିବ ସେ ବୋଧ
 ବୋଲଇ ଗାନ୍ଧାରୀ ସବୁ ଅଟେ ତୁମ୍ଭ ଦୋଷ
 ଆଗକୁ ଏ କଥା ପର କହୁଥିଲେ ବ୍ୟାସ ।
 ଶତେ ପୁରୁଷକୁ ତୋହର ମାଲିକାନେ ଯହୁଁ
 ନିଜ ଆତ୍ମାଦେବୀ ତୁ ତାଙ୍କ ମୁଖ ରୁଡ଼ି ।
 ସତ୍ୟକୁ ରକ୍ଷା କରିଣ ନ ପାରିବ କୁହେ
 ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ନ ଜାଣି ପଡ଼ିଲେ ସେ ଲୋଭେ ।
 ଏବେ ବେଗେ ଚାଲି ନାଥ ଯିବା କାନସ୍ତ୍ରରେ
 ପୁରୁଷକୁ ହରାଇବା ପଶଣ ବନେ ।
 ଶତ୍ରୁପକ୍ଷ ଗାଇ ଯାହା ଧରପାଇଁ ପ୍ରାଣ
 ଏହାଠାରୁ ବଳ ଆଉ ଅଛି କି କଷଣ ।
 ବୋଲେ ପୁରୁଷକୁ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମୁଁ ବଶ
 କପରି କହବ ମୁହିଁ ଯିବ ବନବାସ ।
 ବନସ୍ଥ ଭବରେ ଯେବେ କହବ ସେ ମୋତେ
 କହି ନ ପାରିବ ପ୍ରତିଯୁଦ୍ଧ କେମନ୍ତ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ମୋଠାରେ କରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭକତି
 ଶତପୁତ୍ରଠାରୁ ବଳ ତାଠାରେ ମୋ ପ୍ରୀତି ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି କର ଯେବେ ସ୍ବେଦ
 ଅନ୍ୟ ଉପାୟରେ ତାକୁ ଉଦ୍ଧାରଣ କହ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିକୁ ହକାରିଣ ଗ୍ରସତେ କହିବୁ
 ଶ୍ରୀମ ଦେଲେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବେ ପୁରୁଷକୁ ।

ଯୁଧିଷ୍ଠିକୁ ଅପେ ଧନ ଏବେ ମାଗିବା
 କେହି ଜାଣି ନ ପାରିବେ ବନସ୍ଥକୁ ଯିବା ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ଏ ବଚନ ପୁରୁଷକୁ ଶୁଣି
 ବହୁରୁପ ଡାକଲ ସେ ପାଶେ ତକ୍ଷଣି ।
 ବୋଲଇ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବକୁ କୁ ଯାଇ ବୋଲ
 ବହୁ ସୁଦୃଢ଼ ସେ ରଣେ ଶତେଲେ ସକଳ ।
 ଭୁବିଶ୍ରୀବା ବାହ୍ୟିକ ସେ ଦୁହେଁ ମୋର ଅତୀ
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଯିବା ଅଟନ୍ତ ସେ ଶ୍ରୀମ ମହାବଳୀ ।
 ଘଟୋଜିତ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ ସୁତେ
 ଦୁଃଖୀଧନ ଆବକର ମୋର ପୁତ୍ର ଶତେ ।
 ଏହାକୁ ଶ୍ରୀମ ଦେବାକୁ କରେ ମୁହିଁ ଲଜା
 ଧର୍ମ ପ୍ରାପ୍ତ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ମନବାଞ୍ଛା ।
 କୁନ୍ତୀ ପୁତ୍ରମାନେ ତୋର ଅଟନ୍ତ ବିଶ୍ବାସ
 ଶ୍ରୀମପାଇଁ ଧନ କଲୁ ମାଗି ଶେଷ ଆସ ।
 ଶ୍ରୀମକର ସାରି ପୁଣି ଯିବଇ ପ୍ରୟାଗ
 ଏ ବାରିତା କହ ଯାଇ ଯୁଧିଷ୍ଠିକ ଆଗ ।
 ବହୁର ବୋଲଇଲ ଭଲ ମୁଁ ଏ ଦ୍ୟବସ୍ଥା
 କି ଅଭବ ଅଛି ଏଥେ କି ଲଭୁଛ ଚିନ୍ତା ।
 କାହିଁପାଇଁ ଏ କଥାରେ କର ମନଯୋଗ
 କୃଷି ଉତ୍ପାଦନ ଫଳ ନ କରୁଛ ଶେଷ ।
 ଏହା କହି ଯେଠାକୁ ବହୁର ସେ ଗଲେ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ପ୍ରମୁଦେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶଲେ ।
 ଧାତ୍ରବେ ଦେଖି ତାହାକୁ ପ୍ରଣାମ ହସିଲେ
 କୋଳରେ ଧରି ବହୁର ଆଲିଙ୍ଗନ କଲେ ।
 ତଦନ୍ତେ ବୋଲଲେ କୁହେ ଶୁଣି ପାଶଭର
 ପୁରୁଷକୁ ଏହି ଆଜି ଅଟନ୍ତ ସେ ବେଳ ।
 ଶ୍ରୀମ ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ କର୍ଣ୍ଣ ଶର୍କରା କୁଲେ
 ଭୁବିଶ୍ରୀବା ବାହ୍ୟିକ ସେ ସୋମଦତ୍ତ ମଲେ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ପୁତ୍ର ସହଚେ କୁମ୍ଭ ପୁତ୍ରମାନେ
 ଏ ଆଦି କେତେ ବନସ୍ଥ ହେଲେ ମହାରଣେ
 ଏହାକ ମୋକ୍ଷ ନିମିତ୍ତ ଅମ୍ଭେକାର ସୁତ
 ଉପାରେ ପିଣ୍ଡଦେବେ ସେ ବଢ଼ି ପଥପ୍ରାପ୍ତ ।
 ସେ କାରଣେ କିଛି ଧନ ମାଗେ କୁହୁପତ୍ର
 ନ ଦେଲେ କୁମ୍ଭକୁ ହେବ ବଡ଼ ଅପକାର ।
 ଏହି କାର୍ତ୍ତିକ ଶୁକଳ ପୂର୍ଣ୍ଣିମାର ଦିନ
 ଗାନ୍ଧାରୀ ସହ ଗମନ କରିବେ ସେ ବନ ।

ମୋତେ ପେଶିଲେ ଅଳ୍ପ ମୁହଁ ଧନଅର୍ଥେ
 କୁମ୍ଭ ବରକୁ କିଏ ଆସଇ ଯୁକତେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ବୋଇଲେ ଯେବେ ଯିବେ ବନ
 ଆମ୍ଭଠାରୁ ସ୍ନେହ ତେବେ ଗୁଡ଼ିଲେଣି ଜାଣ ।
 ଧନ କିଛି ମାଗି ଯେବେ ଯିବେ ଆନ ପଥେ
 କି ବୁଝି କରିବା କହ ପାର୍ଥ ତୁହୋ ଏଥେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଯେବେ ନ ମାଗନ୍ତେ ଧନ
 ତେବେ ଜାଣନ୍ତେ ଶ୍ରୀମାନ୍ ସିନା କୋପମନ
 ଯେବେ କାରଣ କରିବେ ଏ ମୃତ୍ୟୁବେଦକୁ
 ନଅନ୍ତ ଉଦ୍ଧାରଯାକ ସମର୍ପିବା ତାଙ୍କୁ ।
 ତାହାଙ୍କର ଧନ ସିନା କରନ୍ତେ ସେ ଦାନ
 ଚତୁର୍ଥ ବୟସେ ଧର୍ମ କରନ୍ତୁ ଗଜନ ।
 ଶ୍ରୀମସେନ ବୋଇଲେ ଏ କିଏ ବରୁ
 ସବୁ ଧନ ନେବାରେ କି ଉଚିତ ତାହାର ।
 ଜାଣନ୍ତେ ସେ ବଳିଗୋଷ୍ଠ ନ ବୋଲେ ଆମ୍ଭକୁ
 ଏବେ ଧନ ନେବାପାଇଁ ବୋଲିଛି ତୁମ୍ଭକୁ ।
 କେବଣ କୃତ୍ୟ ନ କଲେ ପଶାୟୁତ ଖେଳେ
 ଆମ୍ଭର ଶ୍ରୀମତୀ ସମ୍ପଦ ଘେନିଲେ ସେ ହେଲେ
 ପାଞ୍ଚଶତ ସଞ୍ଚିତଲେ ବସୁ ଭୃତ୍ୟମେଲେ
 କାହିଁ ତାହାଙ୍କର ପ୍ରୀତି ଥିଲ ସେହି ବେଳେ ।
 ଧର୍ମକାର୍ଯ୍ୟକୁ କୌରବେ ହେବେଯେବେ ବ୍ରହ୍ମ
 ତେବେ ସେ ଆମ୍ଭର ପାଇଁ ଯିବ ସବୁକଷ୍ଟ ।
 ଯଦ୍ୟପି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ହେବ ନର୍କଗତି
 ତାହା ଶୁଣିଲେ ଆନନ୍ଦ ହେବ ମୋର ମତି ।
 ମରିଯିବା ପ୍ରାଣୀ କେହି କାହାର ଦୁହନ୍ତ
 କପାଇଁ ଧନଉଦ୍ଧାର କରିବା ରେ ଶକ୍ତି ।
 ଶାଶୁ ଦ୍ରୋଣ ସେ କୁଳର ଅଟନ୍ତି ଯେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 କପାଇଁ ସଂଗ୍ରାମ କରି ହେଲେ ପ୍ରାଣଭ୍ରଷ୍ଟ ।
 ଆମ୍ଭକୁ କି ମାରିବାକୁ ନ କଲେ ସମର
 ମଲ୍ଲ ଉତ୍ତରେ ଉପ୍ରୋଧ କିଏ ହୋ ଆମ୍ଭର ।
 ଶ୍ରୀକ କରିବାର ଯେବେ ଯୁକ୍ତ ଅଟଇ
 ଆମ୍ଭେ ନ କରିଣ ଧନଦେବା କାହିଁପାଇଁ ।
 ଶାଶୁ ଭୃତ୍ୟାଦି ଦ୍ରୋଣାଦ୍ୟାସ୍ୟ ସୋମବତ୍
 ବରଷ ଦ୍ରୁପଦ ପୁଣି ଆମ୍ଭ ଶତେ ପୁଣି ।
 କୋଡ଼ିହେବ ଉତ୍ତର ଯେ ଆମ୍ଭର ସମସ୍ତେ
 ଆଉ ଯେତେ ଶରମାନେ ମଲେ ଆମ୍ଭ ହିତେ ।

ସେମାନଙ୍କ ଶ୍ରୀକ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେ କରିବା
 ଅଶ୍ରୁଧାମା ହାତେ ଦ୍ରୋଣ ଶ୍ରୀକ କରିବା ।
 କର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ଶ୍ରୀକ ଏବେ କରୁ ତାର ମାତା
 ଧୃତବ୍ୟସ୍ତ କରନ୍ତୁ ଯେ ତାଙ୍କ ପୁଣି ଚିନ୍ତା ।
 ଆମ୍ଭ ଧନ ବଞ୍ଚିପାଇଁ ତାହାଙ୍କୁ ଯେ ଦେବା
 ସେ ମଲେ ତାହାର ଶ୍ରୀକ ଆମ୍ଭେ ସେ କରିବା
 ଯୁଧିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀମ ନ ବୋଲ ଏ ଗିର
 ପାଣ୍ଡୁଙ୍କର ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ସେହି ଗୁରୁ ଯେ ଆମ୍ଭର ।
 ସେ ଆଆନ୍ତେ ଆମ୍ଭର ଯେ କରି ଦୁହେଁ ଧର୍ମ
 କୁରୁବଳ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବେ ସେ ସବୁକର୍ମ ।
 ତୁ ଯାହା ବୋଲୁ ତହିଁରେ ତାଙ୍କ ଦୋଷନାହିଁ
 ଦଇବ ବିପାକେ ଦୋଷୀ ହୋଇଛନ୍ତି ସେହି ।
 ବହୁଦୂର ବିଦେଶୀକ ମରବା ଦେଖିଲେ
 ତା ପ୍ରୋତ୍ସାହୟା କରିବାପାଇଁ ଶାସ୍ତ୍ର ବୋଲେ ।
 ତା ହେତୁ ନୋହିଲେ ଆମ୍ଭକୁ ଯେ ହେବ ଲଜ୍ଜା
 କାହୁଁକି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କି ହେବ ଏଥେ ଗଜା ।
 ପାଷାଣରୁ ବଳୀ ଶ୍ରୀମ ଅଟେ ତୋର କାୟା
 ଏଡ଼େ ବପ୍ରହିରେ ତୋର ନ ବସଇ ବୟା ।
 ଗୁରୁଜନ ଧର୍ମକଥା ଯେ ଜନ ଏଡ଼ଇ
 ସକଳ ଯଶ ଶରତ ତାର ନାଶଯାଇ ।
 ବରୁ ସହୋଦର କାର୍ଯ୍ୟ ଯେ ଲୋକ କରଇ
 ସେହି ମହାତ୍ମା ଯେ ଅଟେ ସବୁ ଶୁଣଗ୍ରାସ୍ତ ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଗୁଣ ବାବୁ କହି ପାରେ କେହୁ
 ବିଦ୍ୟାରେ ପାରଗ କୁହେ ହୋଇଥାନ୍ତ କାହୁଁ
 ଯେହୁ ବ୍ରହ୍ମଶର ଭିନ୍ନଲୋକ ପାରେ ଦହି
 ପୁଣି ପଞ୍ଚକର ପାଥେ ଥିଲେ ସେ ଶିଖାଇ ।
 ପଦ୍ମହୀନ ଆମ୍ଭେମାନେ ଅଟୁ କାଳେ କାଳେ
 ପ୍ରାଣୁ ବଳ ଶ୍ରେଷ୍ଠଦେବ ଆମ୍ଭକୁ ପାଳିଲେ ।
 ଆମ୍ଭ ଅର୍ଥେ ଶ୍ରେଷ୍ଠଦେବ କଲେ ଶରଣ୍ୟା
 ମୃତ୍ୟୁଭେଦ କହି ସବୁ କରିଥିଲେ ଭେଦ୍ୟା ।
 ବୁଲୁଣିର ଜଳପ୍ରାୟ ହେଲୁ ଶ୍ରୀମସେନ
 ଗୁଣ ଗୁଡ଼ି କେବଳ ତୁ ବାହୁ ଅବିଶ୍ରାମ ।
 ଅନେକ ବରୁ ସୁଦୃଢ଼ ମଲେ ଆମ୍ଭ ଅର୍ଥେ
 ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀକ ଆମ୍ଭକୁ ଯେ ଲଗଇ ଯୁକତେ ।
 ଏକା ଧନଦେବ ଦୁରକାର୍ଯ୍ୟ ଯେ କରିବା
 ରହଲେକ ଖଣି ପରଲେକ ଯେ ତାରିବା ।

ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଶତସୂସ ସମରେ ତୁ ମାର
ତେବେ ପୁଣି ସୁଗ ଶାନ୍ତ ନୋହୁଲ ତୋହର
ଶ୍ରାମ ବୋଇଲ ଏମନ୍ତ କର୍ମା ଗୁଣ କହୁ
ମୋର ସମ୍ମତି ନୋହୁଲେ ଧନ ନେବ କେହୁ
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ଶୁଣ ପୂଜ୍ୟପାଦ
ନ ଦେଉନ୍ତୁ ଶ୍ରାମ ପଛେ ନ ଦେଇ ବଦାବ ।
ଭଣ୍ଡାରଧନେ ସେ ଯେବେ ହୋଇବେ ବଦାବ
ଆତ୍ମାଶା ଧନ ଦେବା ଅଟଇ ସେ ବଧୁ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ତଣ୍ଡୁଳ ଗଜ୍ୟରତ୍ନ ହାତୀ ଘୋଡ଼ା
କହୁଅଳଙ୍କାର ନିଅ ଯେତେ ଚାକ୍ଷ ଲେଖା ।
ଯାହା ସେ ଲଜ୍ଜନ୍ତି ଦେଇ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଭବିବ
ମୁଁ ଯାହା ବୋଲୁଛି ତାହା ବନସ୍ତେ କହିବ ।
କାର୍ତ୍ତିକ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ରହିଲ ଯେ ଦିନ ଦର୍ଶ
ବଧୁମତେ ଶ୍ରାବକଲେ ସବେ ହେବେ ତୋଷ
ଶ୍ରାମର ଏ କଟୁ କଥା କେବେ ନ କହିବ
ଯେପରି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବେ ତାହା ବୁଝାଇବ ।
ଏ କଥା ସବୁ ଶୁଣିବେ ଯେବେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ଦ୍ଵିଗୁଣ ବାଧବ ମନେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରସ କଷ୍ଟ ।
ଧନ ଘେନଣ ବହୁର ଚିତ୍ତପଣେ ଗଲ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଅଗ୍ରତରେ ଯାଇଁଣ ମିଳିଲ ।
ତୋହର ଆଜ୍ଞାରେ ମୁଁ ଆଣିଲି ଧନ
ଦେବାକୁଁ ସନମତ ନ କଲକ ଶ୍ରାମ
ଅନେକ ଟଙ୍କାସି ଶ୍ରାମ ବୋଇଲକ ତୋତେ
କେବେହେଁଶାନ୍ତ ନୋହୁଲ ଯୋଧାଚାରତରେ
ଅର୍ଜୁନର ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଯେତେ ଅଜ ଧନ
ତାହା ମୁଁ ଆଣିଲ ବେଗ କରି ତୋ ସଜନ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିଦେବ ବୋଇଲେ ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇ
ଶ୍ରାମ ଦୁର୍ବ ତି ପିତାଙ୍କ ନ କହିବୁ ତୁହି ।
ଶୁଣିଲେ ଶ୍ରାବକେ ମନେ ବ୍ୟଥା ମାର ତାତ
କହିବ ମୁଁ ତାହାଙ୍କର ବନସ୍ତ ଭବତ ।
ଏତେ ଯେ କହୁଛନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠି ସଜନ
ଶ୍ରାମ କଥାରେ ନୋହୁବ କେବେହେଁ ବମନ ।
ପୃଥ୍ଵୀରେ ଅଛନ୍ତି ଯେତେ କ୍ଷତ୍ରିୟ ଗରିଷ୍ଠ
ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଶ୍ରାମସେନ ଅଟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
କ୍ଷତ୍ରିୟ ଗୁଣ ପୁରଣ ଅଛି ତାହାଠାରେ
ତା ଦୁଷ୍ଟପଣକୁ ନ ଶ୍ରାବକ ଯେ ମନରେ ।

ନୟ ବଢ଼ିଲେ ସେ ଅସୁ ହୋଇ ନ ରହଇ
ବ୍ରାହ୍ମଣର ଯୋଧେ ସେହୁକ୍ଷଣି ନାଶ ଯାଇ ।
କ୍ଷତ୍ରିୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜାଣ ପାଶାଣ ସଜାତ
ଶରୀରରୁ ନ ଗୁଡ଼ଇ ତୋପ କବାଚତ ।
ଅଗ୍ନି ସମ୍ବଳେ ଲଭିଲେ ତା ତେଜ ସରଇ
ତେଜ ଥିବାଯାଏ ସକଳ ସେ ଦହୁଥାଇ ।
କ୍ଷତ୍ରିୟ ସୁବ୍ରତ ଯେବେ ଖୋଜିବ ସଂସାରେ
ଶ୍ରାମସେନଠାରୁ ବଳୀ ମାହିଁ କାହାଠାରେ ।
ବହୁର ବୋଇଲେ ବସ୍ତେ ଶ୍ରାମର କ ତୋଷ
ଆତ୍ମଶାନ୍ତ ମଦପଣେ ଅଜିଲେ ଅପଣ ।
କେବଣ ଚନ୍ଦ୍ର ନ ଚଲେ ଅବା ସେ ଶ୍ରାମକୁ
ବିଷଲତ ଝୁଆଇଣ ମେଲିଲେ ଜଳକୁ ।
ନାଗୁଣୀ ଶାଢ଼ି ବୋଲଣ ଶ୍ରବଣୁଲେ ହୁବେ
ଜକୁଘର କଲେ ପୁଣି ପ୍ରୋତବେ ପ୍ରମାବେ ।
କପଟ ପାଶାରେ ପୁଣି ହରିଲେ ସମ୍ବଳି
ପାଞ୍ଚାଳୀକ ବଦସନ କଲେ ମଦବୁଦ୍ଧି ।
କଟେ ବେଢ଼ିଣ ମାଲେ ପୁସ ଅଭିମନ୍ୟୁ
କର୍ମାଁ ପାସୋର ଯିବ ଗୁଣ ତାର ମନୁ ।
ଯାହା ସେ ଅର୍ଜଇ ତାହା ଅବଶ୍ୟ ବୁଝଇ
ଦର୍ଶଣର ପ୍ରଭବମ୍ବ ପରି ରହିଥାଇ ।
ବହୁର ମୁଖ ଏସନ ବାକ୍ୟ ବଜା ଶୁଣି
ଆତ୍ମଶାନ୍ତ ଲଲଟରେ ତାହେ ବେନପାଣି ।
ସୁଗେହତ ମୁଖୁ କରୁଥିଲେ ସେ ଅଭ୍ୟାସ
ସେହୁରୂପେ ବାଣ ବଶତନ କଲେ ଶେଷ ।
କରମ ଆଦର ପୁଣି ହୋଇଲ ସେ ଶାନ୍ତ
ଗାନ୍ଧାରୀଙ୍କ ବେନ ଚହୁଁ ଚଳଇ କୁରତ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଆସନେ ବଜେ କୁରୁସାର୍ଂ
ପାଦ ମନ୍ତ୍ରୀ ଅମାତ୍ୟାଦ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବସାଇ ।
ବୋଲଇ ସେ କହିବ ଶୁଣିମା ସମସ୍ତେ
ଯିବାକୁ ମୁଁ ଉଦବେଗ ହୁଏ ବାନସ୍ତସ୍ତେ ।
ଯେହା ଅନୁରୂପେ କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପକା
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କୁ ବୁଝିଣ ବୋଲେ କୁରୁଗଜା ।
ବାବୁ ଚପଟ ପବନ ଶୀତ ଦୃଷ୍ଟି ସହ
ଯେ ବନ୍ୟ ପାଳଇ ତାକୁ ଧନ୍ୟଧନ୍ୟ କହ ।
ଘେନରେ ଘେନଇ ଜାଣ ହୁଏ ସେହି ଗଜା
ମନ୍ତ୍ରୀ ଉତ୍ତମେ ନ ପାଲେ ଯେବେ ଜନ ପ୍ରଜା

ବଳାକର କାର୍ଯ୍ୟ ଜାଣ ହୁଏ ଚକ୍ଷୁ ନଷ୍ଟ
 ତାର ନ ଜାଣିମା ପଣ ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧିଭ୍ରଷ୍ଟ ।
 ପଶୁ ସମ ପଶୁସମ ବଳାର ଯେ ଆଜ୍ଞା
 ଯାହା ବୋଲିବେ ତାହା ନ କରିବ ଅବଜ୍ଞା ।
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭ୍ରାତା ପୁରୁଷେ ଜାଣ ମାତାପିତା
 ପୁତ୍ରଙ୍କ ସ୍ବାମୀ ଏମାନେ ଅଟନ୍ତି ଦେବତା ।
 ଲଘୁ ଯେଉଁପରି ପାଳେ କରଣ ପୁରୁଷ
 ବଳା ସେମନ୍ତ ପାଳଇ ତାହାର ଯେ ପୁରୁଷ ।
 ଅଜ୍ଞାନେ ନପରି ଯେବେ ଚକ୍ଷୁକ ବିଚିତ୍ର
 ମନେ ନ ରଖି ତାହା ଯେ ଜପେଶା କରବ ।
 ସତ୍ୟେ ପ୍ରଜା ପାଳି ମୁଗଧା କରିବ ଚିତ୍ତ
 ଶପ ଉପଗତେ ଦେଖାଇବ ଗାନ୍ଧର୍ବୀ ।
 ଶର୍ପ ବରଠାରୁ କଲ ନାହିଁ ସଦୃଶେ
 ଚିତ୍ତ ଅଭ୍ୟାସ କରିବ ବୁଦ୍ଧଜନ ଗୋପ ।
 ଲଳେ ପୃଥ୍ବୀ ମାଳିକାକୁ ବଳାକଲେ ଚିତ୍ତା
 ସଦେହ ହେଲେ କରିବ ପଣ୍ଡିତଙ୍କୁ ପଞ୍ଚା ।
 ବଳା ହୋଇଣ ପାଳିବ ସତ୍ୟେ ରାଜ୍ୟଧର୍ମ
 ଭୃତ୍ୟ ବଶ ହେଲେ ସାଧୁ ହୁଏ ସବୁ କର୍ମ ।
 ପୁଣେ ରାଜ୍ୟ କର ବାହୁ ହୋଇଣ କୁଶଳ
 ନ୍ୟାୟପଥ ବରଣଣ ସବା ପ୍ରଜାପାଳ ।
 ପ୍ରଜା ମୁଖରେ ଯଦ୍ୟପି ଶୁଭେ ସାଧୁ ଧନ
 ସେ ବଳା ସ୍ବର୍ଗରେ ବସେ ସୁଶରୀର ଭେନ ।
 ପୁରୁରବା ମାନଧାତା ବଳି ଜାନୁଭୟ
 ବେଶୁ ଆଦି ପ୍ରଜାପାଳି ବୋଲଇଲେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
 ପ୍ରଜାପାଳି ପୁଣେ ବାବୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠକର ରାଜ୍ୟ
 ପ୍ରଜା କଲ୍ୟାଣେ ବଳାର ବଡ଼ଇ ଐଶ୍ବର୍ଯ୍ୟ ।
 ତନ୍ତ୍ରୁ ନ ଭେନ କରିବ ପିତୃବ୍ରତ ଦାନ
 ଦେବ ଅଗ୍ନି ବ୍ରାହ୍ମଣେ ପୂଜାରେ ସେ ଅନ୍ନ ।
 କୃଷି କର୍ମ କରି ପ୍ରଜା ହୁଏ ଯେବେ ଦୁଃଖୀ
 ସେମାନଙ୍କୁ ପାଳି ବଳା କରିବ ଯେ ପୁଣୀ ।
 ଧାର୍ମିକ ପୂର୍ବାର ଉଦ୍ୟାବନ୍ତ ପୁରଗୋଟି
 ତିଆରିବ କିସ ଭୁକ୍ତ ନ ଜାଣୁ ପୁରୁଷି ।
 ଶ୍ରାମ ବୋଲଇ ସମସ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ଯେବେ ଜାଣୁ
 ତୋହର ପୁଅଙ୍କ ଆଗେ ତାହା ନ ବଶାଣୁ ।
 ଲମ୍ପଟେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତି ବୋଲଇଛୁ ମହାଯୋଗୀ
 ପରକୁହିଁ ବୈଦ୍ୟ ପୁଣି ଆଶ୍ବଶେ ଯେ ରୋଗୀ ।

ପୁରୁଷି ଦେବକୁ ରାଜନାତି କ ଅଜଣା
 କେଉଁ ବସନ୍ତେ ତାହାକୁ ବେଶିଲୁ ଯେ ଭଣା
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଯାର ସମ୍ବେଦକ କହଇ ସମସ୍ତ
 ଶତ୍ରୁ ଉପହବ ଯେହୁ ସହଇ ନରତ ।
 ବୃହସ୍ପତିଙ୍କ ସମାନ ଯାହାଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରମା
 ଧରଣୀ ସମାନ ପୁଣି ଉପାଧର୍ମ ସମା ।
 ଶ୍ରାମ ଅର୍ଜୁନ ଯାହାର ଅଟନ୍ତି ଯେ ଭାଇ
 ତାହା ମଙ୍ଗେ ମଙ୍ଗାରେ କେ ସମାନ ଅଟଇ ।
 କୁ ତାହାକୁ କେଉଁ ମାତ୍ର ଶିଖାଇବୁ ପୁଣି
 ଅପରାଧେ ରେ ର ବନ୍ଦ ତାର ଗଲା ନାଶ ।
 ଶୀଘ୍ର ଘୋର ଦାହିଁ ଘାରିଁ ବନ୍ଦୁ ନ ଯାଉ
 ତିଆରିଣ ରାଜ୍ୟ କି ଯେ କେତେ କଥା କହୁ ।
 କୁ ତାହାକୁ କେଉଁ ମାତ୍ର ଶିଖାଇବୁ ପୁଣି
 ଅମାରରେ ଚୋର ହନ କାଳ ଗଲା ଜାଣି ।
 ଏହା ଶୁଣି ଧୂମରାଷ୍ଟ୍ର ହୋଇଲେ ବୁଦ୍ଧ
 ହୃଦ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଇ ପେସନେ ବହନି ।
 ପୁଣି ପୁରୁଷି ରକୁ ସେ କଲ୍ୟାଣ କରିଲୁ
 ଚରପୁ ହୁଅ ବୋଲଣ ଆଶ୍ବାକୁ ଉଠଇ ।
 କଣ୍ଠର ଉତ୍ତୁଷ୍ଟ ମାଳା ନାଭିଯାଏ ପଡ଼ି
 କର୍ଣ୍ଣରେ ଚାମୁ କୁଣ୍ଡଳ ରହୁ ଅଛୁ ଜଡ଼ି ।
 କାଶେ ମୁଗସ୍ତର କରେ କମଣ୍ଡଳୁ ଶୋହେ
 ତପୋଧନ ରୂପଗୋଟି ଜରଜନ ମୋହେ ।
 ଶ୍ରାମସେନ ବୋଲେ ତାତ ବୃହତଶ୍ଚ ପ୍ରାୟେ
 ବଶବର୍ଗ ଲେଉଟି ତପୋଧନ ସ୍ବାୟ ଯାଏ ।
 ପୁରୁଷେ ଗାନ୍ଧାରୀ ଏ ବେଶ ତେଣିଣ
 ପୁରୁଷିକି କୁଳୀବେଶ କହେ ଏ ବଚନ ।
 ବାବୁ ଆମ୍ଭେ ତିନି ଯେ ଗାନ୍ଧାରୀ ମାତ୍ରୀ କୁଳୀ
 ମାତ୍ରୀ ସ୍ବାମୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ହେଲୁ ପୁଣ୍ୟବଜ୍ର ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ଯାଉଛୁ ବାନପ୍ରସ୍ଥେ ବଶ ତେଜ
 ମୁହିଁ ଏଥୁ ଆଉ କିପାଁ ପାଞ୍ଚେ ଥିବ ମଜ ।
 ବାଳୁକ ବାଳୁ ଆମ୍ଭେ ଅଛୁ ଦେବ ସଖୀ
 ସେ ଦୁଃଖ ପାଇଲେ ଆମ୍ଭେ କିପାଁ ହେବୁ ପୁଣି
 ମୋତେ କିଛି ନ ବୋଲ ମୁଁ ଯିବଇଁ ଅବଶ୍ୟ
 ଗାନ୍ଧାରୀଙ୍କୁ ଭୁଲେ ମୋର ଜାଣ ବନବାସ ।
 ମୋର ପୁଅ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ବଡ଼ ବିଚକ୍ଷଣ
 ତୁମ୍ଭକୁ ତିଆରିବାକୁ ମୁହିଁ କି ଭାବନ ।

ବାବୁ ଯେତେକାଳ ଯାଏ ଥିବ ତୋର କାୟ
ସହବେଦ ନକୁଳକୁ ହୋଇବୁ ସଦୟ ।
ବ୍ୟାକୁଳ ହେଲେ ପାଣ୍ଡବ କୁନ୍ତୀ ସଜ ଦେଖି
ଅଶ୍ରୁ ଭଲଭଲ ପ୍ରସ୍ରପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଆଖି ।
ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ସେନ ମାତା ଗୋ ବନସ୍ତେ ବୁଲିଲୁ
କନ୍ଦମୂଳ ଖାଇ ମାଗୋ ଦୁଃଖେ ଦିନ ନେଲୁ ।
ଗାନ୍ଧାରୀ ଦେଖି ଅନେକ କଲ ସୁଖଭୋଗ
ତୁମ୍ଭ ଦୁଃଖ ଦେଖି ସୁଖ ନ କଲ ସେ ତ୍ୟାଗ
କୁନ୍ତୀ ବୋଇଲେ ସେପିନା ନିର୍ଭୟା ହୋଇଲେ
ଶତପୁତ୍ର ଉତ୍ପତ୍ତାର ଅପୁତ୍ରକ ହେଲେ ।
କୁନ୍ତୀକାବୋଲନ୍ତି ପୁଣି ବନସ୍ତ କତନେ
ଆଗୋ ମାତ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କୁ ଗୁଡ଼ିପିବୁ କେଶେ ।
ଆମ୍ଭ ସହଚରେ କେତେ ଲଭିଅଛୁ ଦୁଃଖ
ଶ୍ରେଣ କଲବେଳେ କିପା ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଉପେକ୍ଷ ।
ଶୁଣି ନ ପାରିବୁ ଯେତେ ପୋଷିଥିବା ରୁଣ
ପୁଣିରେ ଲେଖା ନୋହିଲୁ କରି ମନ୍ଦପଣ ।
ଭକ୍ଷାଅଲେ କେତେ କଷ୍ଟେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ପାଳିବୁ
ସମ୍ପଦ କାଳରେ କାହିଁପାଇଁକ ମୁରୁବୁ ।
ବାଳକାଳେ ଆମ୍ଭର ଗୋ ଚାତ ହେଲେ ନଷ୍ଟ
ତୋହର ପ୍ରସାଦେ ମାତ ପାରିନାହିଁ କଷ୍ଟ ।
ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ କରିବାକୁ ଚିନ୍ତା
କାବା ଆମେ ପ୍ରକାଶିବୁ ଦୁଃଖ ଆଗୋ ମାତା ।
ଆତ୍ମଠାରୁ କାହିଁପାଇଁ ମନ ନେଲୁ କାଢ଼ି
କେତେ ଦେହ ଧରିବୁ ତୁ ସହବେଦେ ଗୁଡ଼ି ।
କୁନ୍ତୀ ବୋଇଲେକ ବାବୁ ଶୁଣ କୁ ସୁଧୁଷ୍ଟି
ଏକାନ୍ତେ କହିବ ତୋତେ ଆଗ କଥାଗୋଟି ।
ଅଳ୍ପ ଅଭିଶ୍ରୀଏ ବେନ ବୁଲିବେ କେମନ୍ତେ
କଷ୍ଟପାରି ଶାମ ବାବୁ ପୁଣି ଦେବେ ତୋତେ
ଯେତେବେଳେ ପଥଦୃଢ଼ ଲଭିବେ ଏ କଷ୍ଟ
ସ୍ବାକ୍ଷ ସଙ୍ଗେ ଥାଇ ମୁହିଁ କଡ଼ାଇବ ବାଟ ।
ମୁହିଁ ଜାଣ ଏହାଙ୍କର ତୁଲେ ଯାଉଥିଲେ
ଅପାର ମଙ୍ଗଳ ବାବୁ ହୋଇବ ନା ଭଲେ ।
ଯେତେବେଳେ ଲେଉଟୁଥିବେ ଏଡ଼ ଅଭିପାଣି
ମୁହିଁ ପୁଣି ଲେଉଟିବି ଦେଉଥିବ ଆଖି ।
ମାତାର ଏପରି ବାକ୍ୟ ଶୁଣିଣ ସୁଧୁଷ୍ଟି
ଗୁଡ଼ିଲେକ ମନବ୍ୟଥା ଲଭିଲେକ ଭୁଷ୍ଟି ।

ପିନ୍ଧ କଷାବସନ ଯେ ଦେହେ ଲବ୍ଧବୋଲ
ଶିରେ ଜଟା ବାନ୍ଧି କରେ ମୁଗତମ୍ପ ଧରି ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀ ସଙ୍ଗେ କୁନ୍ତୀ ଗଲେ
କଲ୍ୟାଣ ଭଣିଣ ତହୁଁ ବୁଝିବନ ତଳେ ।
ଏମନ୍ତେ ସ୍ବରୂପେ ଯହୁଁ ଦେଖିଲେ ତାହାଙ୍କୁ
ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ କୋଳବଳେ ସେ କୁନ୍ତୀବେଶକୁ
ଆବର ବୋଇଲେ କୁ ଗୋ କପାଁ ଯିବୁ ବନ
ସୁଖକାଳେ ପୁଣି କୁ ଗୁଡ଼ିବୁ କେସନ ।
କୁନ୍ତୀଦେବ ବୋଇଲେ ମୁଁ ଅଟେ ବଡ଼ଦୁଃଖୀ
ପୁଅଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ମୁଁ ନ ପାରଇ ଦେଖି ।
କୁମାରକାଳେ କର୍ଣ୍ଣକୁ ମୁହିଁ ଜାତକଲ
ଲହାର ନିମନ୍ତେ ନେଇ ଜଳେ ମେଲିଦେଲି ।
କୃତାର୍ଥ ଶ୍ରାବନ ମୋର ହେଲ କର୍ଣ୍ଣଯୋଗେ
ସେ ପୁଣିଙ୍କୁ ନ ମାଇଲ ମୋର ଅନୁରୋଗେ ।
ପର୍ଣ୍ଣ ସମଠାରୁ ଶିଖିଥିଲ ଶସ୍ତ୍ର ଯେତେ
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣକୁ ଯେ କରନ୍ତି ଜଗତେ ।
ଅର୍ଜୁନ ସମାନେ ଘର କର୍ଣ୍ଣକୁ ଯେ ଲେଖି
ଦୃଷ୍ଟଲ ଆନନ୍ଦ ହୃଦୟକୁ ମୋର ଦେଖି ।
ତାହାକୁ ବଳି ଛାଡ଼ିବ ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳ
ମାଗନ୍ତେ ସେ ଦେଇଦେଲ ନେଲେ ଆଶକ୍ତଳ
ଏଡ଼େ ସତ୍ୟକନ୍ତ ମୋର ଅଟେ ଯେଉଁବଳା
ଅଗାଧ ସମୁଦ୍ରେ ବୁଡ଼ାଇଲ ମୋର ଭେଳା ।
ପାତାଳକୁ ଲସିଗଲ ତାର ରଥଗୋଟି
ଅନ୍ୟାୟେ ମାଇଲ ତାକୁ ପାପିଷ୍ଠ କଷ୍ଟଟୀ
ଏପରି ମୁଁ ପୁଣିକଷ୍ଟ ଶୁଣିଅଛି ଯେତେ
ଶୋକ ସମ୍ଭାଳଣ ମୁହିଁ ରହିବ କେମନ୍ତେ ।
ଏହି ଦୁଃଖମାନ ମୁହିଁ ସହି ନ ପାରଇ
ଦିବାନଶି କର୍ଣ୍ଣକୁ ମୁଁ ସୁପନେ ବେଖଇ ।
ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ପରି ଦିଶେ ତାର ମୁଖଗୋଟି
ସେ ପୁଣି ଦୟାନେ ମୁହିଁ ହେବ କେତେକୃଷ୍ଣି
ହିଡ଼ିମୁଁ ଶ ନନ୍ଦନ ମୋ ଘଟୋଜ୍ଜିତ ମଲ
ପାତାଳୀକୁମର ସହ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଗଲ ।
କୁନ୍ତଳେନର ନନ୍ଦନ ପଡ଼ିଲ ମୋ ଭର
ଏହାଙ୍କପାଇଁ ମୁଁ ଖର୍ଚ୍ଚ ବାସ କରିବଇଁ ।
ସୁଧୁଷ୍ଟି ବୋଇଲେ ମାତ କପାଁ ପାଅ ବ୍ୟଥା
ଦେଉଦେଲ କହୁଅଛ ଯେ ଅମରକଥା ।

କୃଷ୍ଣ ମଧ୍ୟସାଧ ପଣେ ଆସିବାର ବେଳେ
 ବହୁର ଘରେ ଯେ ରହୁଥିଲେ ଶ୍ରୀମାତା ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବୃଦ୍ଧାଲ କେତେ ନ କହିଲୁ କୁହ
 ଯୁଦ୍ଧ କରାଇ ଆମକୁ କରୁ ଏବେ ଦୋଷ ।
 ଆଗେ ଭିଆଇ ପଛକୁ ଦେଇ ଯୁଣି ଦୋଷ
 ଅସମୟ ମାତା ତୋତେ କହିବି ମୁଁ କିସ ।
 କୁନ୍ତୀ ବୋଲିଲେ ବାବୁ ତୁ ନ କବି ସେମାନ
 ତୋର ଜାତ ଶୋଚନାରେ ଶଶିର ମୋ ଶ୍ରୀଣ
 ବାବୁ ମାତା ପିତା କାହିଁ ସବତା ଯେ ଥାଇ
 ଜବଳୀ କୃଷ ପ୍ରସବୁ ମନୁଷ୍ୟର ଦେହ ।
 ମୁହିଁ ଜନନୀ ପୋଷନ୍ତି ମୋତେ ଭ୍ରମେ ଯାହା
 ବଚନେକ ମାଗୁଅଛୁ ପ୍ରତିପାଳ ତାହା ।
 ବାବୁରେ ପାଞ୍ଚାଳୀ ତୋର ଅଟଇ ସୁବର୍ଣ୍ଣ
 ଛୁଇଁପ୍ରାୟ ଖଟିଥାଇ ତୋତେ ଦିକାରତ ।
 ଅନେକ ଦୁଃଖ ତାହାକୁ ପଡ଼ିଲ ଯେ ବନେ
 ପାଞ୍ଚଗୋଟି ପୁଅ ନାଶଗଲେ ଏକଦିନେ ।
 ଯେସନେ ପୁଅଙ୍କ କଥା ନ ପଡ଼େ ତା ମନେ
 ତେସନ କରି ପାଳିବ ତାକୁ ପାଞ୍ଚଜଣେ ।
 ପିତା ପୁଅ ଶୁଭ ତାର ପଡ଼ିଲେ ସମରେ
 ଦୋଷକଲେ ନ ଧରିବୁ କଦାପି ମନରେ ।
 ପୁଅମାନଙ୍କୁ ଏପରି କହିଣ ଯେ କୁନ୍ତୀ
 ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କୁ ପୁଣି ନାନାମତେ ଡିଆରନ୍ତି ।
 ଆଗୋ ମୋର ମାତା ନ କରିବୁ ଶୋକଚିନ୍ତା
 ସମସ୍ତଙ୍କ ଗଣୀ ତୋର ନାହିଁ ତ ଅହନ୍ତା ।
 ପାଞ୍ଚପତି ଅଟନ୍ତି ତୋ ଦିଗପାଳ ଜାଣି
 ସୁଖେ ଗୁଣଶିଖି ଶ୍ରେଷ୍ଠକର ଗୋ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭୀ ।
 ପୁଅସାର ଗୁଣ ଅଟେ ସୁଧୁଷ୍ଟି ଗୁଣସି
 ତାର ପାଟଗଣୀ କୁଗୋ ଅଟୁ ଗୁରୁକେଶୀ ।
 ଯେତେ ବଡ଼ ଖ୍ୟାତି ତୋର ହୋଇଲ ସ୍ତ୍ରୀଜନେ
 ଏଡ଼େ ମହିମା ପାଳିବ କେତୁ ନାଶଧର୍ମେ ।
 ବୁଲିବଧୁ ଅଟୁ କେବେ ନ କରିବୁ ଚିନ୍ତା
 ବରବର ଗତି କିଏ କରିବ ଅନ୍ୟଥା ।
 ପତିଙ୍କର ମନ ଜଣି ସେବା କରୁଥିବୁ
 ପୁଅଶୋକ କେତେବେଳେ ମନେ ନ ଆଣିବୁ
 ଆଉ ଏକଗୋଟି କଥା କହୁଅଛୁ ତୋତେ
 ସବୁବେଳେ ଯେଉଁପରି ନ ସୁମରେ ମୋତେ ।

ଏହିପରି କହିଣ ଯେ ପଣ୍ଡୁ ଗୁଣା ବାଣୀ
 ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କଲେ ପୁଣି ପୁଣି ।
 ଗାତାଗା କୁନ୍ତୀ ବହୁର ଧୂତଗନ୍ଧୁ ଭୁଲେ
 ସଞ୍ଜୟ ସନ୍ଧିତ ପଞ୍ଚ ବନକୁ ଗମିଲେ ।
 ସଞ୍ଜୟ ବହୁର ଆଗେ କଥାନ୍ତି ଯେ ବାଟ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଜରସନ୍ଧି ଚାଲିଥାଏ ଧୂତଗନ୍ଧୁ ।
 ଗାତାଗା ଯେ କୁନ୍ତୀ ଜରସନ୍ଧି ଚାଲିଥାଏ
 ଗନ୍ଧ୍ୟ ତେଜ ଚାଲନ୍ତି ସେ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ପ୍ରାୟେ ।
 ଗଜପଥ ଚେକି ଚଳିଗଲେ ବନମାର୍ଗେ
 କେଶିକାକୁ ବହୁଜନ ଆସନ୍ତି ଉଦ୍‌ବେଗେ ।
 ଶୋକେ ଅଶ୍ରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଖି
 ଧୈର୍ଯ୍ୟଧରି ନ ପାରନ୍ତି ନୟନରେ ଦେଖି ।
 ନାରାୟଣ ମୁଖେ ସଦା ଅଛି ଯେ ପଟଳ
 ନକ୍ଷତ୍ର ନ ଥିଲେ କେବେ ଧୂତଗନ୍ଧୁଙ୍କର ।
 ପଳମୂଳ ଜଳ ବନେ ପାଇବେ ଏ କାହିଁ
 ଅଳିକୂଟ କାହାର ଯେ ଡିଲେ ବଳନାହିଁ ।
 ସବତା ଏ ଶୋଇଥିଲେ ଦିବ୍ୟ ପଲଙ୍କରେ
 କେଉଁପରି ଭୂମିଶଯ୍ୟା କରିବେ ବନରେ ।
 କଣ୍ଠା ତ୍ରିପ ଖାଲ ବାଟ ନ ଜାଣିବେ କିଛି
 ପୁଣି ଏ ବହୁର ଯାଙ୍କ ନ ପାରଇ ମୁକ୍ତି ।
 ଧୂତଗନ୍ଧୁ କେଉଁପରି ଏ ଦୁଃଖ ସହିବେ
 ଦୁଃଖୀଲାକୁ ମୁକ୍ତି କେଉଁପରି ଦିନ କେବେ ।
 ଏହିପରି କହି ଲୋକେ ପୁରକୁ ଗମିଲେ
 ପାଞ୍ଚଜଣଯାକ ମହାବନରେ ପଶିଲେ ।
 ଜୟ କୁ କେଶବ ହରି ଜୟ ନାରାୟଣ
 ସବୁଭୁଜନାଥ କୁହ ଅନାଦି କାରଣ ।
 ସତେ ଲୟ ମୋହର ତୋର ପାଦପଦ୍ମେ
 ଯେବଣ ସ୍ବାମୀ ବଳିକ ଚାପିଲେକ ଛଦ୍ମେ ।
 ବରବରମଳ ଡୋଳା ଲଳିତ ବରଣ
 ଅତଳ ମହିମାମେରୁ ସୁନ୍ଦର ନୟନ ।
 ଅବଳିତ ସାଗରେ ମୁଁ ପଶିଲ ନ ଜାଣି
 ମହାଦୁଷ୍ଟରୁ ନିସ୍ତାର କର ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ସ୍ବାନେ ଶ୍ରେକ୍ଷଣେ ଶୟନେ ମୁଁ ଅନୁକରତେ
 ହରିହର ଆନ ନ ଭଜେ ମୋର ହୃଦୟତେ ।
 ବୁଝିଲ ଏହି ସଂସାର ଚନ୍ଦ୍ରପଟ ପ୍ରାୟ
 ଜଳବନ୍ଧୁ ସମ ଏହି ମନୁଷ୍ୟର କାୟ ।

କୃଷ୍ଣ ଲଘେ ରହିଥାଉ ମୋର ସତା ବୁଦ୍ଧ
ଶାରଳା ଦାସ ଭବର କରୁଣାକାୟ ।

କୁନ୍ତୀ ଗାନ୍ଧାରୀ ସହିତ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ସଞ୍ଜୟ ଓ କିନ୍ତୁର ବାନପ୍ରସ୍ଥାଶ୍ରମେ
ଗମନ ଓ ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା

ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ବୈଦସ୍ତକ ମନ୍ତ୍ର ପୂଜାକଲେ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ ଦିପିଲେ ପଶିଲେ ।
କାହିଁ ରହି ସେ କେମନ୍ତ କୃତ୍ୟକଲେ କହ
ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ତ କୁନ୍ତୀ କିନ୍ତୁର ସଞ୍ଜୟ
ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ମୁନି କୁମ୍ଭରୂପି କଳା
ଶୁଣ ତୁ ହୋ ମହାବୀରାଧର୍ମେ ମତଶ୍ରେୟା ।
କାର୍ତ୍ତିକମାସ ଶୁକଳପକ୍ଷ ଗୁରୁବାର
କୃତ୍ତିକାଅନ୍ତେ ଶେଷିଣୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦଣ୍ଡ ତେର
ବାଳକ ନାମେ କରଣ ଶୁଭ ନାମେ ଯୋଗ
ତେରଣ ଦିନ ସେ ତୁଳ ସଙ୍କ୍ରାନ୍ତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
ବେଳ ଗୁରୁବଣ୍ଡେ ପଡ଼େ ବୃହସ୍ପତି ବେଳା
ବାନପ୍ରସ୍ଥକୁ ଗମିଲ ଅମ୍ଭିକାର ବଳା ।
ଅଳ ଅରୁଣୀ ସେ ବନେ କିଛି ନ ଚିହ୍ନିବ
ଯେଉଁଫଳ ଦେହେ ଲଗେ ତାହା ସେ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି
ଆପେ ଯାହା ଅରଜିବ ଭୁଞ୍ଜିବ ଅବଶ୍ୟ
କଲ କର୍ମକୁ ଲଭିବ ଆନନ୍ଦ କି ଦୋଷ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କୁଟେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଯାଇଥିଲେ
ଅନ୍ତେ ସେ ଫଳଲ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବନେ ଗଲେ ।
ତପସ୍ବୀ ବେଶେ ଗନ୍ୟାନ୍ତ ବାହାର ହୋଇଲେ
ବହୁଦେଶ ନାନା ଶିର କନ୍ଦରେ ଭ୍ରମିଲେ ।
କନ୍ଦମୂଳ ପଥ ଉପେ ନଅନ୍ତି ସେ ଦିନ
ଦିବସେ ଭ୍ରମଣ ଶେଷେ ପଥରେ ଶୟନ ।
ପଞ୍ଚମାସ ସେ ପ୍ରହରଦିନ ଗଲ ଗୁରୁ
ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଯାହାକୁ ଗୟାଶର୍ପ ବୋଲି
ପ୍ରାଚୀନଗାମିନୀ ଶୁଭଭଦ୍ରା ନାମେ ନଈ
ବହଇ ସେଠାରେ ସବେ ସ୍ନାନକଲେ ଯାଇ ।
ବୋଇଲେ ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦନା ଫଲ୍ଗୁ ଭୂହୋ ସାକ୍ଷୀ
ବନ୍ଧୁ କୁଟୁମ୍ବ ସୋବର ପାର୍ବ ମୁହିଁ ଦୁର୍ଗା ।
ପୁଣ୍ୟଭଦ୍ରା ଶର୍ପେ ଥିଲ ଗମନାଟ କୁଣ୍ଡ
ଗୋସ ଉତ୍ତାର ତହିଁରେ ଦେଲେ ବାଲପିଣ୍ଡ

ଭୂରଶ୍ରବା କାର୍ତ୍ତୀକ ଯେ ଶୁଷ୍ଠ ସୋମବତ୍ସ
ଶକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃ ଶକୁନ ସେ ମମ ପୁତ୍ର ଶତ ।
ବସନ୍ତ ଦ୍ରୁପଦ ଅରମ୍ଭରୁ କୁଳଶ୍ରେୟ
ଏମାନଙ୍କ କୁଳେ ଭ୍ରାତା ଗୋଷ ଯେ ଆତ୍ମଜ
ଉଭୟକଲେ ପଡ଼ିଲେ ଯେତେକ ସରନ
ସବୁର ନମନ୍ତେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପିଣ୍ଡ ଦେନ ।
ଅଅନ୍ତେ ପାତଳେ ଆସି ସତ୍ୟ ନରତର
ବାଲପିଣ୍ଡ ଉପେ ମୋଷ ହୋଇଲେ ସକଳ ।
ଗୟା ଶ୍ରୀରାମେ ଉପବେଶଣ ଯେତେ ଲୋକ
ମୁକତି ଗତି ପାଇଣ ଦୁଃସ୍ଥ ସେ ମୋଷ ।
ପିତୃକାର୍ଯ୍ୟ କଲେ ତହିଁ କିନ୍ତୁର ସଞ୍ଜୟେ
ଗୟାଶ୍ରୀର କଲେ କୁନ୍ତୀ ଗାନ୍ଧାରୀ ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ
ସତ୍ୟ ଉତ୍ତାରଲେ ଗୟାଧର ପରସଲେ
ତରଣ ଦିନ ରହିଲେ ଫଲ୍ଗୁ ଶର୍ପଣାମେ ।
ପୁଣି ବିଷ୍ଣୁ ଧନୁ ବେଳ ମାଧବ ଅନ୍ତରେ
ପ୍ରୟାଗ ଶର୍ପେ ଶ୍ରବଣ ବେଳେ ଗନ୍ଧାରୀରେ
ଗନ୍ଧା ଯମୁନା ଯେ ସରସ୍ବତୀ ତନ୍ଦ୍ରାଧର
ବହେ ଯହିଁ ତହିଁ ସ୍ନାନ କଲେକ ସରୁର ।
ବେବ ଅନୁଯାୟୀ ତହିଁ ପିଣ୍ଡଦାନ କଲେ
ମାଧବ ପ୍ରସନ୍ନେ ତହିଁ ମାସେକ ରହିଲେ ।
କୁନ୍ତୀ ନାମେ ବୀରା ଆସି ସେଠାରେ ପ୍ରବେଶି
ବୋଧେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଭୂତ ଅଟୁ ପୁଣ୍ୟ ଅଂଶୀ ।
ଅମୋଗ ପ୍ରେତକୁ ପିଣ୍ଡଦାନେ ମୁକ୍ତିକର
ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବ ଏ ମନୋବାଞ୍ଛା ଶର୍ପବର ।
ପୁଣେ ବୈଶ୍ରବଣ ବୋଲି ବୀରା ଏକ ଥିଲା
ଗନ୍ୟାଶ୍ରେୟ ଗୁଡ଼ ସେହି ଶର୍ପ ସେବାକଲ ।
ଉଚ୍ଚିରଥ ପୁରୁଷବା ଭରତ ଯଯାତି
ଶର୍ପେ ସେବାକର ସେତୁ ପାଇଲେ ମୁକତି ।
ଗୁଜ ଶ୍ରେଷ୍ଠକଲେ ନାନା ପାତକ ଗୋଟଲ
ଅଭୟାର୍ଯ୍ୟ ଗଣେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ନ ଗଲେ ।
ସେ ପାପକୁ ଶର୍ପେ କ୍ରତ ଦିନା ଆନ ନାହିଁ
ଶର୍ପେ ବର୍ତ୍ତନେ କୃତାର୍ଯ୍ୟ କର ନିଜ ଦେହ ।
ତହିଁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁଣ ଆନବନେ ଗଲେ
ବାଟେ ନାରଦ ମୁନିଙ୍କୁ ପବିତେ ଦେଖିଲେ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ କୁନ୍ତୀ ନଣ ତନ
ସଞ୍ଜୟ କିନ୍ତୁର କଲେ ତରଣେ ବଳମା ।

ନାରଦ ବୋଇଲେ କୁହ ଯଶ ଅରଜିଲୁ
 ଯେଣୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ତପେ ବନକୁ ଅଇଲୁ ।
 ଶିରରେ ପାଣ୍ଡୁକୁ ପୁଣି ଦେଖିବୁ ତୁ ଯାଇ
 ତାତେ ଯିବାକୁ ଅଛଇ ସେହୁ ବାଟ ଗୁଣି ।
 ଅବଶ୍ୟ ସେ ଲୋକ ତହିଁ ଜାଣି ଠାକନାହିଁ
 ଅନର୍ଗଳ ଦ୍ଵାର ବାବୁ ଯିବୁ ରହି ରହି ।
 ସୁସ ଗ୍ରୋସ ଭରଯା ଏ ନୁହନ୍ତି କାହାର
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ ସମସ୍ତେ ତ ଗଲେ ପ୍ରାଣ ହାର
 ଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳେ ରହି କଥା ଶୁଣି କଲୁ
 ଲୋଭ ମୋହ ଅହଙ୍କାର ଶୋକରେ ବୁଡ଼ିଲୁ
 ପାଞ୍ଚଭୟସୁ ଅଟନ୍ତି ଜାଣି ଶେଷକାଶ
 ତେଣୁ ସଦଜ୍ଞାନ ବାବୁ ରହେ ଅପସରି ।
 ସବୁ ତେଜି ଯେବେ ନାନା ଖର୍ଚ୍ଚ ବ୍ରତ କରି
 ତେବେ ଏଥେ ମୋହ-ଜଳ ହୁଅଇ ସହର ।
 ଅନେକ ଜ୍ଞାନ ତାହାକୁ କହିଲେକ ରଖି
 ପୁଣି ଯେ ବ୍ୟାସ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେକ ଆସି
 ବ୍ୟାସଙ୍କୁ ଦେଖି ପ୍ରଣାମ କଲେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଶ୍ରେ ପିତା କୁନ୍ତର ଆଉଁ ମୋର ଏଡ଼େ କଷ୍ଟ
 ବ୍ୟାସ ବୋଇଲେ ତୁ ବାବୁ ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟ କଲୁ
 ଗୃହବାସ ତେଜି ଯାହା ବନକୁ ଅଇଲୁ ।
 କ୍ଷତ୍ରୀୟକୁ ସୁଗ୍ରାମରେ ମୃତ୍ୟୁ ଏକ ଗତି
 ଅନ୍ୟ ସମୟରେ ମଲେ ନୁହଇ ମୁକତି ।
 ଜନ୍ମହିଁ ତୋହର ବାବୁ ପୁଣି ଚକ୍ରମାହିଁ
 ତେଣୁ ବାବୁ ରଣ ଯଜ୍ଞ ପାଇବୁ ବା କାହିଁ ।
 ଚକ୍ରା କୁ ଉପେକ୍ଷି ଏବେ ଆଅ ବନବାସେ
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି କହିଲେ ଯହୁ ମୁନି ବ୍ୟାସେ
 ନାରଦ ସେ ପଦ୍ମଚନ୍ଦ୍ର ଗଲେ ପାଞ୍ଚଦିନେ
 ଗଙ୍ଗାର କଳେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ପାଞ୍ଚଜଣେ
 ନାନା ଚରୁମାନଙ୍କରେ ବନ ଶୋଭାବନ
 ମୃଦୁ ମନ୍ଦ ସମୀରଣ କରେ ସଞ୍ଚରଣ ।
 ବକୁଳ ମାଧବୀ ନାଗକେଶ୍ଵର ରସାଳ
 ମହାଭରେ ସବକରି ଭ୍ରମନ୍ତୁ ଭ୍ରମର ।
 ଅତି ମନୋହର ତହିଁ କୋକିଳର ବାଣୀ
 ତାହା ଶୁଣି ଉପେକ୍ଷିଲେ ଶୋକ ପଞ୍ଚପ୍ରାଣୀ ।
 ବହୁ ଶାବ ଜନ୍ତୁ ସୁଖେ ଶୀତନ୍ତି ସେ ବନେ
 କରିବର ମୁଗହସୁ ବାହୁଡ଼ିଆମାନେ ।

ନାନା ସୁରମ୍ୟ ପଦାର୍ଥେ ହୋଇଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ
 ବୁଦ୍ଧ ବିସ୍ମୟ ସେ ବନେ ରହି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ।
 ଗଙ୍ଗାକୂଳରେ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶର୍ମଣିଲେ
 ପଳ ମୂଳ ଖାଇ ତହିଁ ଆନନ୍ଦେ ରହିଲେ ।
 ସ୍ନାହାନ ଚର୍ପଣ ନିତ୍ୟକର୍ମ ଯେ ସାରନ୍ତି
 ଯାହା ମିଳେ ତା ଉତ୍ତରେ ଆହାର କରନ୍ତି
 ପୂର୍ବରୁ ସେ ବେଶା ଦେଇ ବ୍ୟାସ ଯାଇଥିଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥଠାରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସଭା ହୋଇଥିଲା ଯେ ଗହଳ
 ବ୍ୟାସଙ୍କୁ ଦେଖି ତକ୍ଷଣେ ଉଠିଲେ ସକଳ ।
 ସମସ୍ତଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଧର୍ମରାଜା
 ବ୍ୟାସଙ୍କର ପଦପାଦେ କଲେ ଦିବ୍ୟପୂଜା ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ତାଙ୍କ ତତ୍ତ୍ଵ ମହର୍ଷି ବୋଇଲେ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରେ ଅଇଲେ ଦେଖି ଗଙ୍ଗାକୂଳେ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ କୁନ୍ତୀ ବିଦୁର ସଞ୍ଜୟ ସହଚର
 ସେଠାରେ ଅଛନ୍ତି ଦେଖି ଅଇଲେ ନେତ୍ରେ
 ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠି ବିନୟେ ବୋଇଲେ ବ୍ୟାସଙ୍କୁ
 ଦୟାକରି ମୋତେ ବାରେ ଦେଖାଅ ତାହାକୁ
 ଜୟ ଜୟ ଗୁମତନ୍ତ୍ର ଅନାଦି ଅତ୍ୟନ୍ତ
 କୁତୁହଳେ ଜନ୍ମ ଦେବ କରୁ ଛିତି ଅନ୍ତ ।
 କୁହ ନାମ ଶୁଣି ଭୟ ପାନ୍ତି ଯମଥାଟ
 ନିଜ ମରଣକୁ ନାଥ ରଖିଅଛୁ ବାଟ ।
 ମାୟାରୂପେ ଜାତ ହୋଇ ଦୁଷ୍ଟ ତ ସହରୁ
 ରକ୍ଷାକର ମୋତେଦେବ ଏ ମାୟା ସଂସାରୁ
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ସୁଜନନେ ଭଲ ଗୁମ ପାଦ
 ବିଷୟ ବିଷକୁ ଏକା ସେହି ସିନା ଗଦ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ପଦପାଦେ କରିଣ ଭକତି
 ଶାରଳା ବାସ ଇଚ୍ଛଇ ନିବାଣ ମୁକତି ।

ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର ସର୍ବେନ୍ଦ୍ରିୟ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ
 ନିକଟକୁ ଗମନ ଓ ବିଧବା ନାରୀ-

ମାନଙ୍କର ସ୍ଵର୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତି

ବକନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ବ୍ରହ୍ମବେଶ

ମହାଭାରତର ଏହି ଆଶ୍ରମିକ କଥା ।

ବ୍ୟାସବୋଇଲେହେ ତେବେ ଯିବାକୁବନେ

ତହିଁ ସର୍ବେନ୍ଦ୍ରିୟ ପାଣ୍ଡବେ ଗଲେ ପାଞ୍ଚଜଣେ

ଶେଷେ ଶୁଭକର ପୁଣି ଯେତେକ ସୁବନ୍ଧ
ଗୋଡ଼ାଇଲେ ଦିଅବାଏ ତାଙ୍କ ପ୍ରଜ୍ଞକତି ।
ତଳନ୍ତେ ସବେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଗଙ୍ଗାକୂଳେ
ବହୁର କହିଲେ ରଜ୍ୟ ଅଇଲେ ସକଳେ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କହିଲେ ସେ ବ୍ୟାସଙ୍କ ସହଚେ
ହେ ବହୁର ଆସନ୍ତୁ କ ନେବାର ନମନ୍ତେ ।
ଗଙ୍ଗାକୂଳେ ଦେଖିଲେ ସେ ଏକ ପଞ୍ଚକୂଟୀ
ରମଣୀଏ ହାହା ନାଥ କହି ମହାଲେଟି ।
ଦୁଃଶୀଳା ଯାଇ ଗାନ୍ଧାରୀ ପାଦ ଦୁଇ ଧରି
ଉଚ୍ଛ୍ଵସରେ କାନ୍ଦେ ଜୟଦ୍ରଥକୁ ସୁମରି ।
ସୁବନ୍ଧମାନେ କାନ୍ଦନ୍ତି ଶିରେ କର ଧରି
ପତି ସୁତ ବହୁ ଭ୍ରାତ ସୁଗୁଣ ସୁମରି ।
ଉଚ୍ଛ୍ଵସରେ ନାସ୍ୟମାନେ ଶ୍ରେବନ କରନ୍ତି
କହିକ୍ଷଣ ପୂର୍ବେ ସମସ୍ତେ କ ମରୁଛନ୍ତି ।
ଅଶ୍ରୁ ଜଳେ ସମସ୍ତଙ୍କ ବକ୍ଷ ଦେଲ ଧୋଇ
ସବେ କାନ୍ଦନ୍ତି କେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ନ ପାରଇ ।
କେଉଁ ରମଣୀକ ଅବା ହୋଇନାହିଁ ବ୍ୟଥା
କାହାକୁ ପ୍ରବୋଧ କରି କହିବ କେ କଥା ।
ହମେ ହମେ ସେ ଦୁଃଖକୁ ଥିଲେ ସେ ଉପେକ୍ଷି
ଶୋକ ବୁଦ୍ଧିହେଲ ଶାଶୁ ଶ୍ଵଶୁରଙ୍କୁ ଦେଖି ।
ଉଚ୍ଚେ ରଡ଼ିକରି ସବେ କରନ୍ତି ଶ୍ରେବନ
ସେ ଶବଦେ କବା ପାଟି-ପଡ଼ଇ ଗଗନ ।
ବ୍ୟାସଙ୍କର ମୁଖ ଚାହିଁ କାନ୍ଦନ୍ତି ସୁନ୍ଦର
ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ରେଦେବ ଏହୁ ଦୁଃଖୁକର ପାରି ।
ସେ ବୋଲିଲେ ଅଇଲେ ଯେ ଦେଖି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ସୁଖ ହେବା ଆଉ ପୁଣି ବଢ଼ିଲ ଯେ କଷ୍ଟ ।
ବ୍ୟାସଦେବ ତହୁଁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କୁ ବୋଲିଲେ
ତୋରେ ଦେଖିବାକୁ ଏବେ ଏମାନେ ଅଇଲେ
ତୋତେ ଦେଖି ଶୋକ ବୁଦ୍ଧି ହେଲ ଏହାଙ୍କର
ସମ୍ବୋଧନ କରି ପ୍ରାଣୁ ପ୍ରବୋଧ ତୁ କର ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କୁ ପ୍ରବୋଧ ଦେଇ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର
ବଧୂନମାନଙ୍କୁ ସେ ବୋଲନ୍ତି ବଶ୍ୟାସି ।
ବୋଲିଲେ ଗୋ ବଧୂମାନେ ଶୋକତ୍ୟାଗ କର
ପତି ସୁତମାନେ ମରିନାହାନ୍ତି କୁନ୍ଦର ।
କୁମ୍ଭେ ଗୋ ପ୍ରଜ୍ଞାତ ମନେ ନ ତରବ ନାସ
ଏହୁକ୍ଷଣି ଯେହା ସ୍ଵାମି ଦେବା ଆଶିକର ।

ଶୁଣି କେ କରେ କାର୍ପଣ୍ୟ କେହୁ ପାଶ୍ଵେ ପଡ଼ି
କେଶବାସ ଅସମ୍ଭାଳେ କେ କାନ୍ଦନ୍ତି ଗଡ଼ି ।
କେ ବୋଲଇ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ବାସୀହେବୁ ଯତି
କୁନ୍ଦର ପ୍ରମାଦୁ ଯାଇ ଆନ୍ଦର ଦୁର୍ଗତି ।
କୁନ୍ଦ ଅନୁଗ୍ରହେ ଯେବେ ସ୍ଵାମିଙ୍କୁ ପାଇବୁ
ଏ ଘୋର ଦୁଃଖକୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ପାସୋରିବୁ
ବହୁ ବର୍ଷ ହେଲ ନ ଦେଖିଲୁ ଯେ ନୟନେ
ଏ କଷ୍ଟରୁ ପାର ହେବୁ କୁନ୍ଦର ପ୍ରସନ୍ନେ ।
ସୁପନ ପରସ୍ତେ ଲଗୁଅଛି କୁନ୍ଦ ବାଣୀ
ଆତ୍ମା ବିଚଳ ହୁଅଇ କୁନ୍ଦ ବାଚ୍ୟ ଶୁଣି ।
ଆଶା ଦେଖାଇ ହେ ମୁନି ନ କର ନିରାଶ
ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ଏଥୁ ହେବ କେତେ ଦୋଷ ।
ଦେଖ ଆନନ୍ଦେ ରୋମାଞ୍ଚ ହେଉଅଛି ଦେହ
ଆଉଥରେ ମହାମୁନି ସେହି କଥା କହ ।
କାକୁସ୍ଥ ବଚନେ ସତ୍ୟବତ୍ସର ନନ୍ଦନ
ଗଙ୍ଗାଜଳେ ପଶି ମୁନି ତହୁଁ କଲେ ସ୍ନାନ ।
ଯୋଗଧ୍ୟାନେ ବସି ତହୁଁ ଚିନ୍ତାଲେ ମହର୍ଷି
ଦିବ୍ୟ ଅବତାର ହୋଇ ବଜେ ଶ୍ରୀ ଧୀ ।
ପୁଣି ସେ ଚିନ୍ତାଲେ ଆସି ମିଳିଲେକ ଦ୍ରୋଣ
ଭୂରଣ୍ଡବା ବାହ୍ମନିକ ଯେ ସୋମବତ୍ସ ରଣ ।
ପୁଣି ଧ୍ୟାନେ ଚିନ୍ତାଲେ ସେ ଶକତିରନାଥ
କର୍ଣ୍ଣ ମିଳିଲକ ଆସି ରାଧାର ସନ୍ତତି ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଅଇଲକ ଶତଭ୍ରାତ ମେଲେ
ଲକ୍ଷ୍ମଣ କୁମାର ଶଙ୍ଖ ଶକୁନର କୁଳେ ।
ଶିଖଣ୍ଡ ଯେ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ଦ୍ରୁପଦ ନୂନାଥ ।
ଅଭିମନ୍ୟୁ କୁଳେ ଶ୍ଵେତ ବିରାଟର ସୁତ
ବିରାଟ ସହଚେ ପୁଣି ପାଞ୍ଚାଳୀ କୁମରେ
ଅଳମୁଷ ଗଡ଼ୋଜିତ ଆଦି ଯେ ସମରେ ।
ଅସ୍ତ୍ରାବଣ ଦିନ ମଧ୍ୟେ ପଡ଼ିଲେ ଯେତେକ
ସଂକ୍ଷେପ କରି କହିବ ତାହା ବା କେତେକ ।
ସେକାଳେ ଯେତେକ ଥିଲେ ଜାଣ ଯଥାରୂପେ
ଅଳଙ୍କାର ଆଭରଣ ଯେ ଯେଉଁ ସୁରୂପେ ।
ବ୍ୟାସ ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ଗୋ କୁମ୍ଭେସବ ବାମା
ଯେ ଯାହାର ପତି ତହିଁ ବାଞ୍ଛଣ ବେଳମା ।
ଗପକ କୁନ୍ଦଙ୍କୁ ସିନା ଶଶକ ଅଟଇ
କର ସମ୍ବୋଗ କୁନ୍ଦର ଯାଇ ଏ କଷ୍ଟହିଁ ।

ଉକାଗରେ ରହି ସୁଖେ ଶୁଭ ପ୍ରହାରକ
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲେ ଜାଣ ନ ଥିବ ସେ ଶୁଭ ।
 ଏତେକ ମୁନି କହନ୍ତେ ଧାର୍ଯ୍ୟରେ ବାଳୀ
 ସେ ଯାହାର ଭରମାନ ଚିହ୍ନି କୋଳକରି ।
 ପୁଣି ଯୋଗକୁ ଅଭ୍ୟାସ କଲେ ମହାରୁଷି
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ପୁର ନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଆସି ।
 ହବସ ଅନ୍ତରେ ପୁଣି ପ୍ରବେଶନ୍ତେ ନିଶି
 ସେ ଯାହାର ଠାବେ ସବେ ଶିଳେ କଲେ ଆସି
 ନବକୋଟି ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ନବକୋଟି ପୁର
 ସୁଖେ ଚାହିଁ ବଳସନ୍ତ ନାଶରବ ସାର ।
 ହଂସୁଲର ଭୁଲୀ ଚାହିଁ ମାଣିକ୍ୟର ଘାପ
 ଲମ୍ବନ୍ତ ସେ ଚକ୍ରସର ହବ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରାବେ ।
 ନାନା ହସ କଉକୁଳ କରନ୍ତି ବନତା
 ଅଧରମାନ ତୁମ୍ଭନ୍ତ ଉପେକ୍ଷିତ ଚନ୍ଦ୍ରା ।
 କେବଣ ପ୍ରିୟ କଥା କରେ ସ୍ବାମି ସଙ୍ଗେ
 କେତେ ଅବସ୍ଥା ପାଇଲ ମୁଁ ତୁମ୍ଭେ ଯୋଗେ
 କେହି ରୁଷି ସ୍ବାମିକ ସେ ହୃଦେ ହିଏ ପେଲ
 ପ୍ରେମ କୁତୁହଳେ ଗୁଡ଼ିପଟଳ କେ ବୋଲି ।
 କେହି ନାଶ୍ୟ ରୁଷନ୍ତ ଶୁଷନ୍ତ ପୁଷ୍ପ
 ବଚନ ଗୁଡ଼ି କହନ୍ତ କେତେ ଆସ ଆସ ।
 କେହି ପ୍ରେମେ ରୁଷି ପିଠି ଦେଇଣ ବସଇ
 କେହି ପ୍ରିୟ ପୁଣି ଆଡ଼ ବାଙ୍କରେ ଗୁଡ଼ି ।
 କେ ବୋଲେ ତୁମ୍ଭ ଆପଦ ମୋ ମଥାରେ ପଡ଼ି
 ଭରା ପାଇଲୁ ଆମ୍ଭର କଷ୍ଟମାନ ପୋଡ଼ି ।
 କେ ରୁଷଇ କେ ହସଇ କେ ବସଇ ଦୁରେ
 କେବଣ ନାଶ ବଳାପ କରେ ଉଚ୍ଚସ୍ବର ।
 ସୁସନ୍ତେ ଅରୁଣ ଉଦେ ପାହିଗଲ ଶୁଭ
 ସୁପନ ପୁରୁଷେ ଗଲେ ନାହାନ୍ତି ତ କି ।
 ଭୁଣ ଦୃଢ଼ ପାଇ ଯଥା ବଡ଼ଇ ଅନଳ
 ଦୁଃସ ବନା ପ୍ରିୟ ତଥା ହୋଇଲେ ବକଳ ।
 ମଦନେ ଜର୍ଜର ହେଲ ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଙ୍ଗ
 ମିତ୍ରେ ମଣନ୍ତି ଅବଳା ଛନ୍ତି ପତି ସଙ୍ଗ ।
 ଭୁଜ ବଡ଼ାଇ ଆକର୍ଷି ଧରନ୍ତି ସୁବଗ
 ମିତ୍ରେ କୋଳ କରନ୍ତି ସେ ଦୁଃସ ନାହିଁ କି ।
 କାମରେ ଅତି ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ସବବାଳୀ
 ଆକାଶରୁ ବୃଷ୍ଟିକରି ଗୁଡ଼ି କୋବାଳ ।

ଆମ୍ଭକୁ ଗୁଡ଼ି ନାଥ କେଉଁଆଡ଼େ ଗଲ
 ଶରୀର ଅଛି ଜୀବନ କେଣେ କାଢ଼ିନେଲ ।
 ଅଧରୁ ଅମୃତ ଆମ୍ଭ ମୁଖେ ପାନ ଦେଇ
 ଆମ୍ଭକୁ ଗୁଡ଼ି କେଣେ ଗଲ ସେ ପଳାଇ ।
 ପୁର ଅନୁରାଗ କି ନ ଦେଖି ଆମ୍ଭର
 ତେଣୁ ଆମ୍ଭକୁ କି ଗୁଡ଼ିଗଲ ପ୍ରାଣେଶ୍ବର ।
 ଗୁଡ଼ିପିବା ଥିଲ ସେବେ କପାଳି ଅଇଲ
 ଦୁଷ୍ଟପଣ ଦେଖି କବା ଧରଣ୍ୟ ଧୂସିଲ ।
 ସ୍ବାମି ଆଶା ଗୁଡ଼ିଥିଲୁ କଲ ସେ କୃତାର୍ଥ
 ଏବେ ତୁମ୍ଭ ଯୋଗୁ ପ୍ରାଣ ତେଜକୁ ଯଥାର୍ଥ ।
 ନଖ ଦଳ ଗାତ ଦେଇ ଆମ୍ଭର ବକ୍ଷରେ
 ଏତେବେଳେ ଗୁଡ଼ିଗଲ କି ଅପରାଧରେ ।
 ଗଲକଥା ଯାଇଥିଲ ଆସିଲ କି ହେତୁ
 ଏଡ଼େ ପ୍ରସନ୍ନ କଥାରେ କପା ଆମ୍ଭେ ବର୍ତ୍ତୁ ।
 ଏଡ଼େବଡ଼ ବ୍ୟଥା ନାଥ ଦେଲ ସେ ନ ଜାଣି
 ତେବେ ଦେହୁଁ କପା ପ୍ରାଣ ନ ନେଲ ସେ ପୁଣି
 ଆଲିଙ୍ଗନେ ନାନା ସୁସ୍ଥ ବେଲ ଶୁଷ୍କକାଳେ
 ବିଶ୍ବାସସାତକ ଜାଣ କଲ ଏତେବେଳେ ।
 କରନ୍ତେ ବିଳାପ ନାଶ୍ୟମାନେ ସେହି ବାଣୀ
 ପାଣ୍ଡବେ ସବେ ମଉନ ହେଲେ ତାହା ଶୁଣି ।
 ସ୍ବାମି ସ୍ବାମି ବୋଲି ସବେ ଶ୍ରେବନ କରନ୍ତି
 କୋଳଇଛ ଗଗନକୁ ହସ୍ତ ସେ ବଡ଼ାନ୍ତି ।
 ସଙ୍ଗେ ନିଅ ବୋଲି ଉଚ୍ଚେ ଡାକନ୍ତି ସେ ନାଶ
 କି ସୁଖ ଅନିବ ନିଶ ଶରଣୀକୁ ମାର ।
 ସେଉଁପରି ପଙ୍କଜକୁ ବିକାଶର ଅର୍ଦ୍ଧ
 ଅନୁରାଗେ ଥାଇ ତାହା ହିଅ ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ।
 ବ୍ୟାସକୁ ବୋଲନ୍ତି ପତିତାନ ହିଅ ରୁଷି
 ଶୁଣି ବ୍ୟାସ ବୋଲିଲେ ସେ ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ହସି ।
 ସ୍ବାମି ସଙ୍ଗେ ଯିବାକୁ କି ଲଜ୍ଜା ଆଗୋ ବାଳୀ
 ଦେହଦେହ ବୋଲି ସବେ ପାଡ଼ିଲେ ବୋବାଳି
 ଏ ବିପଦୁ ତୁମ୍ଭେ ଦୟାକଲେ ହେବୁ ପାର
 ଶ୍ରେଣୀକୁ ସେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁଷ୍ପ ତେଜ ସୁଗପୁଷ୍ପ ।
 ବହୁକାଳ ହେଲ ଦେଖି ନ ଥିଲୁ ନୟନେ
 ଦୟାକର ବେଶାଇଲ ଦେବ ପରସଙ୍ଗେ ।
 କୃଷ୍ଣର ଦ୍ବିଗପୁ ଆମ୍ଭା ରୁଷିକୁଲେ ଜାତ
 ସୁବୁଦ୍ଧ ସୁଜ୍ଞାନ ପୁଣ ଅଇଶ୍ବର୍ୟବନ୍ତ ।

ସଦନାଶି ପାଧକର କର ଦୋଷ ଶମା
 ସତଳ ବଦାଣ୍ଡେ ଖ୍ୟାତ କୁସୁର ମନ୍ତ୍ରମା ।
 ଏପରି କହୁ କନୟ ନାସ ଏ କରନ୍ତି
 ମୁଁ ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣ ତଳେ କରେ ପ୍ରତି ।
 ନୃପତି ପଣ ତ ଭକ କଲେ ଜାତ ଜ୍ଞାନ
 ମହା ମନ୍ତ୍ରରେ କରୁଛୁ ଶୂନ୍ୟଗାମୀ
 ଅଗାଧ ମିତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଅଛି ପଣି
 କହୁଛୁ ଅପାରେ ଦୋହଅଛି ଏତେ ଦୋଷୀ
 ତମେ କହା କଲେ ନାଥ ତେଜ ମଣ୍ଡିପୁରୀ
 ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ କରିବ ଯେ ଦୁଃଖ ପଛଦଳ ।
 ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ମଣ୍ଡଳେ ଜାତ କଲ ମୋତେ
 ତେବେ ଠାକଦିଅ ମୋତେ ସଜ୍ଜନ ସଜ୍ଜତେ ।
 ଆୟୁରାଶିବ୍ୟାସ ବୁଦ୍ଧିନୀ ତାହା ମନକର
 ଦେ ପଣି କରନ୍ତା ମୋତେ ଦୁଃଖ କର ପାର
 ଚୈବର୍ତ୍ତୀ ନଦୀର ଯାତ ମରଣର ତାତ
 ଶଶି ଲକ୍ଷ ଗୁରୁ ଅଟେ ଯାହାଙ୍କ ଚରଣ ।
 ଶତବନ୍ଧୁ ପ୍ରଣାମ ସେ ବ୍ୟାସଙ୍କର ପାଦେ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଯେ ଶୁଦ୍ରମୁଖ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଦୃଢ଼ ।
 କନ୍ୟାଙ୍କ ବ୍ୟାକୁଳ ଚେଷି ଚନ୍ଦ୍ରଲେ ମହର୍ଷି
 ସେ ସବୁ ପୁରୁଷେ ପଣ ପ୍ରବେଶିଲେ ଆସି ।
 ବ୍ୟାସ ବୋଇଲେ ସେ ନିଅ ଯେ ଯାହା ଶୁଣିଯା
 ଜାମ ଶେଲେ ଉପେକ୍ଷି ଅଛନ୍ତି ସବେ ଲଜ୍ଜା
 ତହୁଁ ପୁରୁଷେ କନ୍ୟାଙ୍କ ବସ୍ତ୍ରମାନ ଧରି
 ପିତୃଲୋକେ ବସିଲେ ସେ ଯାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗପୁରୀ ।

ବିଦୁରର ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେହେ ପ୍ରବେଶ ଓ ଦେହ ସଂସ୍କାର

କଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି କୁହେ ଶୁଣ ମନୁଷ୍ୟ
 କରକୁଣ୍ଡେ ବସିଲେ ସେ ଘେନି ଶୁଣିଯା ।
 କହୁଛେ ବିଷ୍ଣୁ କୁ ଚନ୍ଦ୍ର ଗୁଡ଼ ଶୋକ ମୋକ୍ଷ
 କୃତାକୃତ ଭୟ ତେଜ ଗଲେ ସୁସଲୟ ।
 ବେଶଶ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅର ବିଦୁର ସଞ୍ଜୟ
 ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବୋଇଲେ ବେଶି ପଣ୍ଡିତ ତନୟ ।
 ଉଦ୍‌ବେଗ ତକିତେ କହି ନ ପାରନ୍ତି କଥା
 ନରଲୋକେ ଅସମ୍ଭବ ଏସନ ବାରତା ।

ବ୍ୟାସଙ୍କ ପାଦେ ନମିଲେ ସବେ ଭୁଷ୍ମମନେ
 ମୃତ୍ୟୁ ଜଣିଲେ ଏ ବେଦ ତବ ପରସଲେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ କଣ୍ଠେ ଯେ ଶୁଣା ନ ପୁର
 କୁମ୍ଭ ମନ୍ତ୍ରମାରେ ଚାହା ଏବେ ବେଶାଗଲ ।
 ଏହି ଦୁଃଖ ସାଗରେ ଯେ ପଡ଼ିଅଛୁ ଆମ୍ଭେ
 ଜଣାଗଲ ଏହି ନିଶ୍ଚେ ତାରିବ ଯେ ଭୁଷ୍ମେ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଇଲେ ଯେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଆଗେ
 ତୋ କେମ୍ବେ କନପଜା ଥିବେ ଉଦ୍‌ବେଗେ
 ଶବ୍ୟକ୍ ସାଇଁ ପ୍ରଜାକୁ ଯେ ସୁଖ ପାଇ ଏବେ
 ଅଛୁ ପ୍ରାୟେ ଥିବେ ସବେ କୁମ୍ଭର ଅଗ୍ରବେ ।
 କନୟ ତରନେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ମନାଇଲେ
 ନିଜ ଭୁବନକୁ କହୁଁ ପାଣିବେ ଗମିଲେ ।
 ପ୍ରବେଶ ଦେଲେ ହସି ନାସର ନଗ୍ର ଠାବେ
 ନିଦାମି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ସେବୁ କନମାଗେ ।
 ନବଦେନେ ସେ ଦୁହିନା ଭବନେ ପ୍ରବେଶ
 ଯେ ଯାହା ତବନେ ରହି କଲେ ଗୃହବାସ ।
 ଅଗସ୍ତି କି ଦୈବସୁତ ମନୁ ଯେ ବୋଇଲେ
 ବନେ ପଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କେଉଁ କୃତ୍ୟ କଲେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ପ୍ରଜାକୁ ପାଳିଲେ କପରି
 ଏସନକ କଥା ବେଦ କହନ୍ତୁ ତହାରି ।
 ବୋଲନ୍ତି ସୁଭବେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସତ୍ୟବାଦୀ
 ସତ୍ୟ ସେ କହନ୍ତି ମିଥ୍ୟା ତେଜ ନରବଧୁ ।
 ଗ୍ରାମ ବେଶମାନଙ୍କୁ ଯେ ବରଗିଲେ ସୁର
 କାହାକୁଛୁ ମିଥ୍ୟାବାକ୍ୟ ନୋହିଲ ବାହାର
 କିଛି କଷ୍ଟ ନୋହିଲ ଯେ ପ୍ରଜାଙ୍କର ମନେ
 ହରଷେ ଉପଜାଇଲେ କୃଷି ସଦ୍‌ଜନେ ।
 ପ୍ରଜାଗଣ ନାନାଅଳଙ୍କାରେ ମଣ୍ଡି ଦେଲେ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର କଳଶ ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଘରେ ।
 ପୂର୍ବମାନେ ପିତାଙ୍କର ହୋଇଥାନ୍ତି ବଶ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଜାଣି ବୃଷ୍ଟିକରେ ଜନ୍ମେ କହୁ ଶସ୍ୟ ।
 ଅସ୍ତ୍ରଶ୍ୟ ଦତ୍ତ ଆଦିତ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି ବହିରେ
 ବେଦଧ୍ୱନି ଶୁଭେ ସବୁ ବ୍ରାହ୍ମଣର ପୁରେ ।
 ଜଗଦ୍‌ପ୍ରା ନାହିଁ ଜନେ ସାକ୍ଷାତ କନ୍ଦର୍ପ
 ବରଦାନା ପ୍ରାୟେ ଜାଣ ପ୍ରିୟଙ୍କ ସୁହସ ।
 ଫଳ ପକ୍ଷରେ ଶୋଭିତ ପାଦପର ପନ୍ଥ
 ଆଦର ଫଳ ପୁଷ୍ପରେ ଶୋଭା ପାଉଥାନ୍ତି ।

ଶୀତ ଆଳାପ କରନ୍ତୁ ସବେ ହୋଇ ସଜ
 ପବନର ଗତି ବାଜି ମଦେ ମନ୍ତ୍ର ନାଗ ।
 ହରିଧରପ୍ରେ ରମଣୀ କରନ୍ତୁ ଯେ କେଳି
 ସରୋଜ ଉପରେ ପୁଣେ ଖେଳୁଥାନ୍ତୁ ଅଳି ।
 ପିତ ହଳଦୀବସନ୍ତ ଶୁକ ଶାଶ୍ଵ ନାଦେ
 ମଦନର ଉତବେଗେ ସକଳେ ଆନନ୍ଦେ ।
 ବ୍ରତ ଆଦି ଉପନାସ କରନ୍ତୁ ସରବେ
 ଅମୃତ ଭରଣ ଖାଇ ପ୍ରସବନ୍ତୁ ଗାବେ ।
 ଶ୍ରେଣ ଆପଦର୍ଶି କରୁ ନ ପଶଇ ପୁରେ
 ପୁରଣ ପତା ହୁଅଇ ଜାଣ ଘରେ ଘରେ ।
 କାମ ଅର୍ଥତାଡେ କେନ୍ଦ୍ର ନ ପଡନ୍ତୁ ମୋହେ
 ଭଲ ନୋହିଲ ବୋଲଣ କେନ୍ଦ୍ର ତ ନ କହେ
 ଯେ ଯାହାର ଅଧିକାରେ ଆତ୍ମାନ୍ତ ପୁରୁଷେ
 ଧନ ବସ୍ତୁ ନ ହରନ୍ତୁ କେନ୍ଦ୍ର ଲୋଭ ବଶେ ।
 ପୁରଜନଙ୍କର ନାହିଁ ଚହଁ ପରଦାସ
 ଦୁଃଖୀ ତସକର ନାହିଁ ପରଧନ ହସ ।
 ସୁସ୍ଥାନେ ବିଷ୍ଣୁ ପୁଜନ୍ତୁ ସ୍ଥାନେ ଯଜ୍ଞେ ସବେ
 କୃଷି ଉତ୍ପନ୍ନାଦ ହସ୍ତ ତୋଷି ବାନଦ୍ରବ୍ୟେ ।
 ମେଘ ଯଥାକାଳେ ବାରି ବର୍ଷନ୍ତୁ ସତତ
 ଶୁଣୁଥାନ୍ତୁ ଗଜା ପରବ୍ରହ୍ମ ବାଣୀ ନିତ୍ୟ ।
 ପାପକର୍ମ କଥାକୁ ସେ ନ କରନ୍ତୁ ଲଘେ
 ସମସ୍ତେ ଦଶନ୍ତ ଗଜାପୁତ୍ରର ପରାୟେ ।
 ଯମଗଜା ଅମାତ ନ ଶୁଣନ୍ତୁ ଶ୍ରବଣେ
 ମଜ୍ଜଳେ ଆତ୍ମାନ୍ତ ସର୍ବ ନରକାଣ୍ଡଗଣେ ।
 ଏ ବିଧିରେ ଯୁଧିଷ୍ଠର ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ପାଳନ୍ତୁ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣନେ ବଳିଲ ଯେ ମତି ।
 ଶୂରମାନଙ୍କୁ ସଜତେ ଅଛନ୍ତୁ ସେ ଘେନି
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସନ୍ଧିଧିରେ ବିଜେ ନୃପମଣି ।
 କୁନ୍ତୀ ଗାନ୍ଧାସୀ ଆଦର ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗଜା
 ସମସ୍ତଙ୍କର ଯୁଧିଷ୍ଠ କଲେ ପାବପୁଜା ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ପୁତ୍ର ଲେ ତାତ ବିଦୁର ତ ନାହିଁ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ଉତ୍ତରକୁ ଅଛି ଯାଇ ।
 ପ୍ରାଣେ ଥିଲ ପ୍ରାୟ ମୋତେ ପ୍ରତେ ଦେଉନାହିଁ
 ଏବେ ମାସେ ଘେଲି ବାବୁ ତାକୁ ନ ଦେଖଇ
 ସବୁଦିନେ ବିଦୁରକୁ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା
 ମରଣ କାଳ ଜାଣିକି ନ କଲ ସେ ପୁଜା ।

ଅବସ୍ଥାବସାନ ବାବୁ ନ ତଳଇ ମୋର
 ଭକତ କରିଥାଇ ଯେ ଜନନୀ ତୋହର ।
 ମୋହର ସଙ୍ଗେ ଯବ୍ୟପି ନ ଆକେତୋମାଏ
 ଅଳପ ଦିନେ ଲେଟନ୍ତା ଏ ମୋହର କାଷ୍ଠେ
 ନଥାନ୍ତେ ମୋ ସଙ୍ଗେ ଯେବେ ତୋହରଜନନୀ
 ଆହାରବନା ମୋ ପ୍ରାଣ ଯାଇ ସାରନ୍ତାଣି ।
 ଏତେକ ବୋଲନ୍ତେ ଆସି ବିଦୁର ମିଳିଲେ
 କେନ୍ଦ୍ର ନ ଦେଖିଲେ ଏକ ଯୁଧିଷ୍ଠି ବେଶିଲେ
 ନିକଟେ ଆସି ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ମୁଖ ଗୁହଁ
 ପୁଣି ବାହୁଡ଼ିଲେ ସେନ୍ଦ୍ର ଆଖିଠାର ବେଇ
 ଡାକଲ ପ୍ରାୟ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଗଜା ତାହା ବୁଝି
 ପଛେ ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇଣ ଗଲେ ବନ ମଝି ।
 ଅନ୍ତର ହୋଇ ବିଦୁର ଯାଇ ଖଣ୍ଡେଦୁରେ
 ବିଶ୍ରାମ କରି ରହିଲ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଆଶାରେ ।
 ନିମ୍ନଦୃଷ୍ଟ ମୂଳେ ବସିଅଛି ଶୁଦ୍ରଯୋନି
 ନରେଶର ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମୁଖ ନେତ୍ର ଘେନି ।
 ବସିଲେ ନିମ୍ନ ଦୃଷ୍ଟର ମୂଳେ ଶୁକ୍ର ପୁତ୍ର
 ନିୟୋଜିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ପରେ ଦେନ ନେତ୍ର
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲଇ ସେ ମୁଖେ ହୃଦେ କୃଷ୍ଣ ପଡ଼ି
 ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵଗତ ତାର ପ୍ରାଣଲଙ୍କ ଗଲ ପ୍ରଡ଼ି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ଶରୀରେ ପଶିଲ ଯେ ପ୍ରାଣ
 ବିସ୍ଫୁରିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଏ କେବଣ କାରଣ ।
 ଜାଣିଲ ବିଦୁର ଆତ୍ମାମୋଦେହେ ପଶିଲ
 କ'ଣୁତ କାରଣ ଏହା ଜାତ ନ ଗଲ ।
 ଏତେ ବିସ୍ଫୁରି ସନ୍ଧିଧିେ ମ ପାଳ ଯାଇଁ
 ବିଦୁର ଶରୀର ଭୁଜେ ଧରିଣ ତୋଳଇ ।
 ବୋଲନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ଏହାର ଶରୀରେ ତ ନାହିଁ
 ମୋହିତ ସେ ଧର୍ମରାଜ କୋଲେ ଆଉଜାଇ ।
 ଅଶ୍ରୁଜଳେ ବିଦୁରକୁ କରାଇଲେ ସ୍ନାନ
 ଆଜ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗୀହେଲେ ପଣ୍ଡୁ ଯେ ଗଜନ
 ହିତ କଥାମାନ କିଏ ବୋଲିବ ବା ଆଉ
 ଆଜହୁଁ ଚୁଟିଲ ମୋର ଡାହାଣ ଯେ ବାହୁ ।
 ସଙ୍କଟକାଳେ ସନ୍ଧିଧିେ ସଦା ମୋର ଥିଲେ
 ଏତେଦିନେ ପୁସ ବନ୍ଧୁ ସମସ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ବିଦୁରର ବେନଭୁଜ ଧରି ମହାଗଜା
 ଆଲିଙ୍ଗନ କରନ୍ତେ ସେ କଲ ଭୂମିଶୟୀ ।

ବନେ ଅଛଇ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଜାତ ତୋତେ
 କେଉଁ ଆଡ଼େ ଗଲୁ ଏବେ ନ ଦେଖିଲୁ ନେତ୍ରେ
 କରୁବ ମଧ୍ୟେ ତୋର ଏକା ଆସ ଦୟା ।
 କେତେ ପ୍ରମାଦୁ ଉଦାର ଗୁଡ଼ିଲୁ ତ ମାୟା ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଶୁଣି ହୃଦେ ପ୍ରାଣ କେନ୍ଦ୍ରେ ଧରି
 କୁଳୀ କେମନ୍ତେ ଧରିବ ଆବର ଶାନ୍ତାୟ ।
 ଏତେ ବୋଲି ସୁଧୂଷ୍ଟ ସେ ପିଣ୍ଡକୁ ଗୁଡ଼ିଲେ
 ସ୍ୱୟାଂ କରବା ପାଇଁ ଅଗ୍ନି ଆଗ୍ରେପିଲେ ।
 ଆକାଶ ବାଣୀ ଶୁଭିଲ ହୋଇ ଉଦ୍‌ଗତ
 ବିଦୁରକୁ ଦହନ ତୁ ନ କର ଭୁପତି ।
 ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ଉପଦେଶ ଅଛଇ ସେ ପାଇ
 ଜ୍ଞାନାମୃତକୁ ଦହନ ରଜା ନ ଯୋଗାଇ ।
 ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀଙ୍କର ପିଣ୍ଡ ଅଟେ ଜ୍ଞାନମୟ
 ବିଳମ୍ବ ନ କର ପୋତିପକା ତାର କାୟ ।
 ଆକାଶ ବାଣୀ ଶୁଭିଲ ଯଦୁ ଆସି ମଞ୍ଚେ
 ଶାନ୍ତିକ ଶୋଭିଲ ରଜା ଦେନି କାଠ ଖୁଣ୍ଟେ
 ଗଣ୍ଡରେ ବିଦୁର ଶବ ପୋତି ମଝିଦେଇ
 ତହୁଁ ଅଛଲେକ ରଜା ବଳକୁଲ ପାଇ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଅଗ୍ରତରେ କହିଲେକ ନୃପ
 ବ୍ୟାସ କହିଲେ ସେଠାରେ ବିଦୁର ସୁରୂପ ।
 ପୁଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସୁଧୂଷ୍ଟି କି ଦେଲେ ଶିକ୍ଷା
 ତୁ ଯା ବ କୁ ସୁଧୂଷ୍ଟିର ଦେଶ କର ରକ୍ଷା ।
 ଆରେ ବାବୁ ଆନୁଠାରେ ପ୍ରୟୋଜନ ବିଷ
 ଆଉ ମହାତ୍ମା ଆନୁକୁ ନ କର ତୁ ଆଶ ।
 ମୁଁ ଜାଣିଲେ ଆର୍ତ୍ତ ଯେବେ ତଳଇ ବିଦୁର
 କାଲିପରି ଜାଣ ମୁଁହିଁ ତେଜିବ ଶରୀର ।
 ଯଦୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ମୟା ତେଜଣ କହିଲେ
 କଷ୍ଟେ ସୁଧୂଷ୍ଟିର ତହୁଁ ରାଜ୍ୟ ବାହୁଡ଼ିଲେ ।
 ହସ୍ତିନା ନଗରେ ଆସି ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ବିଦୁର କଥା କହିଲେ ଭାଇଙ୍କର ପାଶ ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିକଳ ହେଲେ ଭାଇମାନେ ଶୁଣି
 ବହୁ ଶୋକ କଲେ ତାଙ୍କ ଗୁଣମାନ ଶୁଣି ।
 ତଦନ୍ତେ ସତ୍ୟ ପାଳିଲେ ସୁଧୂଷ୍ଟିର ମନ୍ତ୍ର
 କାହାର ମନରେ ଦୁଃଖ ହେବୁ ସୁଖ ନାହିଁ ।
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଜଗତ କାରଣ
 ଚକ୍ରୁର୍ତ୍ତେ ଶଙ୍କର ଚନ୍ଦ୍ର ଆଦି ଶୋଭିବନ ।

ବାହାବ ଚରଣ ତଳେ ନରକର ସେବ
 ନମଇଁ ଶାରଳା ବାସ ଶୁଦ୍ରମୂଳ କବ ।

ସଞ୍ଜୟର ପଳାୟନ, ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଗାନ୍ଧାରୀ ଓ କୁନ୍ତୀଙ୍କ ବନ ଦାହେ
 ଦରାଧ ଏବଂ ଅନ୍ତ୍ୟେଷ୍ଟିକିୟା
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଦୈବସ୍ୱରେ ଅଗ୍ରତେ
 ବିଦୁର ମରିବା ପରେ ବରଷକ ଅନ୍ତେ ।
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଅମାବାସ୍ୟା ରବିବାର
 କୁଞ୍ଜିକା ନକ୍ଷତ୍ର ଲେଖ ଅଟେ ସେ ଦିନର ।
 ବିଷ୍ଣୁ କରଣ ଯେ ବରଧୂତି ନାମେ ଯୋଗ
 ଗଙ୍ଗାକୁଳେ ପବିତ୍ର ଯା ନାମ ମଧ୍ୟସ୍ତର୍ଗ ।
 ତହିଁ ବୃଷଦେବେ ବୃଷମାନେ ହୋଇ ରାଜି
 ଅଗ୍ନି ଜାତ ହୋଇ ମହାତେଜ ସେ ପ୍ରକାଶି
 ଆକାଶରେ ବିକାଶିଲ ସେ ଅଗ୍ନିର ତେଜ
 ଆବର ସେ ଉଠି ଶିର କଲକ ଦହ୍ୟା ।
 ବେଶିଣ ସଞ୍ଜୟ ତାହା ଅତି ଭବବେଶେ
 ଯାଇଣ କହିଲ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କର ଆଗେ ।
 ଶ୍ରେ ସ୍ୱାମୀ ଅନଳେ ଦହ ହେଉଛି ଏ ବନ
 ମୋ ପିଠିରେ ବିଷ ପଳାଇବା ଯେ ବହନ ।
 ଯୋଇବି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଏକେ ଏକେ ରୋକିବନେ
 ନ କର ବିଳମ୍ବ ରୁଲ ଯିବା ହେ ବହନେ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲିଲେ ମୋ ବେହେ ବଳନାହିଁ
 ପାରିବି ମୁଁ କାହୁଁ ଶୀଘ୍ରହୋଇ ଏସୁଧାର୍ତ୍ତ
 ଅସ୍ତି ତମି ଅଛି ମାତ୍ର ପାଏ ବଡ଼ ଦୁଃଖ
 ଅନଳ ଦହିଲେ ଦେହ ଲଭିବ ଯେ ସୁଖ ।
 ଅନ୍ତତ୍ୟ ଶରୀର କାହିଁ ପାଇଁ ବହୁପଦ
 ଅବଶ୍ୟ ଏମୃତମଣ୍ଡଳରୁ କାଲେ ଯିବ ।
 ତପତିତ ଆନୁ ବେହେ ଆସି ଲଗିଲଣି
 ବହୁ କପରି ଆନୁକୁ ଏସୁ ଯିବୁ ବେଶ ।
 ଅଶକତ ଶରୀର ଯେ ରୁଲ ନ ପାରିବ
 ପଳା ଯା ସଞ୍ଜୟ ଏଠାବନ୍ତ ବେଶେ ବୁଝ ।
 ବେଶ ଏହି ବହିଃପୁଣ ଆସୁଅଛି ଧାର୍ତ୍ତ
 ରାୟରେ ସଞ୍ଜୟ ତହୁଁ ଗଲକ ପଳାଇ ।
 ପଟଦାସ ଶୀଘ୍ର ମାଡ଼ି ଆସିଲ ଅନଳ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ ଦୁଃଖୀ ଚକ୍ରନ ।

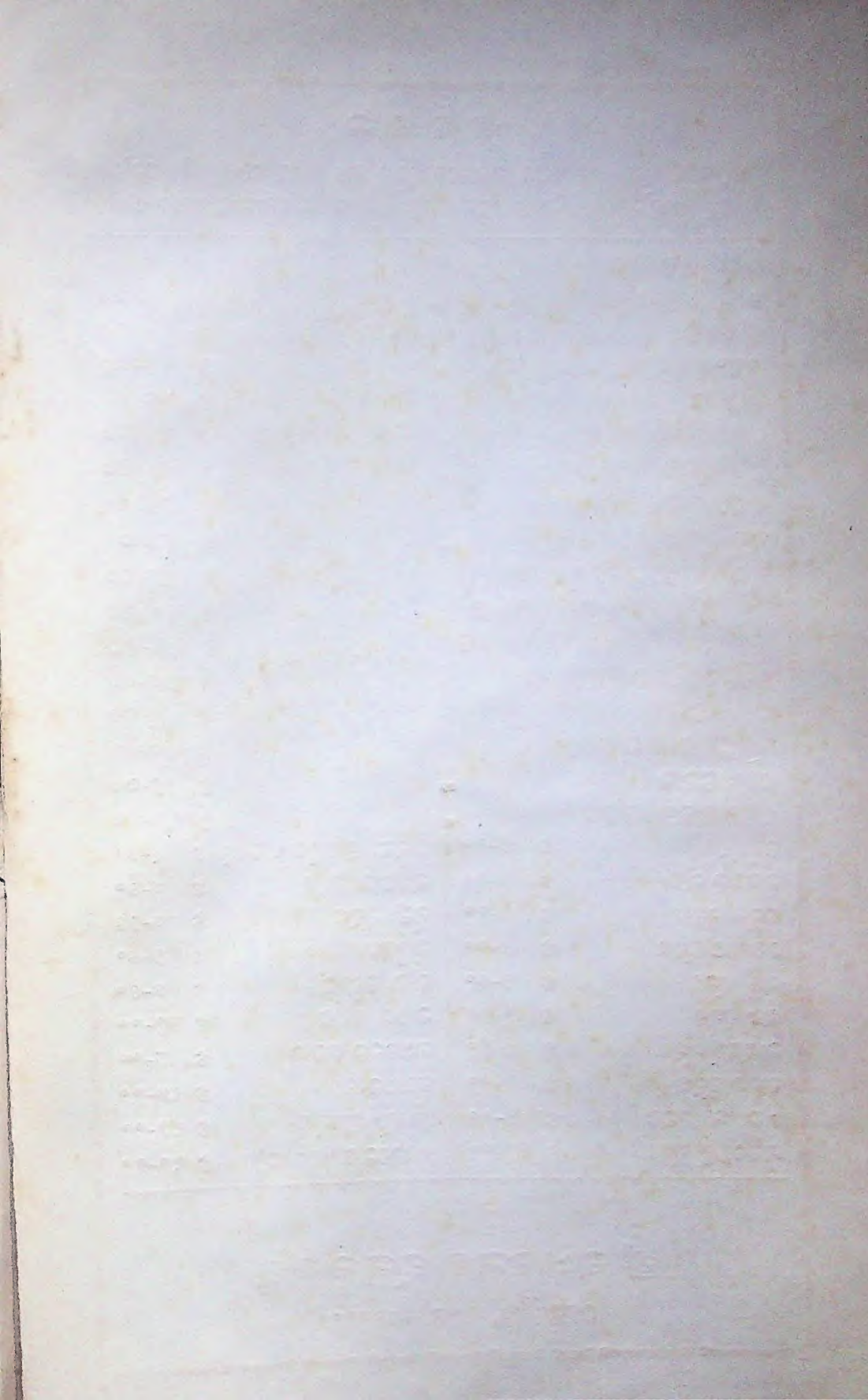
ଭୟେ କୁନ୍ତୀଦେବୀ ଦେବ ଦୈବ ସୁମରନ୍ତି
 ସବୁର ଉପରେ ଅଗ୍ନି ପଡ଼ିଲ ଚଡ଼ିତ ।
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଅମାବାସ୍ୟା ଦିନ
 ଭଜନଶ ଯାକ ତହିଁ ହୋଇଲେ ଦହନ ।
 ତଦନ୍ତେ ନାରଦ ହସ୍ତି ନାରେ ପ୍ରବେଶିଲେ
 ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପୂଜନା ଲଜ୍ଜିଲେ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ କାହିଁକି ତୁ କରୁ ପୂଜା
 ମୃତାଶୌଚ ହୋଇଅଛି ତୋର ମହାଶୟା ।
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଅମାବାସ୍ୟା ଦିନ
 କୁନ୍ତୀ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବାସ ସହିତ ଦହନ ।
 ବନପୋଡ଼ିରେ ସେମାନେ ହୋଇଲେ ଦହନ୍ୟ
 ଏହା ଶୁଣି ମୂର୍ଖାଗତ ହେଲେ ଧର୍ମରାଜ ।
 ଅତି ଶୋକ ବିକଳ ଯେ ହେଲେ ପଞ୍ଚଦ୍ରାଚ
 ଅଗ୍ନି ପ୍ରତି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ହୋଇଲେ କୁପିତ ।
 ମହାବ୍ରହ୍ମ ବୋଲି ଆଶ୍ୟା ଅଟଇ ସେ ବହିଁ
 ପ୍ରିୟଲଙ୍ଗ ଦହିଲ ସେ ମୋହର ଜନନୀ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତୁହୋ ଶୁଣ ନୃପକର
 କିଛିହିଁ ଦୋଷ ନାହିଁ ସେ ଅଗ୍ନି ଦେବତାର
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ ଶରୀର ଦହିଲେ
 ତୋ ଜନନୀ ସେ ଠାକରୁ କିଛି ଦୂରେ ଥିଲେ
 ପବନ ଯେ ଭୃଗ ଆଣି ତହିଁ ପକାଇଲ
 ତେଣୁ ସେଠାରେ ଦୋହରୁ ଅଗ୍ନି ଜାତ ହେଲ
 ବେନ ଅଗ୍ନି ଯୋଗ ହେଉଁ ମଲ ପଣ୍ଡୁରାଣୀ
 ତୁ କର୍ପା ବିବରୁ ଶାପ ଦେବୁ ନୃପମଣି ।
 ପୂର୍ବେ ଭଗ୍ନ ଅଗ୍ନିଙ୍କି ଯେ ଦେଇଛନ୍ତି ଶାପ
 ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟେ ତାକୁ ନ ଲାଗିବ ପାପ ।
 ଏ ମୃତ୍ୟୁପୁରେ ଅମର ଦେଖିବୁ କାହାକୁ
 ମୋ ଜନନୀ ବୋଲି କର୍ପା ଭଜୁ ମୋହକୁ ।

ଏତେ ବୋଲି ବ୍ରହ୍ମାସୁର ଗଲେ ତହିଁ ଶୂନ୍ୟ
 ପଠାଇଲେ ପୁରୋହିତ ଧୌମ୍ୟକୁ ସେ ବନେ
 ପ୍ରେତଦିୟା କାର୍ଯ୍ୟକର ଶାସ୍ତ୍ର ଅଛି ଯଥା
 ଯେମନ୍ତେ ପ୍ରେତରୁ ମୋକ୍ଷ ପାନ୍ତି ପିତା ଧାତା
 ପୁରୋଧାଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନିଗଲେ ପାଞ୍ଚଜଣେ
 ଦଶଦିନେ ପ୍ରବେଶିଲେ ମୃତ୍ୟୁ ହେବାସ୍ଥାନେ ।
 ଦେଖନ୍ତି ଦହନ ସ୍ଥାନେ ନାହିଁ ଚର୍ମ ଅସ୍ଥି
 ଗଙ୍ଗାକୂଳେ ରହି ପ୍ରେତକାର୍ଯ୍ୟ ସେ କରନ୍ତି ।
 ଗଜ ଭୂରଗ ଯେ ଧନ ଧାନ୍ୟ ପୃଥ୍ବୀଦାନେ
 ବିପ୍ରଙ୍କୁ ତୋଷି ବସନ ପ୍ରଭୃତ ଘେନିନେ ।
 ଗଙ୍ଗାକୂଳରେ ପାଣ୍ଡବ ଦିୟା ଶେଷ କରି
 ବିଜେ ଧର୍ମନନ୍ଦନ ଯେ ଦଇବ ସୁମର ।
 ହସ୍ତି ନାସୁରେ ହୋଇଲେ ଆସି ସେ ପ୍ରବେଶ
 ରାଜସିଂହାସନେ ପୁଣି ବସିଲେ ନରେଶ ।
 ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ ଏହା ଦେଖି ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ
 ଏହାଦେଖି ଉପେକ୍ଷନ୍ତି ସର୍ବେ ସର୍ବ ଦୁଃଖ ।
 ବିଷମ ସନ୍ଦେହ ତୁଟେ ଶୁଣିବା ମାସକେ
 ଏହା ଶୁଣି ନ ପଡ଼ନ୍ତି ରୋଗଭୟଶୋକେ ।
 କୃଷ୍ଣର ମହିମା ଯେହୁ ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣନ୍ତି
 ସଂସାର ସାଗରୁ ସେହି ସୁଖେ ତରଯାନ୍ତି ।
 ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବ କୃଷ୍ଣର ଜାଣ ପଞ୍ଚପ୍ରାଣ
 ଯେ କୃଷ୍ଣ ସେହି ପାଣ୍ଡବ ଏ କଥା ପ୍ରମାଣ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅନୁରାଗ ବିନା ବାକ୍ୟ ନାହିଁ ମୋର
 ବାସୁଦେବ ଶ୍ରୀଚରଣେ ଲୁକ୍ତ ମୋର ଶିର ।
 ବଦନ୍ତି ଶାରଳାବାସ ଏ ମହାଭାରତେ
 ଖଣ୍ଡଇ ମହାପାତକ ଏହାକୁ ଶୁଣନ୍ତେ ।
 ଇତି ଶ୍ରୀ ମହାଭାରତ ଆଶ୍ରମିକ ବାଣୀ
 ସଂସାରରୁ ଭର ନରେ ଏହା ପଡ଼ ଶୁଣି ।

ମହାଭାରତ ଆଶ୍ରମିକ ପଦ ସମାପ୍ତ

ବିଜ୍ଞାପନ

ନିମ୍ନଲିଖିତ ପୁସ୍ତକ ସବୁ ସରସ କାଗଜରେ ସୁନ୍ଦର ଛପା ହୋଇ ବିକ୍ରୟ ନିମିତ୍ତ ଗଢ଼ିତ ଅଛି । ଅଗ୍ରିମସହ ଅର୍ଡର ପାଇଲେ ଉଚିତ କମିଶନ ସହ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଏ ।

ମହାଭାରତ	ସେଟ୍	ଟ ୮୦-୦୦	
ବାଲ୍ମୀକି ରାମାୟଣ	"	ଟ ୪୫-୦୦	
ହରିବଂଶ	"	ଟ ୪୫-୦୦	
ନୃସିଂହ ପୁରାଣ	"	ଟ ୪୫-୦୦	
ଭଗବତ	"	ଟ ୪୦-୦୦	
ବିଷ୍ଣୁବେବର୍ତ୍ତ ପୁରାଣ	"	ଟ ୩୫-୦୦	
ଶିବ ପୁରାଣ	"	ଟ ୨୦-୦୦	
କାୟା ପୁରାଣ	"	ଟ ୨୫-୦୦	
ବ୍ରହ୍ମ ପୁରାଣ	"	ଟ ୨୨-୦	
ସ୍କନ୍ଦ ପୁରାଣ (ମାହେଶ୍ୱର ଖଣ୍ଡ)		ଟ ୧୮-୦୦	
" (ବିଷ୍ଣୁ ଖଣ୍ଡ ପ୍ରଥମାର୍ଦ୍ଧ)		ଟ ୧୪-୫୦	
" (" ଦ୍ୱିତୀୟାର୍ଦ୍ଧ)		ଟ ୧୫-୫୦	
ବୈଦେହୀଶ ବିଳାସ	"	ଟ ୨୦-୦୦	
ଦାଡ଼ି ଧାତାଉକ୍ତି	"	ଟ ୯-୦୦	
" ବନ୍ଧେଇ	"	ଟ ୧୦-୦୦	
ଚିତ୍ରବିନୋଦ	"	ଟ ୨୨-୦୦	
ଅବୋଲକରା କାହାଣୀ	"	ଟ ୧୨-୦୦	
ପଦ୍ମପୁରାଣ	ଟ ୨-୦୦	ବିଲକା ରାମାୟଣ ୧ ସେଟ୍	ଟ ୯-୫୦
ନାମରତ୍ନ ଗୀତା	ଟ ୨-୦୦	ଭବିଷ୍ୟତ ପୁରାଣ	ଟ ୪-୫୦
ଗରୁଡ଼ ପୁରାଣ	ଟ ୨-୦୦	ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୁରାଣ	ଟ ୪-୨୫
ଜଗନ୍ନାଥ ପୁରାଣ	ଟ ୨-୦୦	କୃଷ୍ଣଲୀଳା	ଟ ୨-୫୦
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାଣ	ଟ ୨-୫୦	ଗୀତା ବନ୍ଧେଇ	ଟ ୫-୫୦
ଲଜ୍ଜା ପୁରାଣ	ଟ ୧୦-୦୦	ଜାତକ ଦର୍ପଣ	ଟ ୩୦-୦୦
ନାରଦୀୟ ପୁରାଣ	ଟ ୨-୫୦	ମାଧବକର ନିଦାନ	ଟ ୮-୦୦
ବାମନ ପୁରାଣ	ଟ ୧୦-୦୦	ଗଦାଧର ପଦ୍ମକ	ଟ ୧୫-୦୦
ତୀର୍ଥ ମହାଶ୍ରବତ	ଟ ୧୦-୦୦	ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ରାମାୟଣ	ଟ ୧୨-୦୦
ମାର୍କଣ୍ଡେୟ ପୁରାଣ	ଟ ୧୦-୦୦	ଅମରକୋଷ (ବନ୍ଧେଇ)	ଟ ୧୦-୦୦

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ :—

ଶ୍ରୀ ରାଧାରମଣ ପୁସ୍ତକାଳୟ

ନିମଗୌଡ଼, କଟକ—୭୫୩୦୦୨